

ΠΑΝΟΡΑΜΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

9

“ΑΣΠΙΔΑ” - ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ Γ' ΔΡΙΘ. 147

ΕΤΟΣ ΤΡΙΤΟΝ ΦΥΛΛΟ 147

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ :

Έτησία 200
Έξάμηνος 100

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ :

Ευρώπη Διρ. 1.10.0
Αμερική Δολ. 6

ΠΑΝΟΡΕΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ :
Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ

9-15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1936

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 1

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333

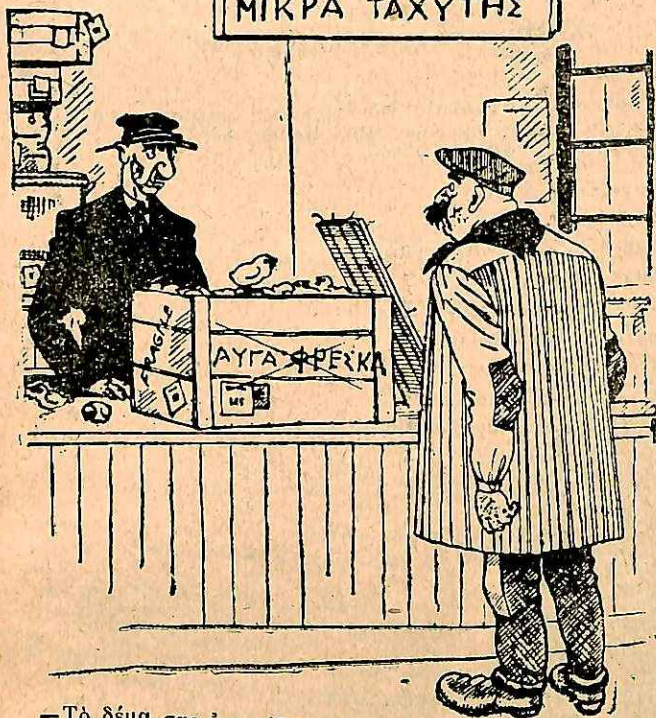
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται

ΜΕΤΑ ΤΡΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ

ΜΙΚΡΑ ΤΑΧΥΤΗΣ

—Τὸ δέμα σας ἀνευρέθη, κύριε.. Ἀλλὰ θὰ πληρώσετε πρό-
στιμο, γιατί ἐκάνετε ψευδή δήλωση τοῦ περιεχομένου του.

ΑΛΛΟΙΜΟΝΟΝ

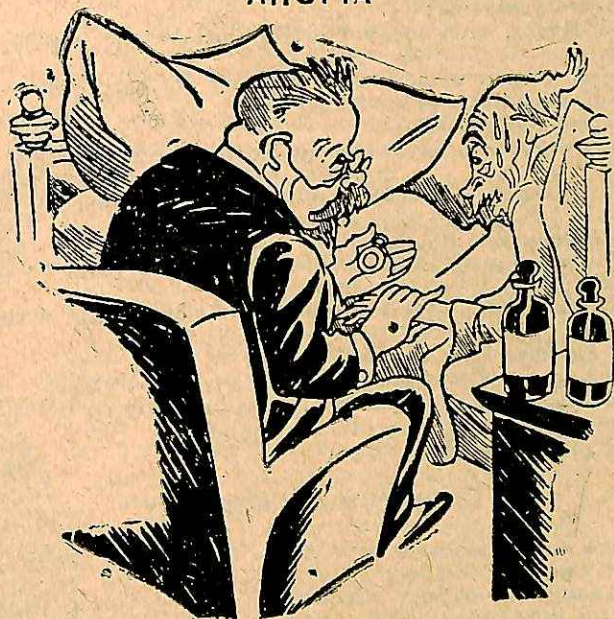

—Φθάσαμε στὴ Ν. Ὑόρκη!.. Κυττάξτε τὴν Ἐλευ-
θερίαν ποὺ μᾶς ὑποδέχεται.

—Ἐμένα ὄχι, δυστυχῶς! μὲ περιμένει ἡ γυναίκα
μου στὴν προκυμᾶ.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΥ
ΔΩΡΕΑ 1-7
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.35
ΑΡΙΘ. 36017

ΑΠΟΡΙΑ

—Ἀκούω ἓνα κτυπο μόνο' καὶ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω
τί ἔχει σταματήσει τὸ ρολοῦ μου ἢ ὁ σφυγμός...

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

—Θὰ μπορούσατε νὰ μᾶς ἐξαργυρώσετε αὐτὸ τὸ
τάξι, χωρὶς ὀπισθογράφηση;

Η ΣΑΤΥΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΡΑΔΙΟΣΚΟΠΙΟΝ ΚΑΙ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ

Αντικαταστάσεις

Όταν ένα κατάσταση δεν έχη, τι του ζητούμε, μᾶς προσφέρεται κάτι άλλο... παρόμοιο.
Σ' ένα κατάσταση φιλικών:
Μιά κυρία. Έχετε παρακαλώ χαρτί... τουαλέτας ρουλό;
Ο υπάλληλος. Μᾶς εξαντλήθηκε, αλλά έχουμε γυαλόχαρτο.
Η κυρία άγριεύει και φεύγει.
Σ' ένα γυαλάδικο:
— «Ήθελα, παιδί μου, μιά βαθεία πιατέλλα της σουσίας φαγιάνς».

— Λυπούμαι, τελείωσαν. Νά σᾶς δώσω ένα πήλινο άγγειο. Και παρουσιάζει τὸ καθή...κόν του.
Σ' ένα βιβλιοπωλείο:
Μιά σεμνή. Θά ήθελα τὸ μαρτύριο της 'Αγίας Καικιλίας' έκδοσις 'Ασέρ.

Ο υπάλληλος. Δεν υπάρχει άλλο. Πάρετε τὸ δεκαήμερο τοῦ Βοκαζίου.

Στὸ φαρμακείο:
Μιά τετράπαχη. Μοῦ δίνετε τὰ άμερικανικὰ χάπια ποὺ άδυνατίζουν;

Ο υπάλληλος. Έξαντλήθηκαν. Νά σᾶς δώσω ὅμως μουρου νόλαδο.

Σ' ένα κατάσταση της ὁδοῦ 'Ερμού:
Μιά χήρα. Θέλω τρεῖς πηγες Κρέπ 'Αγγλαί για πλερέζ.
Ο υπάλληλος. Δεν έχουμε πιά, κυρία. Δεν παίρνετε αὐτὴν τὴν ἐγγόρια κόκκινη σαρμέζι; Εἶνε πρώτης τάξεως.
Η χήρα χαμογελάει.

Επιστροφή παραθεριστῶν

Σιγά σιγά ἐπιστρέφουν στὴν 'Αθήνα ὅλοι οἱ παραθερισταὶ ἐν τὸς κι' ἐκτὸς της 'Ελλάδος.
Οἱ καλόβολοι σύζυγοι πέρασαν τὸ καλοκαίρι στὴν 'Ελαφόνησο καὶ στὸν Ταῦρο.
Οἱ ἐπιθεωρησιογράφοι στὸ Βόρειο Πόλο.
Οἱ μεγαλοσιάνοι στὰ Μέγαρα.
Οἱ βουλευταὶ μας στὴ Μαύρη Θάλασσα.
Οἱ δήμαρχοι μας στὴ Λίμα.
Οἱ ἐρωτευμένοι στὴ Σκωτία.
Οἱ λοβιτουρατζήδες στὸ... Θέρισσον.
Οἱ γεροντοκόρες στὰ παντρεμέναδικα.
Οἱ πολιτευόμενοι στὰ Παλούκια.
Οἱ γυναικάδες στὴν 'Αντιγόνη, στὴ Μαρίτσα, στὴ Βασιλεία, στὴν Κωνσταντία.

Άκρον ἔωτον

Αβρότητα φλέτ... Δεσποινίς, ἐπιτρέπετε νὰ μὴν μπορῶ νὰ ξῆσω χωρὶς εἰς;
Προβλεπτικότητα. Νά πᾶς νὰ κάνης καντάδα στὴ φίλη σου καὶ νὰ πάρης μαζί σου τὸ μπουρνούζι τοῦ μπάνιου μὴν τύχη καὶ σὲ καταβρέξῃ ἡ πεθερά.
Ριζοσπαστικὸς Ικανότητος. Νάσαι ὁδοντοίατρος καὶ νὰ μὴν ἀφίνης ρίζα γερὴ σὲ στόμα πελάτου.
Υποχρεώσεως. Νάχης δανεικὴ... γυναίκα.
Ανοησίας. Νά παντρευτῇς στὰ 1936.
Ριζοκινδυνεύσεως. Νά τάξης στεφάνι σὲ γεροντοκόρη χωρὶς προίκα.
Κακοσομαχίας. Νάχης στὸ στομάχι τὴν... πεθερά σου.
Οἰκονομίας. Νά παρακαλῇς φίλο σου νὰ μὴ στέλνῃ πολλὰ δῶρα στὴ... γυναίκα σου.
Συντομίας. Τὴν ὥρα ποὺ σὲ στεφανώνει ὁ παπᾶς νὰ μηνᾶς στὴ μαμή.

Ενοικιαστήρια

Ενοικιάζεται. Καρδιά μαθητοῦ λίαν εὐρύχωρος δι' ἐρωτικὰς ἐγκαταστάσεις. 'Εν διαμέρισμα μελέτης καὶ διάφορα διὰ τάβλι, χαρτιά καὶ ὕπνο.

Ενοικιάζεται. Οἰκόπεδον ἀνήκον σὲ παραμάνναν δυνάμενον νὰ χρησιμοποιηθῇ καὶ γιὰ γαλακτοπωλείο.
Ενοικιάζεται. Στήλη ἐφημερίδος διὰ σύγχρονα παραμύθια.

Εφημερίδες

Άκριβησαν τὰ τρόφιμα
τὸ λάδι, οἱ μαρίδες
καὶ τὰ περιτυλίγματα
ἔχουν... ἐφημερίδες.

Δειγματολόγιον ἐπιγραφῶν

Παρέχουμε δωρεὰν ὀνόματα γιὰ ἐπιγραφὰς καταστημάτων. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἄς μᾶς γράψουν. Ἴδου μερικὰ δείγματα:
'Επιγραφή γιὰ ξενοδοχεῖον ὕπνου:

Ξενοδοχεῖον ἡ Κορία.

Διευθυντὴς Ο. Ψύλλος.

'Επιγραφή δι' ὄρφανοτροφεῖον:

Οἱ πέντε δρόμοι.

'Επιγραφή γιὰ Ἱερατικὸ Σύλλογο:

Ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή.

'Επιγραφή γιὰ τοβέρ-α:

Ἡ 'Ερυθρὰ Θάλασσα.

'Επιγραφή γιὰ παρθεναγωγεῖο:

Τὸ ξύλο τῆς γνώσεως.

'Επιγραφή γαλακτοπωλείου:

Ἡ Μύγα.

'Επιγραφή παντοπωλείου:

Ο τίμιος ληστής.

'Επιγραφή κλινικῆς:

Ἡ αἰωνία ἀνάπαυσις.

Φθινόπωρο

Πέφτουν τὰ φύλλα τῶν... ἐφημερίδων λόγῳ τοῦ ὕψωμοῦ τῆς... τιμῆς των.

Πέφτουν οἱ μύτες... ὠρισμένων πολιτευομένων.

Πέφτουν οἱ τιμὲς τοῦ λαδιοῦ στὰ 46 καὶ ὅμως οἱ παντοπωλαιοὶ ἐννοοῦν νὰ τὸ κρατήσουν ψηλὸ λόγῳ... ὀξύτητος.

Πέφτουν πολλὰς δεσποινίδες στὴ θάλασσα γιὰ νὰ δείξουν τὰ κάλλη τους.

Πέφτουν τὰ μοῦτρα μας μπροστὰ στοὺς ξένους γιὰ τὰ χάλια καὶ τὴ σκοτεινιά τῶν δρόμων μας.

Πέφτουν οἱ διαβάτες καὶ γκρεμοτσακίζονται στὰ πεζοδρόμια.

Πέφτουν ξύλα καὶ λίθοι καὶ σκόνες ἀπὸ τὰ ἀκάλυπτα νέα κτίρια.

Πέφτει ξύλο στὴ ράχη τῶν ἐρωτευμένων καὶ νερὸ στὸ κεφάλι τῶν γαμπρῶν ποὺ κάνουν καντάδες.

Πέφτει σὰν κεραυνὸς στὸ μέσον τῆς εἰρήνης τῆς οἰκογενείας ἡ πεθερὰ ἐπανακάμπουσα ἀπὸ τὰ λουτρά τῆς.

Πέφτουν τὰ ἔντερά μας ἀπὸ τὴν... πείνα.

Εἰδοποιήσις. Απώλεσθη ἡ πενθερὰ τοῦ κ. Χ. ὁδηγοῦσα εἰς τὸ λυσισατρεῖον τῆς πρωτευούσης τὸ σκυλάκι τῆς διὰ ἀντιλυσισικὴν θεραπείαν. Παρακαλεῖται ὁ εὐρὼν νὰ στείλῃ πενθερὰν καὶ σκυλάκι ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ λυσισατρεῖον.

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΡΑΜΠΙΝΤΡΑΝΘ ΤΑΓΓΟΡ

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΚΙ' Ο ΒΟΣΚΟΣ

Πάνε πολλά χρόνια ἀπὸ τότε. Ἡ Γκιουλιστάν ἦταν ἓνα μεγάλο αἰεῖο κι' εἶχε γιὰ βασιλεῖά του τὸν Αἰδὸρ. Κι' ὅλοι οἱ ὑπῆκοι τοῦ τρανοῦ βιαιολοῦ ἦσαν εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν διοίκησιν τὴν δική του καὶ τῆς κόρης του. Γιατί ὁ Αἰδὸρ εἶχε μιά κόρη, τὴν Εἰφφά, ποὺ ἦταν πολὺ ἐξυπνὴ καὶ βοηθοῦσε σ' ὅλα τὸν πατέρα της. Μὰ ἡ Εἰφφά εἶχε καὶ μιά σπάνια ὁμορφιά. Ἦταν ἄπρη σὰν τὸ χιόνι καὶ τὰ μαλλιά της ἦσαν ξανθὰ ὅπως τὸ χρυσάρι. Εἶχε κόκκινα χεῖλη, σὰν ὄριμα κεράσια καὶ τὰ γαλανά μάτια της ἐκρυβαν στὸ βάθος τους τὸ φῶς τῆς αὐγῆς καὶ τὴς σκιῆς τῆς νύκτας.

Ὁ Αἰδὸρ ἀγαποῦσε πολὺ τὴν κόρη του. Γι' αὐτὸ ταραχθῆκε καὶ σκοτίσθηκε ἡ ψυχὴ του, ὅταν ἔμαθε ὅτι ἡ Εἰφφά ἔδωσε τὸν ὄν καὶ τὴν καρδιά της σ' ἓναν βοσκὸ. Τί ἦταν αὐτὸ πάλι; Ἡ κεντάμορφη, ἡ πανένδοξη βασιλοπούλα, ν' ἀγαπήσῃ ἓνα ταπεινὸ σοπανόπουλο καὶ νὰ συνεπαρθοῦν γιὰ χάρη του τὰ λογικά της; Ἡ λέαινα, δηλαδή, ἡ ὑπερήφανη βασιλίσσα τῶν δασῶν καὶ τῶν κάμπων, ν' ἀγαπήσῃ ἓναν ἀρουραῖο;

Ὁ Αἰδὸρ θύμωσε. Ὅτις δὲν ἤθελε νὰ στενοχωρήσῃ τὴν κόρη του. Γι' αὐτὸ κάλεσε τὴν Μαντάνη, τὴν φίλην κι' ἀκόλουθον τῆς Εἰφφάς καὶ τῆς εἶπε:

— Ἡ Εἰφφά ἀγαπᾷ ἓναν βοσκὸ. Θέλω νὰ τὴν κάνης νὰ τὸν ξεχάσῃ. Αὐτὸ ποὺ σοῦ ζητῶ εἶναι δύσκολο. Σοῦ ζητῶ νὰ πολεμήσῃς μετὰ τὸν ἀκατάβλητο ἀσκέρι, μετὰ τὸν ἔρωτα. Κίτταξε νὰ νικήσῃς!

Ἡ Μαντάνη χαμογέλασε. Καὶ τὸ χαμόγελό της ἐκείνο ἐσήμαινε τὴν πίστη της γιὰ τὴν νίκη.

* *

Ἡ Εἰφφά ἦταν σι' ἀλήθεια ξελογιασμένη ἀπὸ τὴς ἀντρίκιες χάρες τοῦ βοσκοῦ Διράν. Τὸν εἶδε κατὰ τύχην μιά μέρα στὸ βουνὸ κι' ἡ κορμοστασιά του καὶ τὰ σγουρὰ μαλλιά του τὴν θάμπωσαν.

Τὸν πλησίωσε καὶ τοῦ εἶπε περήφανα.
— Εἶμαι ἡ Εἰφφά, ἡ βασιλοπούλα, ἡ ἀφέντισσά σου!

— Κι' ἐγὼ εἶμαι ὁ Διράν, ὁ βοσκὸς καὶ δὲν ξέρω καὶ ἓναν ἀφέντη μου, παρὰ μόνον τὸ Θεό, ποὺ μᾶς ὀρίζει ὅλους.

Ἡ ἀγέροχη αὐτὴ ἀπάντησιν, ἔκανε τὴν ψυχὴ τῆς βασιλοπούλας νὰ σκοτίσῃ.

— Τὴν ὁμορφιά μου, τοῦ εἶπε, τὴν ἔχουν τραγουδήσει οἱ ποιηταί, μέσα σι' ἀθάνατά τους τὰ βιβλία!

— Εἰγὼ δὲν ξέρω ἄλλη ὁμορφιά, ἔξω ἀπ' τὴν γλυκεῖα ὁμορφιά τῆς νύκτας, ὅταν παίξῃ μετὰ τὸ κουφάρι μας τὸ σκοτάδι καὶ τῆς μέρας, ὅταν ὁδοσκάτῃ σις βουνοκορφὰς τὸ αὐγινὸ φῶς.

Ἡ βασιλοπούλα εἶχε θυμώσει γιὰ καλὰ. Μὰ δὲν εἶπε τίποτε. Καταλάβαινε ὅτι δὲν ἦταν ἡ ἀφέντισσα τοῦ βοσκοῦ, ἀλλὰ ἡ δούλα κι' ἡ σκλάβη του. Καὶ τοῦ χάρισε, ἀπὸ τότε, τὴν καρδιά της...

* *

Μὰ τὴν Εἰφφά τὴν ἀγάπησε σι' ἀλήθεια κι' ὁ βοσκός. Ὅχι γιατί ἦταν βασιλοπούλα, ἀλλὰ γιατί τοῦ κέντησε τοὺς πόθους τὸ κορμὶ της. Καὶ βρισκόταν ἔξω στοὺς ἀνθῶνες μαζί κι' ἐνὸς τὰ γιούλια, οἱ βιόλες καὶ τὰ γιασεμιά σκοποῦσαν γύρω τὸ ἄβρο ἄρωμά τους, αὐτοὶ σμίγανε τὰ χεῖλη τους, σ' ἓνα ἀτέλειωτο παθητικὸ φιλί.

Μὰ ἡ Μαντάνη ἀγρυπνοῦσε. Κι' ἀποφάσισε νὰ παίξῃ τὸν ἀχάριστο ρόλο της.

— Ἀφέντισσά μου, πολυχρονωμένη μου, εἶπε μιά μέρα στὴν Εἰφφά, εἶδα τὸν βοσκὸ Διράν μέσα στὸ δάσος, νὰ κρατᾷ στὴν ἀγκαλιά του τὴν γλυκεῖα παρθέναν. Ὅξαν καὶ τὸν ἄκουσα νὰ τῆς λέη τους πὺλ μαγευτικούς σκοποὺς τῆς ἀγάπης.

Τὰ μάτια τῆς βασιλοπούλας σκοτεινίαν κι' ἡ καρδιά της μάτωσε, σὰν νὰ καρφώθηκε μετὰ δίκιο πο μαχαίρι. Ἐφερε τὸ χέρι στὸ μάγουλό της, ποὺ ἔκαιγε καὶ σκοῦπισε τὸν ἰδρωτὰ της.

— Καὶ καθόταν τὸ ξευγάρει, ἔξακολουθῆσε νὰ λέη πονηρὰ ἡ

Μαντάνη, πλὰ σ' ἓνα πατῆρι μετὰ γιούλια, μετὰ βιόλες καὶ μετὰ γιασεμιά. Ἡ Εἰφφά πετάχθηκε ἀπ' τὴν θέση της. Ὅστε αὐτὰ τὰ μυρωμένα λουλούδια, δὲν ἦσαν μόνον τὸ πλαίσιο τοῦ δικοῦ της ἔρωτα, παρὰ ...

— Νὰ πιάσετε ἀμέσως τ' ἄνδρα, φώναξε. Καὶ νὰ τὸν ρίξετε στὴν φυλακή!.. Προσέξτε μὴ σᾶς ξεφύγῃ!..

Ὁ Διράν, κλεισμένος στὴ σκοτεινὴ φυλακή του, ἔγινε ἄλλος ἄνθρωπος. Διψοῦσε τὴς ἀχτίνες τοῦ φωτός καὶ δὲν ψηλαφοῦσε παρὰ τὴς πέτρες, ποὺ τὴς σκέπαζε μετὰ τὸν ὄγκο του τὸ σκοτάδι. Ὁρεγόταν τὴν πλατωσιά τοῦ κάμπου καὶ δὲν ἔβλεπε μπροστὰ του, παρὰ τέσσερις στενοὶ καὶ καταθλιπτικοὶ τοῖχοι, οἱ τοῖχοι τοῦ κελιοῦ του. Γι' αὐτὸ ἐνοιωσε ἀγανάκτησιν μετὰ τὴν ψυχὴν του γιὰ τὴν ὁμορφὴν βασιλοπούλα, ποὺ τοῦ στέργει, δίχως λόγο, τὴν χαρὰ τοῦ ἡλίου καὶ τὸ μεθύσι τοῦ δάσους. Κι' ὅταν ἦρθε

στὴν φυλακὴν τοῦ ἡ Εἰφφά, τὴν κίτταξε μ' ἓνα βλέμμα γεμάτο ὄργην καὶ μῖσος.

— Εἶσαι μιά λάμια, τῆς εἶπε, κι' ἐγὼ σὲ νόμιζα γιὰ ἄγγελον! Φύγε καὶ νὰ μὴ σὲ ξαναδοῦν τὰ μάτια μου! Δὲν θέλω πιά οὔτε νὰ σὲ ξέρω!

Ἡ Εἰφφά δὲν εἶπε οὔτε μιά λέξη. Ἐρρίξε ἓνα τελευταῖον βλέμμα στὸν ἀγαπημένον της καὶ βγήκε ἀπ' τὸ κελί, μαζί μετὰ τὴν Μαντάνη.

— Ἀπόψε τὸ βράδυ, φώναξε, ὅταν θὰ κρύβωνται τὰ λουλούδια μετὰ στὰ πέταλά τους κι' ὅταν θὰ πηγαίνουν τὰ πουλιά νὰ κοιμηθοῦν μετὰ στὰ φυλλώματα τῶν δένδρων, θέλω νὰ σκοτωθῇ ὁ Διράν!

Τὰ μάτια της δάκρυσαν μὰ ἔπνιξε τὸν πόνο καὶ τὴν πίκρα τῆς ἐνὸς ἡ Μαντάνη γελοῦσε ἀπὸ τὴν χαρίστησιν κοντά της.

Τὸ βράδυ, σὰν κατέβαινε ὁ ἥλιος στὰ βουνὰ καὶ νὰ κοιμηθῇ κι' ἀπλωνόταν παντοῦ γύρω ἡ γαλήνη καὶ τὴ δέος τῆς νύκτας, οἱ δῆμοι τὸν πῆραν ἔξω στὸ δάσος. Τὸν ἔβαλαν νὰ γονατίσῃ χάρω καὶ νὰ τευτῶσῃ τὸν λαϊκὸν του. Καὶ μ' ἓνα μεγάλο σπαθὶ τοῦ κορυφῶν τὸ κεφάλι.

Τὸ αἷμα σχημάτισε μικροὺς ποταμούς καὶ προχωρῶντας ἔβρεξε, ἐκεῖ δίπλα, τὸ πατῆρι καὶ πότισε τὰ γιασεμιά, τὰ γιούλια καὶ τὴς βιόλες. Ἡ ψυχὴ τοῦ Διράν εἶχε πετάξῃ πιά ἀπ' τὴν φθογὰ τὸ κορμὶ του κι' ἀνέβαινε γοργὰ στοὺς οὐρανούς.

Ἡ Εἰφφά ἔμαθε τὴς λεπτομέρειας γιὰ τὴν θανάτωσιν τοῦ ἀγαπημένου της κι' ὁ πόνος τὴν ἔρριξε στὸ κρεβάτι. Χαροπάλαιε γιὰ δέκα πέντε ἡμέρας κι' ὅποτε ἔγινε καλὰ. Μὰ ἐμελλε ν' ἀκούσῃ κατὰ τὴν θά τῆς αὔραινε τὴν ὁδύνην, ἀντὶ νὰ τῆς τὴν σβῆσιν.

Ἡ Μαντάνη, ποὺ ὑπόφερε ἀπὸ τὴν ψεῖς, γιὰ τὸν ἀδικο θάνατον τοῦ Διράν, δὲν μπόρεσε νὰ κρατῇ περισσότερο τὸ μυστικόν, ποὺ τῆς ἔκαιγε τὰ στήθη καὶ τὸ φανέρωσε στὴν βασιλοπούλα.

— Ἦταν ὅλη μὴν σκηνοθεσία τοῦ πατέρα σου καὶ δική μου, γιατί ὁ βοσκὸς δὲν ἦταν ἄξιος γιὰ σένα!

Ἡ Εἰφφά ἀποσβολώθηκε. Δὲν περίμενε ποτὲ πὺς ὁ πατέρας της κι' ἡ πίστις της σκλάβη θάρταναν νὰ τῆς χαλάσουν τὴν εὐτυχία της. Ναί! Δὲν φανταζόταν πὺς θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ ἄποια μέρα ἡ ἡρωίδα μιάς τόσο τραγικῆς ἱστορίας. Καὶ κλείστηκε στὴν κάμαρά της καὶ δὲν ἤθελε νὰ δεχθῇ κανέναν.

Πῆρε τὴν σκληρὴ ἀπόφασιν της κι' ἓνα πρωτὴν βρῆκαν μ' ἓνα μαχαίρι καρφωμένον στὴν πνευμένη τῆς καρδιά. Τὸ λείψανόν της τὴν ἐντυσαν μετὰ τὴν πορφύρα παῖ τὸ ἔρραναν μετὰ γιούλια, μετὰ βιόλες καὶ γιασεμιά...

Πάνε πολλά χρόνια ἀπὸ τότε, μὰ ὥστόσο τὴν θλιβερὴν αὐτὴν ἱστορίαν ὅλοι τὴν ξέρουν, σὰν νάγινε μόλις ἔχτες...

ΡΑΜΠΙΝΤΡΑΝΘ ΤΑΓΓΟΡ
(Βραβεῖον Νόμπελ)

Ο ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ

Τὰ σχέδια τοῦ κτιρίου εἶχαν ἐτοιμασθῇ. Ὁ ἀρχιτέκτων Χάσνες ἔβαλε δὲ λα του τὰ δυνατά, γιὰ νὰ γίνῃ ἓνα μέγαρο ἀντάξιο τοῦ προορισμοῦ του.

Ὅταν ἔβαζαν τὸν θεμέλιο λίθο, μίλησε κι' ὁ Φόγερ—ὁ μεγάλος φιλάνθρωπος—κι' ἐξήγησε τοὺς σκοποὺς του.

—Ἐδῶ, εἶπε, μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἴδρυμα, θὰ στεγάσω ὅλους τοὺς ἀποκλήρους τῆς ζωῆς, τοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν ἔχουν κανένα ἀποκούμπι, ὅπως τὰ ξυλάρμενα καράβια. Ἐδῶ, θὰ βρῇ ἀνακούφιση ὁ πονεμένος κι' ὁ φτωχὸς καὶ παρηγοριά ὁ κατατρεγμένος ἀπ' τὴν μοῖρα.

Κι' ὁ Φόγερ δὲν ἔλεγε ὑπερβολές. Μπορεῖ νὰ εἶχε ἓνα παράξενο χαρὰκι, ἀλλὰ δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τοὺς ἄλλους χρυσόκηνθάρους. Βρέθηκε κι' αὐτὸς μιά μέρα ἀρχεὶ πλούσιος, τότε, πὺν χόρτασε πιά ἀπὸ τὸ γρήμα. Παντρεύτηκε, ἔκανε δυὸ παιδιά, μὰ ἡ κακὴ τύχη τὸν κυνηγοῦσε. Ἡ γυναῖκα του πέθανε ἀπὸ χιτικὸ καὶ τὰ δυὸ παιδιά του σκοτώθηκαν στὸν πόλεμο. Γι' αὐτὸ, ὅταν ἔμεινε κατὰμονος καὶ παντέρνημος, ἀποφάσισε νὰ τὸ ῥίξῃ στὴν φιλάνθρωπία. Ἦθελε νὰ εὐχωνται γιὰ τὶς ψυχὲς τῶν ἀγαπημένων του νεκρῶν καὶ τὸ ἐπετύγχανε μὲ τὶς ἀγαθοεργίες καὶ τὶς ἐλεημοσύνες.

Ἀλλὰ τὸ ὄνειρό του ἦταν νὰ κἀνῃ ἓνα ἄσυλο καὶ νὰ μαζέψῃ ἐκεῖ μέσα ὅλη τὴν ἀνθρωπίνην δυστυχία. Καὶ τὸ ὄνειρό του αὐτό, νὰ, ποὺ τὸ πραγματοποιοῦσε τώρα.

—Δὲν θέλω νὰ γραφῇ τ' ὄνομά μου στὶς ἐφημερίδες, συνέχισε ὁ Φόγερ, οὔτε νὰ μ' ἀναφέρῃ καμμιὰ ἀναμνηστικὴ πλάκα, ὡς «μέγα δωρητὴ». Μὲ φτάνει ἡ ἱκανοποίησις πὺς θὰ γίνω τὸ λιμάνι σὲ τόσα θαλασσοδαρμένα καράβια, καὶ τὸ φῶς, σὲ τόσοι ἀνθρώπους ποὺ τὸ λαχταροῦν!

Ἡ μόνη καθημερινὴ ἀσχολία τοῦ Φόγερ, ἦταν νὰρχεται καὶ νὰ παρακολουθῇ τοὺς κτίστες καὶ ν' ἀκούῃ τὶς ἐξηγήσεις τοῦ Χάσνες. Τὸ κτίριο προχωροῦσε κανονικὰ κι' ὅλοι ἐργαζόνταν μὲ ζήλο νὰ τὸ τελειώσουν.

Οἱ τοῖχοι εἶχαν ὑψωθῇ καὶ τώρα το ποθεύσαν τὴν στέγη, τὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα.

Ἡ χαρὰ τοῦ Φόγερ δὲν εἶχε ὅρια. Ἐβλεπε ἀχόρταστα τὸ γυαλὶ καὶ τὸ νόμιζε σὰν παιδί του... Ναι!... σὰν σάρκα ἀπὸ τὴν σάρκα του!... Πόσο τ' ἀγαποῦσε!... Πήγαινε κοντὰ του καὶ χάιδευε τοὺς τοίχους του, ἢ ἔσκυβε καὶ φιλοῦσε τὶς πέτρες!...

Μιά μέρα θύμωσε μὲ καποιον κτίστη, γιὰτι ἔρριψε ἀπὸ τὴν ὀροφὴ κάτω γιὰ γούστο ἓνα ἀγκονάρι.

—Ἐδῶ, κτίζεις μιά ἐκκλησίαν! τοῦ φώναξε καὶ πρέπει νὰσαι πὺν προσεκτικὸς.

Ἐπὶ τέλους τὸ μέγαρο ἦταν ἔτοιμο κι' ὁ Φόγερ πήγαινε νὰ τρελλαθῇ ἀπ' τὴν χαρὰ του. Γύριζε μόνος κι' ἀμίλητος μέσα στὶς αἰθούσες καὶ τοὺς διαδρόμους, καὶ τὸ μέτωπό του φωτιζόταν ἀπὸ ὑπερηφάνεια.

Ἀλήθεια τὰ κατάφερε περίφημα ὁ Χάσνες. Ἐδῶ θὰ ἦταν οἱ κοιτάνες, ἐκεῖ οἱ τραπεζαρία, πὺν πέρα ἡ αἰθούσα ἀναψυχῆς καὶ κάτω τὸ ἱατεῖο. Ἐξοχὴ διαρρύθμισις. Πουθενὰ δὲν θὰ ὑπῆρχε τέτοιο ἄσυλο. «Ἄσυλο τῶν πονεμένων καὶ τῶν φτωχῶν».

Ὅταν ὅλα ἐτελείωσαν ὁ Φόγερ φώναξε τὸν παπὰ καὶ τοῦ ἀνέθεσε τὴν ἐκλογὴ τῶν ἀνθρώπων, ποὺ θὰ ἐπαίρνε στὸ ἄσυλό του.

Ὁ παπὰς τοῦ ἐτοίμασε ἓνα κατάλογο ἀπὸ πενήντα ὀνόματα κι' ὁ Φόγερ τοὺς ἐκάλεσε ὅλους.

Ἐπαίρνε ἓνα—ἓνα καὶ τοῦ εἰδείχνε τὸ δωμάτιό του καὶ τοῦ εἰδνε ὅλες τὶς σχετικὲς ὁδηγίες.

—Νὰ, τὸ γκάζι, τὸ νερὸ, τὸ ντουλάπι μὲ τὰ ρούχα.

Κι' ἐστρεβε τὰ χέρια του ἀπὸ ἀγαλλίαση, ὅταν ἔβλεπε τὴν ἐκφραση τῆς εὐγνωμοσύνης στὰ πρόσωπα τῶν προστατευομένων του.

Ὅλες οἱ θέσεις τοῦ ἀσύλου, εἶχαν συμπληρωθῇ. Κι' ἀρχισε

ποὺ δὲν ἐφευγε ἀπ' τὸ ἴδρυμα οὔτε στιγμή. Θὰ φρόντιζε νὰ μὴ τοὺς λείψῃ τίποτε κι' ἐκμηδενίσει κάθε τυχὸν ἀφορμὴ παραπόνου.

Οἱ πονεμένοι ἀνθρώποι κατέβαιναν ὕστερα στὸν κῆπο καὶ ἔμειναν ἐκεῖ ὡς τὸ μεσημέρι.

Τ' ἀπόγευμα δινόνταν στὴν αἰθούσα τῆς ψυχαγωγίας διάφορες πρόχειρες θεατρικὲς παραστάσεις, ποὺ τὶς ὁργάνωναν ὁ Φόγερ καὶ ὁ παπὰς. Κορίτσια τῆς γειτονίας ἀπαγγέλλανε, χορεύανε, ἡ τραγουδοῦσαν. Πολὺ συχνὰ ἐπαίζαν κι' ὁλόκληρο θεατρικὸ ἔργο.

Οἱ φτωχοὶ καὶ κατατρεγμένοι εἰδείχναν μὲ κάθε τρόπο τὴν εὐχαρίστησή τους καὶ δόξαζαν τὸν Θεό, ποὺ βοήθησε τὸν Φόγερ νὰ τοὺς προστατέψῃ. Τὸν ἔβλεπαν σὰν δευτέρου πατέρα, σὰν ἀγαθὸν πατέρα, σὰν τὸ πνεῦμα τοῦ καλοῦ. Κι' ὁ Φόγερ ποὺ καταλάβαινε τὶς διαθέσεις τῶν φτωχῶν κι' ἀκούγε τὰ λόγια τους, μεθοῦσε ἀπὸ χαρὰ καὶ ἱκανοποίησι. Καὶ παρομοίανζε τὸν ἑαυτοῦ μετὰ τὴν βασιλισσα τοῦ μελισσιού καὶ τὸ ἄσυλό του μὲ μιά κυνέλη....

Μιά μέρα, ἔνῳ ὁ Φόγερ ἔκανε, ὅπως πάντα τὸν περιπατοῦσε στὸν διαδρόμο τοῦ ἀσύλου του, συνάντησε τὸν Σάχον, τὸν φτωχό, μὲ τὸ μπόγο του στὸ χέρι. Τὸ πρᾶγμα τὸν ἔκανε νὰ ἀπορήσῃ. Σαμάτησε τὸν ἀνθρώπο καὶ τοῦ ζήτησε ἐξηγήσεις.

—Ποῦ πηγαίνεις; τὸν ρώτησε. Ἐκεῖνο κόμπιασε ν' ἀπαντήσῃ κι' ὁ Φόγερ ἀναγκάστηκε νὰ τὸν ξαναρωτήσῃ. Ἐπὶ τέλους ἔδωσε τὴν ἀπάντησι:

—Φεύγω!

Ὁ Φόγερ ταράχτηκε. Τὸ αἷμα ἔβγαζε κόκκινα τ' αὐτιά του καὶ ἀνοίξε διάπλατα τὰ μάτια του.

—Φεύγεις; τραύλισε καὶ πὺς ἔτσι ξαφνικά, χωρὶς νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς;

Ὁ Σάχον ἔξοπασε πιά:

—Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, μπάρεμπα Φόγερ, μούστειν ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ κατὰ χρήματα καὶ πάω νὰ ζήσω σὰν ἀνθρώπος.

—Σὰν ἀνθρώπος; τραύλισε ὁ Φόγερ γιὰτι ἔδῳ δὲν περνοῦσε καλά; Ἐχεῖς κανένα παράπονο;

Ὁ Σάχον γέλασε δυνατά.

—Παράπονο, λέει, φώναξε. Ἀμ τί σοῦ πέρασε ἡ ἰδέα; Πὺς εἴμαστε εὐχαριστημένοι ἔδῳ μέσα; Κακομοίρη μου, ὅλοι μὲνον ἀπὸ ἀνάγκη. Καὶ μὴν ἐκοῦς τί λένε μπροστά σου. Ἐμένα ρῶτα! Σὲ βρίζουν μὲ τὰ πὺν ἐλεεινὰ λόγια!

Σὲ λὲν ἰδιότροπο κι' ἀνισόδροπο, γεροξέκοιτο καὶ κοροϊδοῖς. Εὐπὶα πιά, μπάρεμπα Φόγερ! Ἐλα στὰ σύγκαλά σου! Εἶναι καιροὶς χωρὶς νὰ πῇ τίποτε ἄλλο ὁ Σάχον, ἔτρεξε καὶ κατέβηκε τὴν σκάλα.

Ὁ Φόγερ ἔμεινε ἀκίνητος, ἀποβλακωμένος. Τὰ λόγια τοῦ Σάχον βούϊζαν στ' αὐτιά του καὶ τὸν ἔκαναν νὰ τρέμῃ σύγκορμος. «Ἰδιότροπος», «ἀνισόδροπος», «γεροξέκοιτος», «κοροϊδὸς». Ὡ! Τί ἀχάριστος ποὺ ἦταν ὁ κόσμος! Τί ἐλεεινός. Θεέ μου!

Ὅλα τὰ ὄνειρά του γὰρ μίστηκαν! Ὅλες οἱ ἐλπίδες του ἔσβυσαν καὶ χάθηκαν σὰν καπνός. Ναι! Εἶχε δίκην ὁ Σάχον. Ἦταν ἓνας τρελλός! Μάζεψε ἔδῳ μέσα ὅλα τὰ κοινωνικὰ ἀποβράσματα, ὅλους τοὺς κηφήνες, γιὰ νὰ τὸν βρίζουν μὲ τὰ πὺν βαρεῖα λόγια καὶ νὰ τὸν θεωροῦν γελοῖο!

Ἡ ὀργὴ ἐπνιγε τὰ στήθη του. Οἱ γροθιές του σφίχτηκαν καὶ τὰ χεῖλη του ἀρθρώσαν λόγια ἀπειλητικά. Ἐρριξε γύρω του τὸ βλέμμα καὶ φρικίασε. Δὲν ἦταν τὸ ἄσυλό του αὐτό! Ὁχι! Δὲν ἦταν ἡ σάρκα ἀπὸ τὴν σάρκα του! Δὲν ἦταν τὸ παιδί του!

Μανιασμένος, ἔξαλλος, ἔτρεξε στὴν τραπεζαρία κι' ἐπιασε ἀπὸ τὸ τζάκι ἓνα δαυλό. Καὶ παίρνοντας μιά ἄγρια ἐκφραση στὸ πρόσωπο, ἔβραζε, ὅπου εὗρισκε εὐφλεκτὴ ὕλη, φωτιά.

Σὲ λίγο οἱ φλόγες, ποὺ κατέκαιαν τὸ ἄσυλο, ὑψωνόνταν πρὸς τὸν οὐρανό, ἔνῳ ἀκούγονταν διάτορο τὸ στριγγὸ γέλιο τοῦ Φόγερ.

ΚΝΟΥΤ ΧΑΜΣΟΥΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

«Ἀγαπητὲ Ζερόμ, Σοὺ γράφω ἀπὸ τὸ Νταβός, τὴν πόλιν ποὺ εἶναι πνιγμένη μέσα στὰ πεῦκα καὶ τοὺς κέδρους. Ὁ πὺς ἔρεῖς ἔχω τρεῖς μῆνες πὺν βρισκομαι ἔδῳ, ζητώντας ἀνακούφιση στὸν πόνο μου καὶ γιὰτρεῖς στὴν ἀρρώστεια μου. Ἀλλὰ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ μ' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ θανάτου. Ἡ ζωὴ μου εἶναι μετρημένη καὶ μιά μέρα, πολὺ σύντομα, θὰ πάψῃ νὰ χτυπᾷ ἡ καρδιά μου.

Σίγουρα θὰ ρωτήσῃς τὸν ἑαυτοῦ σου. Γιατί σοῦ γράφω αὐτὸ τὸ γράμμα; Γιατί σὲ θυμήθηκα; Ἀκουσε, Ζερόμ. Δὲν ἔχω κανένα ἄλλον, ἐκτὸς ἀπὸ σένα, στὸν κόσμο. Γι' αὐτὸ θὰ σοῦ ἀναθέσω μιά λεπτὴ ἀποστολή, ποὺ θὰ σὲ βάλῃ σὲ μεγάλο κόπο, τὴν ὁποῖαν ὅμως εἶμαι βέβαιος πὺς δὲν θ' ἀρνηθῇς. Εἶναι, ἄλλωστε κι' ἡ τελευταία χάρις ποὺ σοῦ ζητῶ.

Ἀπὸ τὸν δικηγόρο μου θὰ μάθῃς, ὅτι σὲ κάνω γενικό πληρεξούσιο τῆς περιουσίας μου. Μὴν ἀπορήσῃς. Δὲν εἶναι οὔτε ἰδιοτροπία, οὔτε ἐξωφρενισμός. Θέλω τὰ χρήματά μου νὰ τὰ διαθέτῃς κάθε χρόνο, γιὰ φιλάνθρωπικούς σκοποὺς, γιὰ ἀγαθοεργίες. Ναι, Ζερόμ. Θέλω ν' ἀνακουφίξῃς ὅσο μπορεῖς πὺν πολλοὺς δυστυχισμένους, γιὰ νὰ βρῇ ἡ ψυχὴ μου γαλήνη!

ἴσως νὰ νομίσης ὅτι δὲν εἶμαι καλά στὰ λογικά μου γιὰ νὰ σοῦ γράφω τέτοια πράγματα, ἐγὼ, ποὺ ἤμουν ἓνας ἐλεεινὸς ἐγωιστὴς, ἓνας ἀνθρώπος ποὺ δὲν ἐνδιαφερόταν, παρὰ γιὰ τὶς διασκέδασεις καὶ τὶς ἀπολαύσεις μόνον. Γι' αὐτὸ θὰ σοῦ ἀναλύσω τὸ ψυχικὸ μου δράμα, δὲν σοῦ πῶ τὴν ἱστορία μου, γιὰ νὰ μὲ καταλάβῃς. Κι' ἴσως, ἴσως, νὰ εὐχηθῇς κι' ἐσὺ γιὰ τὴν γαλήνη τῆς βασανισμένης ψυχῆς μου.

Ἐρεῖς, Ζερόμ, ὅτι ἤμουν ἓνας πολὺ πλούσιος ἀνθρώπος, ἓνας ἔμπορος, ποὺ τὸν εἰνοῦσε ἡ τύχη σκανδαλωδῶς. Ὁμολογῶ ὅτι εἶχα ψυχωθῇ μὲ τὰ κέρδη καὶ τὸ χρῆμα κι' ἤθελα ν' ἀπολαμβάνω ὅ,τι ποθοῦσα. Οἱ συνέπειες δὲν μ' ἐνδιέφεραν, ἀφοῦ θὰ ἱκανοποιούσα τὴν ψυχὴ, καὶ τὸ κορμί μου.

Μιά μέρα, γνῶρισα σὲ μιά ζωγραφικὴ ἐκθεση κάποια ζωγράφου, τὴν Κλώντ.

Ἦταν μιά ἐξίσια ὁμορφιά, μιά ὑπέροχη κούκλα τῆς Ρὺντλ Παί, γεμάτη δροσιὰ καὶ νεότητα.

Μὴν σοῦ φανῇ παράδοξο, Ζερόμ. Ἀντικρύζοντας τὴν Κλώντ, ἔαφνίστηκα. Ἐνοιασα ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ θὰ μπορούσε νὰ μὲ κἀνῃ εὐτυχισμένο καὶ τὴν πλησίασα. Ἐκεῖνη ἀρχισε νὰ μὲ μιλῇ γιὰ τὴν τέχνη της καὶ τὰ χρώματ' αἰς τὴν παλέττας της κι' ἐγὼ καμάρωνα τὸν ἄσπρο λαιμό της τὸ χυτὸ κορμί της καὶ τὰ γεμωδὴ καὶ γλυκὰ μάτια της.

Ἀγόρασα δυὸ πίνακές της, ἓνα ποὺ παρίστανε τὸν ἔρωτα, τὸν φτερωτὸ γυνὶ τῆς Ἀφροδίτης κι' ἓνα ποὺ εἰκόνιζε τὴν ἀρπαγὴ τῶν Σαβίνων.

Ἡ Κλώντ εὐχαριστήθηκε πολὺ ἀπ' τὴν γενναιοδωρία μου καὶ δέχτηκε εὐχαρίστως ἓνα ραντεβού, ποὺ τῆς πρότεινα.

Θυμᾶμαι, εἴχαμε βρεθῇ σ' ἓνα ἀρτίστιχο κέντρον τοῦ Μον-παρνὰς καὶ καθίσαιμε παράμερα, σὲ μιά γωνία.

Ἡ Κλώντ δὲν μού μιλοῦσε καὶ τότε, παρὰ μόνον γιὰ τὴν τέχνη της, γιὰ τὸ Ροῦμπενς, γιὰ τὸν Βελάσκουεθ, γιὰ τὸν Ραφάελ. Φαντάσου πόσο γελοῖος ἤμουν ἐγὼ, ὁ χονδροειδὴς ἔμπορος, ποὺ δὲν ἤξερα νὰ τῆς πῶ οὔτε μιά λέξη γιὰ τὴν ζωγραφικὴ. Κι' ἡ Κλώντ μού μιλοῦσε μ' ἐνθουσιασμό καὶ μού ἐξηγοῦσε τὰ σχέδιά της καὶ τὰ ὄνειρά της γιὰ τὸ μέλλον.

Κατάλαβα ὅτι τὴν εἶχα ἀγαπήσει. Ἡ κούκλα, ἔκανε τὴν καρδιά μου νὰ χτυπᾷ ἀπὸ ἀγάπη κι' ἐξευγένιζε κι' ἐξωραΐζε τὰ σισθήματά μου.

Δὲν τῆς εἶπα τίποτε κι' ἄφησα νὰ περάσῃ λίγος καιρός. Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ τὴν ἔβλεπα συχνὰ καὶ μέρα μὲ τὴ μέρα τὴν ἀγα-

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

Ἦταν μιά ἐξίσια ὁμορφιά, μιά ὑπέροχη κούκλα...

ποῦσα περισσότερο. Ἐπὶ τέλους ἀποφάσισα νὰ τῆς μιλήσω γιὰ τὸν ἔρωτά μου κι' ἓνα ἀπόγευμα τῆς ἔκανα κάποιο ὑπαίτιμο.

Ἐκεῖνη, ποὺ ἦταν ἀρχεὶ ἀθώα, δὲν κατάλαβε τίποτε. Κι' ἔσπευσε νὰ τῆς ἐξηγηθῇ.

—Σ' ἀγαπῶ! τῆς εἶπα. Δὲν ἔρω τί νοιώθεις γιὰ μένα ἔσῳ, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ ζήσω, χωρὶς νὰ βλέπω τὸ φῶς τῶν ματιῶν σου.

Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ περιγράψω ἔδῳ τὴν ἐκπληξή της. Μέσα στὰ μάτια της ζωγραφίστηκε ἡ θλίψις κι' ἄλλαξε ἐκφραση τὸ πρόσωπό της.

—Δὲν τὸ φανταζόμουν, τραύλισε, δὲν τὸ περίμενα...

Χωρὶς νὰ χάσω καιρὸ ἀρχισα νὰ τῆς μιλῶ μὲ θέρη γιὰ τὴν ἀγάπη μου καὶ τῆς εἶπα ὅτι θὰ τὴν ἔκανα εὐτυχισμένη. Τῆς ἔκανα δηλαδή, πρότασι γάμου.

Μὰ ἡ Κλώντ χαμογέλασε μ' εὐγένεια καὶ πικρία καὶ μοῦ μίλησε χωρὶς περιστροφῇ.

—Δυστυχῶς, μοῦ εἶπε, δὲν μπορῶ νὰ γίνω γυναῖκα σὲς.

Ἐγὼ εἶμαι μιά καλλιτέχνις κι' ἔσεις ἓνας ἀνθρώπος, ποὺ δὲν θὰ μπορέσετε ποτὲ νὰ με νοιώσετε.

Ὁ ἐγωῖσμός μου πληγώθηκε καίρια. Εἶχα τὴν γνώμη ὅτι θὰ τὴν δελέαζα μὲ τὸ χρῆμά μου κι' ἔβγαινα ὁλότελα ἀπατημένος.

—Μήπως ἀγαπᾷτε κανέναν ἄλλον; ψέλλισα μὲ ἀγανάκτηση.

—Κι' αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, μοῦ ἀπάν-

τησε μὲ ἀφέλεια. Ἀγαπῶ τὸν συνάδελφό μου Ρολλάν, σχεδὸν ἀπὸ παιδί. Κι' ἔχομε ἀποφασίσει νὰ παντρευθοῦμε.

Δὲν εἶπα τίποτε. Κι' ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, δὲν τὴν ξαναεἶδα. Ἀλλὰ δὲν μπορούσα νὰ τὴν ξεχάσω. Καὶ φέρετο καλὴ ἀνάνδρα καὶ μ' ἐγωῖσμο. Ὅταν πληροφορήθηκα ὅτι ὁ πατέρας τῆς Κλώντ θὰ πήγαινε στὴν φυλακὴ γιὰ κατὰχρησὴν ποὺ εἶχε, ἔσπευσε καὶ τοῦ πρότεινα τὴν συνδρομὴ μου. Ἐκεῖνος δέχτηκε πρόθυμα κι' ἀνέλαβε νὰ ἐκβιάσῃ τὴν κόρη του νὰ μὲ παντρευθῇ.

Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν Κλώντ, ὅταν ἦρθε καὶ μὲ βοήθησε. Μ' εὐχαρίστησε γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ πατέρα της, μὲ ἱκέτευσε ὅμως νὰ μὴν ἐπιμένω νὰ τὴν πάρω γυναῖκα μου. Μοῦ εἶπε ὅτι δὲν ἦταν γιὰ μένα καὶ πὺς ὁ γάμος μας θὰ τῆς στοιχίσει τὴν ζωὴ.

Φυσικά ἐγὼ δὲν ἐννοοῦσα ν' ἀκούσω τίποτε. Θαρρεῖς κι' ἐπαίξα μαζί της μὲ σαδισμό.

Καὶ μπροστά στὴν ἐπιμονὴ τὴν δική μου καὶ τοῦ πατέρα της ἡ Κλώντ ὑπεχώρησε κι' ἐγιναν, μιά Κυριακή, οἱ γάμοι μας...

Εἶναι ἡ ἀλήθεια ὅτι φρόντιζα ὅσο μπορούσα νὰ εὐχαριστῶ τὴν Κλώντ, τὴν κούκλα μου. Τὴν ἀφηνά ἀκόμα καὶ νὰ ζωγραφίζω—ἀν καὶ μὲ πείραζε αὐτὸ στὰ νεῦρα—καὶ νὰ δέχεται στὸ σάλονι μας ὅλους τοὺς παληοὺς τῆς φίλους, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ρολλάν.

Κι' ὅμως ἡ Κλώντ δὲν ἦταν εὐτυχισμένη. Τὸ πρόσωπό της ἦταν πάντα σκυθρωπὸ καὶ τὰ χεῖλη της δὲν χαμογέλασαν ποτὲ.

Ἀγαποῦσε τὸν Ρολλάν καὶ πολλὰ βράδια τὴν ἔβλεπα στὴν κάμαρά της, νὰ κλαίῃ. Ἐπῆνε τὸν χροστίρα νὰ ζωγραφίσῃ καὶ τῆς ἐφευγε ἀπ' τὰ χέρια της. Κι' ὅλοι οἱ πίνακες ποὺ εἶχε ἀρχίσει, ἔμειναν ἡμιτελεῖς στοὺς ὁκρίβαντες. Παρακολουθοῦσα τὸ ψυχικὸ της μαρτύριο κι' ὅμως δὲν ἀποφάσισα νὰ δώσω μιά λύση. Νὰ βγῶ, δηλαδή, ἀπὸ τὴ μέση καὶ ν' ἀφήσω ἡσυχίαν τὴν Κλώντ.

Ὡ! ἀλήθεια! πόσο ταπεινός, ἐφάνηκα! Κι' ἡ Κλώντ, μέρα μὲ τὴ μέρα, ἔλυσε, σὰν κερκὴν κούκλα. Ἀρρώστησε κι' ἔσβυσε σιγὰ—σιγὰ κι' ὥστόσο δὲν μού εἶπε ἓνα κακὸ λόγο. Ξεψύχησε μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, χαϊδεύοντας μου ἀπαλὰ τὸ χέρι. Ἡ κούκλα μου εἶχε σπάσει πιά! Καὶ τώρα ποὺ ἔρεῖς τὸ ἀμάρτημά μου Ζερόμ, φρόντισε γιὰ τὴν γαλήνη καὶ τὴν ἡρεμία τῆς ψυχῆς μου. Τὰ δάση τοῦ Νταβός, μοῦ ἐγγυοῦνται ἓνα ἡσυχο θάνατο. Πιέρε...

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

2231

ΠΑΝΘΕΟΝ

Καρδιά στη Φλόγα

ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ ΣΕΡΑΦ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

«Ξέρω ότι διακυβεύω δολόκληρη τη ζωή μου, για ένα όνειρο αγάπης, μα τι με μέλει; Θα είμαι ή σύζυγός σου, ή έρωμένη σου, ότι θέλεις, αρκεί να ζω σιμά σου και να μπορώ ν' αναπαύσω τα κουρσασμένα κεφάλι μου έ πάνω στο στήθος σου, π' αγαπώ.

«Λοιπόν, τόχω αποφασίσει. Την έρχομένη Παρασκευή, θα πάω χωρίς νάχης άποσκευές, τό τραίνο Νεαπόλεως—Σαρόλενου, πού φεύγει την μία και φθάνει στην Πομπηία στις δύο. Δεν θάμαι στο σταθμό για να μη δώσω ύπονοις, αλλά θα βρισκωμαι

στην Πομπηία και θα κυττάζω τ' ερεπία. Από εκεί θα πάμε στο Μπρίντζι, από όπου θα φύγωμε για την Ανατολή. Έχω μερικά χρήματα. Όταν έξαντληθώ, θα έργοσθούμε έως ότου γίνω εικοσιενός έτους. Μην άργήσης νάρθης. Γιατί τί θα γίνω τότε έχω μονάχη μου στην Πομπηία, ενώ θα βασανίζωμαι μέχρι θανάτου από άνησυχία;

«Λατρευτή μου ψυχή, αυτό είναι τό τελευταίο μου γραμμα και γι' αυτό ένω γράφω, ένα αίσθημα πόνου μου σφίγγει την καρδιά. Η λέξις τ ε λ ε υ τ α ί α, είναι πάντοτε θλιβερή. Άλλά σό, θά μ' αγαπάς τάχα, έστω και μακριά άπ' την πατρίδα, έστω και πτωχή, έστω και δυστυχισμένη; Πές μου! Δεν θά με κατηγορήσης; θά προστατεύσης έμένα, τό άσθενικό πλάσμα, πού έκτίθεται σ' όλες τίς ανθρώπινες, συμφορές με μόνη τη δύναμη της αγάπης; Είσαι καλός, είσαι τίμιος, είσαι ήθικός· έσύ θά είσαι τό πάλ για μένα και ό κόσμος και ή οίκογένεια και ό Θεός. Α, βλασφημώ, είν' αλήθεια, αλλά σε λατρεύω, αλλά δεν αισθάνομαι τίποτε άλλο πιά, παρά την έπιτακτική, την άγρίαν έπιθυμία να φύγω, νάμαι μαζί σ' υ, να μη σ' αφήσω ποτέ, να πλανώμαι μαζί ο υ μέχρι της τελευταίας πνοής μου. Αύτη είναι ή τελευταία έπιθυμία μου, άλλ' από αύριο άρχίζει τό μέλλον. Μην λησμονής ότι σε περιμένω.

ANNA

«Ο Ιουστίνος Μορόγλι έδιάβασε άργά και δυό φορές αύτη την έπιστολή σάν νάηθελε να την άποστηθήσει λέξιν λέξιν. Ήταν μόνος στο σπίτι του κι' ένύχτωνε. Έγειρε τό κεφάλι κι' έγινε ώχρός σάν νεκρός. Ένοιωθε ότι ήταν νικημένος και χαμένος. Νάι, νικημένος και χαμένος αυτός, νικημένη και χαμένη και ή Άννα.

Κατό την πρωινήν εκείνην ώραν, ό ναός της Άγίας Κλάρας ήταν σχεδόν έρημος, με τους λευκούς του γύφους, τό πολυτελή του χρυσώματα, τό κίτρινοπά του μάρμαρα και τίς έλαφρές ζωγραφίες του θόλου. Μερικές ευσεβείς γοηές, έκάθοντο έδώ κι' εκεί περιτυλιγμένες με τό μαύρα μάλλινα σάλια τους. Μερικές γυναίκες τό λαού προσήρχοντο γονυπετείς μπροστά στο κεντρικό θυσιαστήριο. Η Άννα Άκουαβίβα και ή παιδαγωγός της, έκάθοντο στο μέσον του θρανίου του χορού, έχοντας προσηλωμένα και οι δύο τό βλέμματά τους στα βιβλιάριά των της προσευχής.

Η Στέλλα Μορτίνι, είχε την έκφραση ύπομονετικής αγαθότητος και ψυχικής καλωσύνης. Η Άννα φορούσε μπλεζέ ζακέτα, κατά την άγγλική μόδα κι' επάνω από τό μαύρα μαλλιά της, πού εά συγκρατούσε μια κτένα από ξανθό άστρακο, ένα σταγίτι κατελάκι. Η ζωηρή ώχροτίς του προσώπου της δεν άφηνε να διαφαί-

νεται ούτε ρανίς αίματος κάτω από τό δέρμα κι' από καιρού εις καιρόν δάγκωνε νευρικά τό χείλη της. Από άρκετή ώρα κρατούσε την Σύναψιν της άνοικτή, χωρίς να γυρίση τη σελίδα· αλλά ή Στέλλα Μορτίνι δεν τό παρετήρησε. Ύστερ' από μισή ώρα ή νέα σηκώθη.

—Πηγαίνω! είπε κυττάζοντας τόν θόλος του ναού.

Άπεμακρύνθη με βήμα έλαφρό κι' έπήγε στο έξομολογητήριο.

Ο παπās της έκανε τίς συννηθισμένες έρωτήσεις, χωρίς να έκπλησσεται από τό τρεμουλιασμα της φωνής πού τό άπαντούσε, σπαθούσε να την επαναφέρη στην ήρεμία. Τούεπτε ότι διέτρεχε εκείνη ήρόνητη να άπαντήση.

—Θά ξαναγυρίσω! του είπε ενώ, σηκωνότανε αποφασιστικά.

Άλλ' αντί να πάη εκεί όπου την έπερίμενε ή Στέλλα Μορτίνι, έκανε μερικά βήματα πρὸς τό πίσω κι' έξηφανίσθη από την πόρτα, εκείνη πού ώδηγούσε πρὸς τό μοναστήρι της Άγίας Κλάρας, ενώ ή γεροντοκόρη, χωρίς να σηκώση τό βλέμμα, έξακολουθούσε να προσεύχεται ευλαβώς, περιμένοντας τό τέλος της έξομολογήσεως.

Η Άννα κατέβη ήσυχα τό σκαλοπάτια, διέσχισε την αύλη του μοναστηριού, χωρίς να γυρίση τό κεφάλι καθόλου, βγήκε στο δρόμο, ανέβη σε μία άμαξα, άφου διέταξε να κατεβασθί τό σκέπασμα της και είπε να την πάη στο σταθμό. Όλα αυτά έγιναν, με μεγάλη άταραξία. Άλλ' όταν συνεσπειρώθη βάθος του άμαξιού πού ταλαντευόταν ενώ περνούσε τό λιθοστρωτό της πλατείας Άγίας Τριάδος, όταν αισθάνθη ότι ήταν μόνη και έλευθέρα επί τέλους, έγειρε τό κορμί της πρὸς τό πίσω, φέροντας τό μαντήλι στο στόμα, για να πνίξη την κραυγή της χαράς πού της έξέφυγε.

Βρισκότανε σάν σε όνειρο και συνταρασσότανε από τη λογική εκείνη σκέψη, την σκληρή και ταυτοχρόνως ήδονική, ότι αύτη, ή Άννα Άκουαβίβα, είχε έξκαταλείπει για πάντα τό σπίτι και την οίκογένειά της, με μερικές χιλιάδες στην τσέπη της, για να ριχτεί στην άγκαλιά του Ιουστίνου Μορόγλι. Δεν αισθανότανε πιά κανένα φόβο· όλα είχαν τελειώσει, δεν θά την έπιαναν πιά και προχωρούσε πρὸς τό άγνωστον, χαμένη μέσα στο άνώνυμο πλήθος.

Επήρε τό εισιτήριο της κι' ανέβη στη θέση της μηχανικά, σάν ύπνωτισμένη. Τό τραίνο ξεκίνησε κι' έτρεχε γρήγορα κοντά στην θάλασσα, άκουμπώντας σχεδόν στα κυανά κύματα, περνώντας ανάμεσα από τό κάτασπρα σπίτια των Πορτίκων, τό κόκκινο σπίτια της Τόρρε Ντέλ Γκρέκο, τό τριανταφυλλένια, λευκά και σταχτιά της Άννουσιάτα.

Η Άννα, σφιγμένη στη ζακέτα της, με τό βέλο κατεβασμένο έως τό μάτια, συμμαζεμένη σε μία γωνιά, μεταπηδούσε από τό όνειρο τά γεμάτα άνθη και άστρα και χάδια και φιλήματα, στον τρελό τρομό πού την έκανε να κρύβεται πίσω από τό τζάμι, σάν παιδί πού έχασε τό δρόμο του. Στόν ζάστερο όρίζοντα έπλανάτο τό φάσμα ενός μέλλοντος έρωτος και πάθους και τρυφερότητας, τό φάσμα πού άστραφτε από όλη την ήυδπάθεια της ψυχής και του σώματος· αλλά κάθε φορά πού σταματούσε τό έκστατικό αντίχρυσμα του άπλετου φωτός, άκουγε στο βάθος της καρδιάς της την άμείλικτη φωνή της συνειδήσεως πού έλεγε.

ΠΑΝΘΕΟΝ

—Μή φύγης! Μή φύγης γιατί έχάθης!

Καί τό προαίσθημα αυτό έμεγάλωσε τόσον, ώστε όταν τό τραίνο έπέρσσε την Άννουσιάτα, ή νέα κατελήφθη από αλήθινό έφιάλτη και συνέστρεψε τά χέρια της με άπελπισία. Η δεινρόφυτη πεδιάδα είχε τελειώσει και τό τραίνο τώρα, περνούσε από πένθιμες κατεστραμμένες τοποθεσίες, κάτω από τό άπειλητικό ήφαιστειο με την αιώνια φλόγα του και τό λοφίον του καπνού στην κορυφή του. Η Άννα έταξείδευε μόνη, άνόμεσα από την άγονο έκταση, όπου ή λάβα είχε κατακαύσει τη βλάστηση, είχε καταστρέψει τά κτίρια και τους ανθρώπους και τας ήδονάς και τους έρωτάς των, ενώ μέσα στην άνήσυχη ψυχή της, ή φωνή έ πανελάμβανε.

—Αύτη είναι ή εικόνα του πάθους· τό καταστρέφει όλα και σβύνει έπειτα κι' αυτό.

Κατέβη στην Πομπηία με άλλους περιηγητάς, πάντοτε άφηρημένη και ταραμένη κι' όταν μπήκε στην μεγάλη αίθουσα του ξενοδοχείου ό πόθος να ίδι τον Ιουστίνον, την έπνιγε κυριολεκτικά.

—Τόν λατρεύω, τόν λατρεύω, έσκέφθη άπορροφημένη από τόν έρωτά της και παίρνοντας άπ' αυτόν τη δύναμη να παλαίση εναντίον της συνειδήσεώς της.

Στενωχωρήθη από την μοναξιά της και βγήκε. Έβάδιζε μηχανικά, ενώ την και ίχε ό μόνος και έπιβλητικός πόθος να ίδι τόν Ιουστίνον, την δύναμή της, τόν μόνον λόγον της υπάρξεώς της, τό στηριγμά της, τόν Ιουστίνον, τόν Ιουστίνον! Πόσο μεγάλο της φαινότανε τό διάστημα των δύο ώρών πού θ' άργούσε! Έφθασε στην εισοδο της Πομπηίας, πήρε τό εισιτήριό της, άκολούθησε τόν φύλακα των άνασκαφών και σε λίγο κι' ό γέρος πού έκτλούσε την ύπηρεσίαν του μ' όλα τά γηρατεία και την κούρασή του και ή νεαρή κόρη πού μόλις έστειλε στα πόδια της, είσεχώρησαν στην πόλη την άφιερωμένη στον Έρωτα και την Ήδονή. Άργά, στη ζεστασιά της ήλιοφώτιστης ήμέρας, έβάδιζαν επάνω στα ύψηλά πεζοδρόμια κι' έμπαιναν στους ναούς, περνούσαν από τους στενούς δρομίσκους της Έλπίδος και της Τύχης, όπου οι τροχοί των άρχαίων όχημάτων είχαν σχηματίσει βαθεία αυλάκια.

Δυό ή τρείς φορές έσωριάσθη και κάθισε έξηντλημένη επάνω σε μία πέτρα κι' έβυθιζόταν στην νάρκωση, γιατί είχε έξαντλήσει όλην της την ενεργητικότητα. Έδιώξε τόν φύλακα κι' έμεινε μόνη. Δεν έβλεπε τώρα τους περιηγητάς πού περνούσαν δεν άκουγε τίποτε. Η τελευταία εκείνη ώρα της φαινόταν άπέραντη, γεμάτη σκοτάδι, χωρίς την έλπίδα να τελειώση ποτέ.

Έξαφνα μιá σκιά διεγράφη έμπρὸς από τό βλέφαρά της, κοντά στο σταγίτι μνημείο της Τυχίας. Η σκιά δεν μελούσε, ούτε έκανε θόρυβο. Η Άννα σήκωσε τό κεφάλι και είδε τόν Ιουστίνον, ό οποίος την έκίταζε με θλιμμένη τρυφερότητα. Σηκώθη και άπλωσε τά χέρια της, άνίκανη ν' άρθρώσει λέξη· τό χαμόγελό της ήταν τόσο φωτεινό, ώστε δλο τό πρόσωπό της μεταμορφώθη. Ποτέ άλλοτε ό Ιουστίνος δεν είδε την νέα, τόσο γοητευτική στη μέθη της ευτυχίας της, έλαφρά δε σύσπασε ήσυχμειώθη στο πρόσωπο του αγαθού και τίμιου νέου. Η Άννα δεν διέκρινε την όδυνηρή συγκίνησή του.

—Μ' αγαπάς πολύ; τόν έρώτησε.

—Πολύ!

—Θά μ' αγαπάς πάντοτε;

—Πάντοτε.

Οι λόγοι του ήταν σάν ήχώ θλιβερή και πιστή· άλλ' ή νέα δεν τό επρόσεξε, γιατί ό θετός πέπλος του έρωτος της έσκέπαζε τό μάτια. Έφυγαν. Η Άννα άκουμπισμένη επάνω στον έβάδιζε σάν να πετούσε, άπολαμβάνοντας την θεορατή χαρά της με ό-

λη την παρηγοριά της άθώας και φλογερής ψυχής της. Προχωρούσαν στους δρόμους της Πομπηίας χωρίς να κυττάζουν, χωρίς να βλέπουν. Αύτη επανελάμβανε μόνο έκ διαλειμμάτων,

—Πές μου πώ: μ' αγαπάς! πές μου πώς μ' αγαπάς!

Κι' εκείνος της άπαντούσε καταφατικά, μ' ένα «ναί», πού τό ψιθύριζε με χαμηλή φωνή· έπειτα δεν έλεγε τίποτε. Κάποτε ή Άννα, έκπληκτη από τη σιωπή του, έσταμάτησε, τόν έκράτησε από τό μπράτσο και τόν ρώτησε με φωνή πού τρεμε.

—Τί έχεις;

—Τίποτε! άπήντησε εκείνος, χαμηλώνοντας άπότομα τό βλέμμα του.

—Γιατί είσαι στενωχωρημένος;

—Δεν ε μαι!

—Μή λές ψέμματα!

—Δεν λέω ψέμματα!

—Όρκίσου ότι μ' αγαπάς!

—Ω, μα δεν είναι άνάγκη να σού κάνω όρκο! άνέκραξεν ό Ιουστίνος με τέτοιο τόνο αλήθειας και πόνου, ώστε ή νέα έπεί σθη άμέσως.

Έγύρισαν στο έστιατόριον, αλλά ή Άννα δεν πεινούσε.

—Ηθελα... έψιθύρισε κρυφά στ' αύτί του Ιουστίνου.

—Τί;

—Πάμε άλλου.... σε κανένα άλλο μέρος, πού θά μπορούμε να μιλήσωμε.

Ο νέος έδίστασε κάπως. Μιά φλόγα άνέβη στο πρόσωπο της Άννας, γιατί έκατάλαβε τη σκέψη του. Ένα αίσθημα γυναικείας ντροπής την συνετάραξε δολόκληρη. Ο Ιουστίνος συννητήθη με τόν ξενοδόχον και της είπε να πάνε επάνω.

Ανέβηκαν τίς σκάλες κι' έσταμάτησαν στο πρώτο πάτωμα και ό ύπνερτης τους έμπασε εις ένα από τό δωμάτια εκείνα, όπου άνεπαύοντο οι ξένοι για μερικές ώρες, περιμένοντας τό τραίνο.

Έμειναν άπέναντι άλλήλων ώχροί, σοβαροί, σαστισμένοι. Η Άννα, ταραμένη, είδε ένα βλέμμα πού της έρριξε ό Ιουστίνος, γεμάτο από τόσο οίκτο και τόση λύπη, ώστε έτρόμαξε πάλι.

—Τί έχεις λοιπόν; τόν ρώτησε τρομαγμένη.

Δεν της έδόθη καμιά άπάντησις. Ο Ιουστίνος είχε καθίσει μπροστά σ' ένα τραπέζι κι' έκρυβε τό πρόσωπο με τά χέρια του.

—Πές μου τί έχεις; ξανάειπε εκείνη, ενώ φρικτούσε από αγωνία και άγανάκτηση.

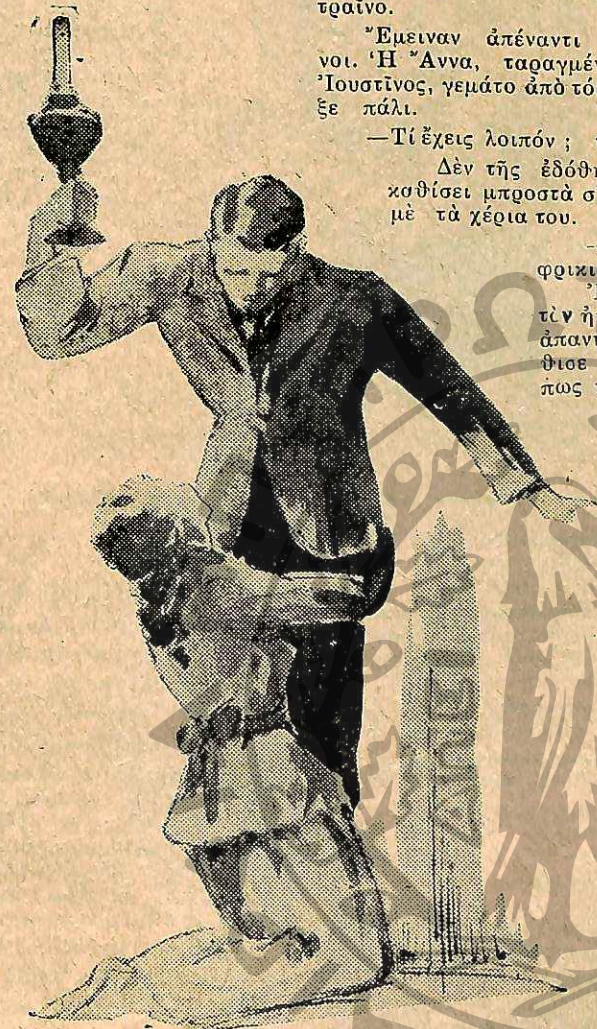
Εκείνος σιωπούσε· ίσως έκλαιγε. Μάταια τήν ήπειλίες ότι θά γύριζε στην Νεάπολη· δεν άπαντούσε. Αντί να φύγη, έπήγε κι' έκάθισε κοντά του και έξήτησε να μάθη μήπως την περιφρονούσε, μήπως άγαπούσε άλλη, μήπως είχε δεσμευθή με κάποια ύπόσχεση. Δεν συνέβαινε τίποτε άπ' όλα αυτά.

—Άννα της είπε, άκουσέ με, σε ίκετεύω έν όνόματι της μητέρας σου. Είμαι άπελπισμένος εξ αίτίας σου, εξ αίτίας αυτού πού έκανες· Σκέπτομαι τό μέλλον σου, την συμφορά πού θά σε περιμένη αύριο, όταν θά βρεθής χωρίς σπίτι, χωρίς όνομα, χωρίς περιουσία, κατατρεγμένη από την οίκογένειά σου...

—Αν μ' αγαπούσες δεν θά τά σκεπτόσουν αυτά.

—Σού τό είπα πάντοτε και σου τό επαναλαμβάνω, Άννα· Είμαι συνένοχος κι' έγω σ' αυτό σου τό σφάλμα. Είναι τρείς ήμέρες τώρα, πού με βασανίζει ή τύψις της συνειδήσεως. Και σήμερα άκόμα, μπροστά σε σενα, πού εισαίτη ζωή μου κλονίζομαι και φοβάμαι. Α, άγάπη μου! Πώς έπέσαμε σ' ένα τέτοιο λάθος!

Μιλούσε μ' άπερίγραπτο πόνο κι' όλη ή τιμιότης της [ώραίας ψυχής του, ξαναγκούσε στο πρόσωπό του. Η Άννα τόν έκίταζε έκθαμβη, έκπληκτη από την τόση άρετή του, από

Έπεσε στα πόδια του Κασαρος ιδίας λέγοντας.
—Συγχωρήστέ με! Συγχωρήστέ με...

την ευθύτητα του εκείνη, που είναι ισχυρότερη από τον έρωτα, ενώ αυτή έπίστευε μονάχα σ' αυτόν.

—Δεν έννοω, είπε ζαλισμένη.

—Κι' όμως πρέπει, πρέπει! "Αν δέν έννοήσης την διαγωγή μου, θά μέ περιφρόνησης, θά μέ μισήσης, θά μέ θεωρήσης ανανδρο καί κλέφτη. "Αλλά κρίνε λογικά μέ τό νοῦ σου, μέ την καρδιά σου προσπάθησε νά είσαι άτάραχη καί ψύχραιμη.

—Δέν μπορώ.

—Α, Θεέ μου! είπε ό νέος.

Εσώπασε πάλι. "Η "Αννα, γιά νά κρύψη τό τρεμούλιασμα τών χειρών της, τραβούσε μηχανικά την άκρη του τραπεζομάνδηλου. Συλλογιζότανε, ανέλυε, προσπαθούσε νά έννοήση καί πάντοτε διαρκώς, κατελαμβάνετο από την ίδια ιδέα την όδυνηρή, τη σπαρακτική, την άνυποφορή.

—Δέν μ' αγαπάς άρκετά, είπε, βυθίζοντας τό βλέμμα της στό δικό του, ενώ ή ψυχή της δολόκληρη συνεκεντροῦτο σ' εκείνο τό βλέμμα της καί στη φωνή της.

—Είμαι άλήθεια, δέν σ' αγαπάω άρκετά, άπήντησε ό "Ιουστίνος άποφασιστικά.

"Η "Αννα δέν έβγαλε κανένα παράπονο: έδέχθη τό πλήγμα κατάρστηθα, στην καρδιά. Της έφάνη ότι τό μικρό σαλόνι, τό ξενοδοχείο, ή Πομπήια, ό κόσμος όλος στριφογύριζε γύρω της, μέ τοχύτητα ήλιγγιάδη αισθανότανε ότι τά μηνίγγιά της ήταν έτοιμα νά σπάσουν καί έξ ένστικτου τάσφιγγε μέ τά χέρια της. Στά μάτια της φάνηκαν μερικές κόκκινες κηλίδες...

—Τότε λοιπόν... είπε μέ σβυμένη φωνή, ύστερ από άρκετής ώρας σιγή, τότε μ' έγέλασες; Δέν μ' αγαπούσες;

—"Οχι άρκετά γιά νά τά λησμονήσω όλα μ' αυτόν τόν έρωτα. Σου τό είπα.

Εννόησα. Γιατί νά είπης, ψέμματα;

—Γιατί ήσουν καλή καί ώραία, γιατί μ' αγαπούσες κι' εγώ δέν είδα τόν κίνδυνο, έπειδή δέν έπίστευα ότι θά τά έθυσιάζες όλα γι' αυτό σου τό πάθος...

—Αυτά είναι λόγια. Τό ούσιώδες είναι ότι δέν μ' αγαπάς.

—Όπως θέλεις έσύ κι' όπως αξίζεις όχι.

—Αηλαδή μ' αγαπάς χωρίς τύφλωση καί χωρίς πάθος, χωρίς ζέση καί ένθουσιασμό;

—Ακριβώς. "Αλλά μέ τρυφερότητα, μέ στοργή, μέ άφροσύωση.

—Δέν είναι άρκετό, δέν είναι άρκετό, είπε ή νέα μονότονα, σάν νά παραμιλούσε στόν ύπνο της. Δέν ξέρεις ν' αγαπάς άλλοιώς, όπως εγώ;

—Δέν ξέρω.

—Τώρα έτσι νομίζεις. "Αλλ' αύριο, άργότερα, στό μέλλον...

—Δέν θά μπορέσω, "Αννα, ποτέ. Θά προτιμήσω πάντοτε την θυσία από την ήδονή, τό σκληρότερο καθήκον, περισσότερο από την γλυκύτερη ευδαιμονία.

—Αθλίε! έψιθύρισε εκείνη μέ περιφρόνηση.

Ο νέος έσήκωσε τό βλέμμα πρός τόν ουρανόν, ζητώντας άπ' εκεί τη δύναμη νά υπομείνη τό φρικτό του μαρτύριο.

—Όποτε; έαναρώτησε ή "Αννα άργά, άν ζήσουμε μαζί θά υποφέρεις;

—Θά υποφέρουμε κι' οι δύο. Θά είμαι εγώ ό αίτιος της λύπης σου κι' αυτό θά μέ σκοτώσει,

—Λοιπόν;

—Συ έξουσιάζεις πρόσταξε.

"Η ώμή παγματικός όρθώνετο μπροστά της. Μιά μόνη άπόφασis της έμενε νά λάβη: "άλλ' όπισθοχώρησε έντρομη, γιατί ή άλήθεια, ήταν πολύ φρικώδης καί δέν μπορούσε νά λεχθή εύκολα.

Εκτύπησε γιά μία στιγμή τόν άνδρα έκείνον πού, γιά νά την σώσει, την καθυπέβαλλε σέ τέτοιο σκληρό βασανιστήριο, αλλά δέν μπόρεσε νά προφέρει την ανεπανόρθωτη λέξη... Κι' αυτός πάλι... αυτός ό ίδιος, έστεκε κατεπληγμένος, άφωνος: αυτός πού αγαπούσε παράφορα την κόρη εκείνη κι' έτρεμαν καί οι δύο σάν νά ά-

γωνιούσαν πεθαίνοντας. "Η "Αννα έσηκώθη άπότομα κι' έπήγε στό παράθυρο, έστήριξε τό μέτωπο επάνω στό τζάμι καί βυθίζοντας τό βλέμμα μακριά πρός τό σπηλιό τοπίο, άναλογιζόταν ότι είχαν τελειώσει όλα, ότι ό έρως της εκείνος, δέν έπρόκειτο ν' άναστηθή ποτέ πιά.

—Πώς είναι δυνατόν; πώς είναι δυνατόν; έψέλλιζε μέ άπελπία, πώς μπορείς νά μή μ' αγαπάς πλέον; Πώς είναι δυνατόν νά σου είμαι άδιάφορη; "Α, όχι, ψυχή μου, λατρευτή μου ψυχή, θέλεις λοιπόν νά μέ ίδης πεθαμένη;

Ο "Ιουστίνος την έκτύπησε σάν χαμένος, χωρίς ν' άπαντήσει.

—Και όμως μ' αγαπήσες, έξακολούθησε εκείνη. Δέν είναι δυνατόν νά τό άρνηθής;... Τό ξέρω... "Όταν μ' έβλεπες νά παρουσιάζομαι έμπρός σου, όχρυσόσες. "Όταν μιλούσα, ή φωνή μου άναβε φλόγες στά μάτια σου καί τά δικά σου λόγια νανούριζαν τη ψυχή μου. Μ' άναζητούσες καί σέ άναζητούσα κι' εγώ, γιατί όταν ήταν ό ένας μας, χωρίς τόν άλλον, ό κόσμος μάς φαινόταν άδειος καί πένθιμος. Τά γράμματά σου, ξεχειλίζαν από άγάπη άπέραντη. "Ηταν έρως, έρως άληθινός, βαθύς, άτελείωτος, αιώ-

νιος. Δέν είναι δυνατόν, δέν πρόορ ή νά μ' έλησμόνησες, μ' αγαπάς ακόμα! Αυτή την στιγμή λές ψέμματα, δέν ξέρω γιατί... Πές μου λοιπόν την άλήθεια... όμολόγησε ότι δέν μπόρεσες νά μέ ξεριζώσης άπ' την καρδιά σου.

"Ησθμαινε ενώ έβγαζε τό κῆμα αυτό τών λέξεων κι' έκλεινε τά μάτια της, έπειδή ένιωθε νά λιγοστεύη τό θάρος της.

—Λοιπόν, "Ιουστίνε! συλλογίσου τί κάνεις! συλλογίσου ότι συντρίβετε καί τών δύο μας ή ύπαρξις! Θά μπορέσης νά ζήσης ύστερ από τέτοιο πόνο; Μήν μ' άπαρηνήθης θά σκοτωθώ άν μ' εγκαταλείψης. Δέν μπορώ νά ζήσω έτσι... "Ελα πάμε! πάρε με... μέ αγαπάς... άς φύγωμε γρήγορα... Είμαι ώρα!

Ενόμιζε ότι είχε νικήσει, γιατί ό δυστυχισμένος την αγαπούσε τρελλά. "Αλλ' όταν τοῦ μίλησε περί φυγής, ό νέος έσκέφθηκε τό μέλλον κι' έτρόμαξε πάλι. Καί καταβάλλοντας τελευταία προσπάθεια:

—Δέν μπορώ, "Αννα, έψιθύρισε.

—Θέλεις λοιπόν νά πεθάνω;

—Παραλογίζεσαι στην ήλiria σου ή λύπη δέν σκοτώνει.

—"Όλα τέλειώσαν γιά μένα, "Ιουστίνε. Αυτή είναι ή τελευταία

καταστροφή.

—"Αννα!

—"Η καταστροφή ή τελειωτική, ή ανεπανόρθωτη.

—Λογικέσου, "Αννα.

—Μιλās σάν Καίσαρα Δίας, άνέκραξε εκείνη μέ φρίκη.

Μιλās σάν άνθρωπος χωρίς καρδιά καί χωρίς τιμή. Είσαι καί συ σάν κι' αυτόν ένα τέρας...

—"Εχεις δίκιο! Βρίσε με...

—Είμαι άτιμασμένη, μέ καταλαβαίνεις;... "Εφυγα από τό σπίτι σήμερα τό πρωί. Είμαι μόνη έδω μέσα εις ένα δωμάτιο ξενοδοχείου, μαζί σου... Είμαι άτιμασμένη, κατεστραμμένη!... "Εσύ μπορείς νά γυρίσης στό σπίτι σου ήσυχα, ύστερ από μία δραματική περιπέτεια... "Αλλ' εγώ δέν έχω πιά οικόγενεια, δέν έχω σπίτι, δέν έχω τίποτε. "Ημouνα μία σεβαστή νέα καί τώρα ή πιό πρόστυχη γυναίκα είναι από μένα καλλίτερη.

—"Η οικόγένειά σου ξέρει πού βρίσκεται καί τί έκανες... ξέρει επίσης ότι δέν φαίγχι! αυτό... "Εφυγες ύπακουόντας σέ μία γενναίορμη της καρδιάς σου, πρός χάρηνός άνθρώπου πού αγαπούσε, ό όποιος δέν ήταν άντάξίός σου... αλλά ό όποιος όμως σέ έσεβίσθη...

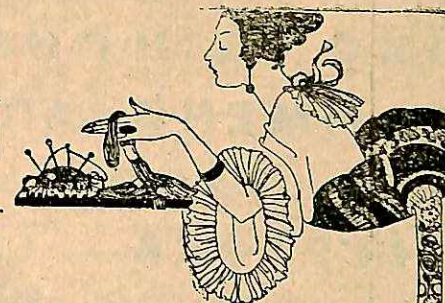
(Ακολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΟΜΙΛΕΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Η ΕΝΔΥΝΑΜΩΣΙΣ ΤΩΝ ΑΙΣΘΗΣΕΩΝ

Θά βλέπουμε καί θ' άκούμε από χιλιόμετρα!— "Η γεῦσις ή όσφρησις κι' ή άφή.
—"Ο,τι δέν μπορεί νά συλλάβη ή άνθρωπίνη φαντασία.

Είναι γεγονός ότι ό άνθρωπος ύστερεί πολλών άλλων ζώων, στην ένταση τών αισθήσεων. Δέν έχει λ.χ. τόσο άνεπτυγμένη την όσφρηση, όπως ό σκύλος, την άκοή, όπως ό λαγός, ή την όραση όπως ό λέων. "Ας σημειωθή, ακόμα, ότι υπάρχουν πολλά είδη έντόμων—ύμενοπτέρων καί κολεοπτέρων—πού έχουν άνεπτυγμένες εις αισθήσεις της όράσεως καί της άκοης, σέ έκπληκτικό βαθμό.

Τό μικρό κολεόπτερο «Κάλα—"Αξάρ», μπορεί—σύμφωνα μέ πειράματα πού έγιναν—νά δη εις άπόσταση πλέον του ενός χιλιόμετρου. Τό «Φάουν—"Αξάρ», μπορεί ν' άκούση ήχους, πού τό δικό μας τό αὐτί δέν τους συλλαμβάνει καν.

Στην όσφρηση, έπίσης, ύστερεί πολύ ό άνθρωπος. "Αλλά καί αί «γευστικοί μας θηλαί», δέν είναι πολύ άνεπτυγμένα.

Τί συμβαίνει, δηλαδή; "Ωρισμένες άκτίνες τοῦ ήλιακοῦ φωτός τις όποιες μόνο μέ τό φασματοσκόπιο άντιλαμβάνομαστε, δέν είναι ικανές νά έρεθίσουν τό όπτικό μας νεῦρο κι' έτσι μένουν άθέατες από μάς. Τό ίδιο γίνεται καί μέ τους ήχους. "Υπάρχουν μερικοί ήχοι, οι όποιοι δέν έρεθίζουν τό άκουστικό μας νεῦρο. Κι' έτσι πολλούς από τους θορύβους πού γίνονται γύρω μας, δν τους άκούμε, έπειδή ειναι πολύ άσυνήρι.

Τό ίδιο συμβαίνει καί μέ τις αισθήσεις της όσφρήσεως καί της άφής.

Ο Κόλλιγν Μπρούκς, ό διάσημος Λονδρέζος ιατρός, διευθυντής τοῦ «βασιλικοῦ ιατρικοῦ ίνστιτούτου», έσκέφθη ότι θά μπορούσε νά τονώσει τις αισθήσεις τοῦ άνθρώπου νά συμπληρώσει, δηλαδή, την φύση, ή όποία φάνηκε, είναι ή άλήθεια, σ' αυτό τό κεφάλαιο φειδωλή. Καί κατόρθωσε καί άπίστευτο, όμολογουμένως. Επέτυχε, διά διαφόρων συνδυασμών, νά ένδυναμώση καί τις πέντε αισθήσεις καί νά υπερτερή έτσι ό άνθρωπος καί σ' αυτό τό σημείο, άκόμη, τών ζώων.

Η Όρασις

Ο άνθρωπος δέν μπορεί νά διακρίνη καλά σέ άκτινα μεγαλύτεραν τών 80—90—100 μέτρων, τό πολύ. "Επίσης καί μέσα στην άκτινα αυτή, δέν βλέπει όλα τά ύπάρχοντα καί ειδικώς εκείνα πού έκμπεμπουν πολύ άσθενείς άκτίνες.

Ο Κόλλιγν Μπρούκς κατεσκεύασε ένα είδος ματογυαλιών, ως έξης: "Επήγε δύο ισχυρούς συγκεντροτικούς φακούς καί τους έβαλε σ' ένα κοινό σκελετό ματογυαλιών. Πλάϊ στούς φακούς, σέ τέσσαρα διαφορετικά σημεία προσήρμοσε άλλους μικροσκοπικούς φακούς, οι όποιοι έχουν την ικανότητα νά προσλαμβάνουν καί ν' άναλύουν—όπως τά φασματοσκόπια—καί τις άσθενέστερες άκτίνες φωτός. "Εκτός τών φακών έφωδίασε τά ματογυαλιά του μέ ειδικές «λίθους», οι όποιες όλες τις άκτίνες τις έξαποστέλλουν στόν όφθαλμό, δι' άντανακλάσεως.

Φορώντας λοιπόν κανείς τά ματογυαλιά τοῦ Μπρούκς, τά ό-

ποία είναι πολύ καλαίσθητα στην θέα, μπορεί νά διακρίνη ότι δήποτε, πού βρίσκεται μέσα σέ άκτινα 1000, περίπου, μέτρων! Καμιά άκτις τοῦ ήλιακοῦ φάσματος δέν είναι άθέατος. Κατορθώνει ό άνθρωπος νά δη καί τις υπεριώδεις άκτίνες καί μερικά μικρά ακόμα, πού είναι μόλις ορατά μέ μικροσκόπιο μικρής έντάσεως.

Η Άκοή

Ο Κόλλιγν Μπρούκς

κατεσκεύασε κι' ένα άλλο μηχανήμα, γιά ν' αύξήση την ένταση της άκοης. Καί φέρει κι' αυτό την σφραγίδα της μεγαλοφυίας του, όπως καί τό πρώτο.

Τό μηχανήμα του μοιάζει μέ τό άκουστικό κέρας, μέ την διαφορά ότι είναι πολύ πιό μικρό.

"Αποτελείται από δύο μικροσκοπικούς θαλίμους, τους όποιους προσαρμόζει κανείς πιό πάνω άτό τόν λοβό τοῦ αὐτιοῦ. Οι θάλαμοι αυτοί φέρουν δύο έξαιρετικώς μικρά «μεγάφωνα» καί γύρω άπ' αυτά πλέγματα από μέταλλο καί μαγνήτη. Τά μεγάφωνα αυτά συγκεντρώνουν καί τόν παραμικρό ήχο καί τόν έξαπολύουν στό αὐτί, έρεθίζοντας έτσι τό άκουστικό νεῦρο.

"Η συσκευή αυτή, δηλαδή, έχει την ικανότητα νά δυναμώνη όλους τους άνεπαίσιμους ήτους ήχους καί νά τους μεταδίδη στό αὐτί.

Τόν βόμβο μερικῶν έντόμων, ή τά βήματα ενός άνθρώπου, πού βρισκεται πάρα πολύ μακριά, μπορούμε νά τ' άκούμε. Με την διαφορά ότι τό μηχανήμα αυτό, δέν έχει καμιά άπόδοσι, όταν πρόκειται περί άνθρώπου μέ κατεστραμμένη την άκοή, όπως γίνεται μέ την χρησιμοποίηση τοῦ άκουστικοῦ κέρατος. Τό ίδιο συμβαίνει καί μέ την όπτική μηχανή. Οι μύωπες, οι προσβύωπες, ή όσοι υποφέρουν, γενικά από άμβλυωπία, άστιγματισμό κ. λ., δέν έξυπηρετούνται καθόλου.

Οι Άλλες Αισθήσεις

Ενώ γιά την όραση καί την άκοή, ό Μπρούκς έπένοησε μηχανικούς συνδυασμούς, γιά τις υπόλοιπες αισθήσεις, κατέφυγε σέ χημικούς συνδυασμούς.

Την αισθηση της όψιφήςσεως την δυναμώνει μέ ειδική χημική συσκευασία, της όποις μυρίζεται κανείς τοίς άτμούς κάθε πρωί. "Η συσκευασία αυτή άποτελείται από κοβάλτιο, υπεροξειδιον τοῦ φωσγενίου καί μέταλλα. Τό κράμα αυτό έχει την ικανότητα νά διεγείρη την αίσθηση της όσφρήσεως καί νά την κάνη έξαιρετικά δυνατή.

Γιά την γεύση έπενόησε μιάν άλλη χημική συσκευασία, την όποιαν λαμβάνομε σέ ήμερησίες δόσεις. "Η

σκευασία αυτή άποτελείται από «διπράγωγα» τοῦ προπανίου, πού κατόρθωσε ό Μπρούκς νά τά λάβη υπό την ύγραν τους μορφή. "Η γεῦσις ισχυροποιείται έξαιρετικά καί μπορεί κανείς νά ξεχωρίση καί είκοσι ακόμα διαφορετικά είδη βουτύρων, ή ποτών. Την άφή τη δανάμωσε μέ έπαλείψεις, εις τά κάτω άκρα τών δακτύλων, πού είναι καί τά πλέον ευαίσθητα, μέ μίγμα «Ούινο» καί «Ουδέο». Κι' ή άφή γίνεται τόσο λεπτή, ώστε μπορείτε νά ξεχωρίσετε διάφορα ύφασματα, ή ξύλα, ή σάρκες δύο άλλων ανθρώπων.

Τά άποτελέσματα

Ο Κόλλιγν Μπρούκς δυνάμωσε διά τών μεθόδων του τις αισθήσεις τοῦ "Αγγλου ήθιοποῦ Ουίλιαμ Μπόλαβισμ, ό όποιος διηγείται τά έξης: «"Όσον άφορά την όραση κατόρθωσα νά δω τό χρώμα ενός κουμπιού, πού βρισκόταν σέ άπόσταση εκατόν πενήντα περίπου μέτρων καί τό χρώμα ενός μπριγιό σέ άπόσταση 100 μέτρων.

Στά πειράματα της άκοης κατόρθωσα νά ξεχωρίσω τόν βόμβο τοῦ πτερυγίσματος ενός έντόμου πού κανείς άλλος δέν μπορούσε ν' άντιληφθή. Εις τά πειράματα τέλος της γεύσεως καί της άφής ξεχώρισα μέ κλειστά μάτια τέσσαρα είδη νερού τοῦ Λονδίνου καί τών περιχώρων του καί είκοσι είδη γυαλιού πού ή μεταξύ τους διαφορά ήταν άνεπαίσθητη.

Ο Κόλλιγν Μπρούκς θά ιδρύση ειδικό ιατρείο, πολύ σύντομα, όπως έλεγε καί θ' αναλαμβάνη την ένδυνάμωση τών αισθήσεων, όλων, ή μόνον εκείνων, πού θά ήθελε νά έκμεταλλευθή κάθε πελάτης.

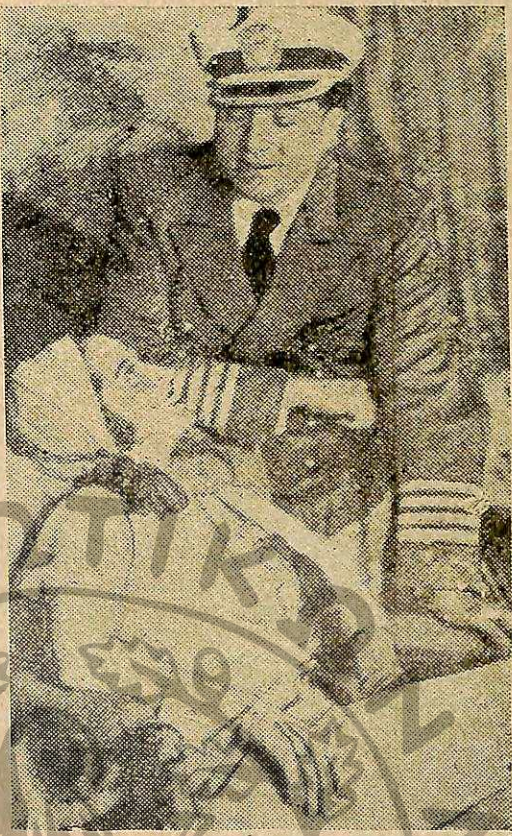
ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ-
ΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ
GRAMMENO ΑΠ'
ΤΟΝ ΙΤΑΛΟΝ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ
ΜΠΕΝΑΡ-
ΝΤΟ Μ.
ΝΑΜ-
ΠΟ-
ΝΙ

— Όμο-
λόγησε εί-
λικρινά
πώς σου
μίλησε α-
σχημά-
τως. Σου
είπα πολλές φο-
ρές πώς ή Λου-
κία Γκραβιέρ μ' άπε-
χθάνεται. Καί εσύ εξα-
κολούθεις να την βλέ-
πης κάθε μέρα με το πρόσχη-
μα ότι είναι ή καλλίτερή σου
φίλη. Πρέπει να τελειώσουν
αυτές οι επισχέψεις. Διάλεξε μεταξύ
έμμένα κι' εκείνης. Είδοποίησέ την
όπως νομίζεις. 'Η ουσία είναι να
μην την ξαναϊδώ πιά.
'Η 'Ιωάννα παρατηρούσε φοβισμένη
τόν Ροζέρ, τόν άνδρα της. Είχαν παντρευ-
θί πρό ενός έτους και από δω και λίγον καιρό
ό Ροζέρ έλεγε στην 'Ιωάννα να μην βλέπη τις
παλιές της συμμαθήτριες. Σιγά σιγά τó κατώ-
θωσε. 'Αλλά όσο για τή Λουκία, αυτή εξακολουθούσε να
την επισκέπτεται.
— Κάνεις λάθος, Ροζέρ. 'Η Λουκία δεν μιλεί ά-
σχημα για σένα' εξ άλλου δεν θά της τό έπείραλα.
Σέ λίγο ό Ροζέρ έφυγε. 'Η 'Ιωάννα, πού ήταν μια κοπέλλα
μόλις 18 ετών λεπτοκαμωμένη και χωρίς πείρα της ζωής,
όταν έμεινε μόνη άρχισε να βασανίζεται από σκέψεις. «Τί θά κάνω
χωρίς τή Λουκία» αναρωτιόταν με αγωνία. Μάταια είχε παρακαλέσει
τόν Ροζέρ να μην της κανη αυτήν την άδικία. 'Εκείνος είχε απαντήσει
πώς ή φίλη της τού ήταν άνυπόφορη κι' έφυγε κλείνοντας την πόρτα δυνα-
τά. Μιά δεύτερη σκέψις την έκανε τώρα να νοιώθη έναν άνέκφορο εφιάλ-
τη. «Μά γιατί να μην ξαναϊδώ πιά τή Λουκία; Γιατί; Γιατί;» 'Η περιέργειά της
της μεγάλωνε από την άπελπισία της. «Τήν φοβάται για έναν λόγο πού εγώ δεν τόν
ξέρω. Δεν πιστεύω να ύπήρξε έρωμένη του. Κι' ύστερα δεν είναι δυνατόν να είχε
σκέσες μ' όλες τις φίλες μου, τις όποιες μου έτιθάσιν να έγκαταλείψω χωρίς αίτια». 'Απεφάσισε να ρωτήση τή Λουκία. 'Εκείνη ήρθε στην ώρα της, όπως πάντα. Μόλις
μπήκε άπόρρησε βλέποντας την 'Ιωάννα μέσα σ' ένα σαλόνι άνω κάτω, κατάχλωμη
και σκεπτική.
— Τί συνέβη;
'Η 'Ιωάννα δεν άπάντησε άμέσως. Στεκόταν και παρατηρούσε σιωπηλή τή φίλη
της· σ'ετρα ρίχτηκε στην άγκαλιά της με βουρκωμένα μάτια και με πνιγμένη φωνή,
είπε
— Λουκία, Λουκία, άν ήξερες!
— Μά τί έχεις; Μίλησε. Πές μου τά όλα.
— Είναι άνάγκη να μην ξαναόρθης; πιά σίτι μου, είπε ή 'Ιωάννα, με λυγμούς.
'Εκείνος δεν θέλει πιά.
'Η Λουκία εξαράχθη. 'Εμεινε σιωπηλή, χωρίς να ρωτήση τίποτε. 'Υστερα από
λίγο μουρμούρισε με λύπη.
— 'Ο Ροζέρ θέλει να χωρισθούμε. Τό περίμενα, Φοβάται μη μιλήσω.
Μόλις έπρόφερε αυτά τά λόγια μετανόησε. 'Αλλά ή 'Ιωάννα τήν ικέτευσε κυττών
τας τήν στά μάτια.
— Καταλαβαίνω πώς κάτι μου κρύβει. 'Αλλ' άφού τό ξέρης εσύ, πρέπει να μου
τό πής, της είπε νομίζοντας πώς ή Λουκία ύπήρξε έρωμένη τού άντρός της.
Σάν να έμάντευσε τή σκέψη της ή Λουκία είπε:
— 'Ισως να νομίζεις ότι εγώ αγαπώ τόν Ροζέρ, από τότε πού τόν έπηρες. 'Απε-
ναντίας όμως ή αγάπη μου πέθανε. 'Ο Ροζέρ ήταν βάνυσος, όρμητικός... 'Εχεις
δίκιο! 'Ηλθε ή στιγμή να μιλήσω. 'Από σήμερα δεν θά σέ ξαναδώ πιά και πρέπει
να σου μιλήσω, για να ξέρης να υπερασπίσης τόν εαυτό σου.
— Μά υπερασπίζω τόν εαυτό μου; μουρμούρισε ή 'Ιωάννα, τρέμοντας.
— Φυσικά, επανέλαβε ή φίλη της. Θυμάσαι τή Λιλιάνα Μαρσάν;
'Η 'Ιωάννα θυμήθηκε τή παλιά της συμμαθήτρια, μια ώραία κοπέλλα γεμάτη
φώς και όμορφιά, της όποιας τό τέλος ήταν τόσο τραγικό.
— 'Η Λιλιάνα Μαρσάν, επανέλαβε ή 'Ιωάννα, εκείνη πού είχαμε και οι δυο
φιληνάδα;
— Ναι, εγώ ήμουν πολύ φίλη της, αλλά σύ δεν ήξερες τά μυστικά μας; κι' ούτε
κατάλαβες τίποτε απ' ό,τι συνέβη. 'Εγώ και ή Λιλιάνα είχαμε πάει έξοχή στο Γκρα-
σού, σέ δυο γειτονικές βίλλες. Όπως συνέβαινε σέ κάθε μέρος όπου πήγαινε, έπι-
κι' εκεί τήν παρετήρησαν δυο νέοι. Δεν ήταν κοκέτια, δεν μακιγιαζόταν, αλλά
είχε μια χάρη πού μεθούσε τó περιβάλλον της. Σιγά σιγά σχηματίσαμε μια παρέα
στην όποία προσετέθησαν και ό Λουί Γκραμόν με τόν Ροζέρ Ντιλόντ.
— 'Ο Ροζέρ διέκοψε ή 'Ιωάννα. Καί τήν αγαπούσε;
— Φυσικά, όπως και ό Γκραμόν.
'Η Λουκία έπιασε τά χέρια της 'Ιωάννας και της είπε:
— Φοβάμαι μήπως σέ κάνω και λυπητής, εξακολουθώντας. Πιστεύεις πώς δεν
τόν αγαπάς πιά;

— Δεν τόν αγαπώ πλέον, άπάντησε εκείνη
Μπορείς να τά πής όλα. Θα ήθελα να μην
τόν είχα παντρευτή.
— Λοιπόν' άκουσε τó ρομάντζο τού Ροζέρ
και τού Λουί Γκραμόν, τού άξιωματικού τού
ναυτικού. Μιά νύχτα ό Ροζέρ, άφού σκαρφά-
λωσε έως τó παράθυρο της Λιλιάνας, αναγκά-
στηκε να πηδήση απ' εκεί για να μην τόν
δούνε οι γονείς της. 'Απεναντίας ό Λουί Γκρα-
μόν ήτον πιδ δειλός, πιδ ύπομονητικός. Της
έγραφε τρυφερά γράμματα και της ζητούσε
να τήν παντρευτή. 'Η Λιλιάνα προτιμούσε τόν
Λουί πού ήταν πιδ σοβαρός απ' τόν αντίπαλό
του, αλλά δεν τόν αγαπούσε και ούτε ήθελε
να δημιουργήση έπεισόδια άπομακρύνοντάς
τον. 'Εγώ τήν συνεβούλευσα ν' άφήση τή βίλ-
λα τó ταχύτερο.
— Αύριο θά τού πώ πώς φεύγω, μου είπε.
Οι γονείς μου δέχτηκαν να πάμε στά λουτρά.
'Αν και ή άπουσία της θά με λυπούσε
έν τούτους τήν συνεβούλευσα και πάλι να φύ-
γη. Καί έφυγε. 'Αλλά οι δυο νέοι τήν άκολού-
θησαν. Καί εκεί στις όχθες τού Σηκουάνα εξα-
κολούθησε τό σφάλμα της πού τό πλήρωσε με
τή ζωή της.
'Η 'Ιωάννα άφήκε μια κραυγή φρίκης κι'
έσκέπασε τó πρόσωπό της με τις παλάμες της.
Θυμήθηκε τότε τόν τραγικό θάνατο της Λι-
λιάνας πού βρέθηκε νεκρή με μια σφαίρα στην
καρδιά σ' ένα μονοπάτι τού Σηκουάνα. Παρα-
κολουθούσε μ' αγωνία τήν άφήγηση της φίλης
της και σέ μία στιγμή έέσπεσε σέ λυγμούς.
— 'Ωστε ό Ροζέρ είναι δολοφόνος;
— Τόν αγαπάς άκόμη; ρώτησε ή Λουκία.
— 'Εξηγήσου. Μίλησέ μου, σέ ικετεύω.
— 'Εκείνη τήν ήμέρα —επανέλαβε ή Λου-
κία— ή Λιλιάνα κι' εγώ, πού βρισκόμουν στο
Παρίσι από λίγες μέρες, είχαμε δώσει ραντεβού
να κάνουμε ένα μπάνιο. Τήν έπεριμένα εκεί
μια ώρα και ύστερα βλέποντας πώς δεν έρχό-
ταν πήγα να τήν προύπαντήσω.
Προχώρησα σέ τó πυκνοφυτεμένο μονο-
πάτι τού Σηκουάνα και σέ λίγο βρέθηκα μπρο-
στά σ' ένα άνεκδιήγηση θέαμα. Είδα τήν Λι-
λιάνα έαπλωμένη στο έδαφος με τά χέρια άνοι-
κτά και τó στόμα σάν νάθελε να φωνάξη.
'Η φωνή της Λουκίας ήταν πνιγμένη τώρα
— Τότε επανέλαβε— προσεπάθησα να
συγκεντρώσω όλο μου τó θάρρος σ' εκείνη τή
φοβερή στιγμή. 'Αρχισα να φωνάζω βοήθεια
αλλά ή φωνή μου δεν άκούστηκε όπως δεν ά-
κούστηκε κι' ή πιστολιά, της όποιας ή σφαίρα
είχε σφηνωθί στο στήθος της Λιλιάνας κι'
έβαφε τώρα με αίμα τήν κάτωσπερη μπλούζα
της.
— Γνωρίζεις τί συνέβη άργότερα; 'Οχι;
Στόν τόπο τού έγκλήματος βρέθηκαν σκορπι-
σμένα τά έρωτικά γράμματα τού Γκραμόν.
'Ησαν οι μόνες ένδειξεις ότι αυτός ήταν ό έ-
νοχος.
'Όσο για τόν Ροζέρ, καμιά έφημερίδα
δεν έγραψε τ' όνομά του. Δεν βρέθηκε τίποτα
πού να έδειχνε πώς ήταν κι' αυτός ένοχος.
'Ο Λουί Γκραμόν δεν έδωσε τόνομα τού φί-
λου του στην άστυνομία. 'Όσο για μένα, τόσο
κλονίστηκε πού δεν ήξερα και ούτε μπορούσα
να δώσω μια έξήγηση σ' αυτό τό έγκλημα.
'Αργότερα έμαθα πώς οι ένδειξεις ένοχής τού
Λουί δεν ήσαν σοβαρές και ότι τό δικαστήριο
τόν άθώωσε. 'Εξ άλλου μου είπαν πώς άν ό
Ροζέρ τήν έδολοφόνησε όπως εγώ έπίστευα,
αυτό τόκανε από τό πάθος πού τόν έφερε μέ-
χρις εκείνου τού άπελπιστικού σημείου. 'Ο πο-
λύς κόσμος έπίστευσε ότι τό έγκλημα διεπρά-
χθη από έναν κακοποιό.
'Εγώ δεν μιλήσα καθόλου γιατί σέ λίγον
καιρό έγιναν οι άρραβωνές σου με τόν Ροζέρ.
'Ο άρραβώνας αυτός ήταν μια σοβαρή άπόδει-
ξις, ότι ό Ροζέρ ήταν συνένοχος έφ' όσον αγα-

πούσε μιάν άλλη, έσένα. 'Αλλά δεν σ' αγαπού-
σε γιατί διαφορετικά ένα μήνα πριν, δεν θά
διέπραττε ένα τόσο συγερό έγκλημα.
— 'Ωστε ό Ροζέρ με παντρεύτηκε για
ν' άποδείξη τό άλλοθι; φώναξε ή 'Ιωάννα.
Μίλησέ μου άκόμη, Λουκία.
'Η φίλη της δεν άπαντούσε άλλ' ή 'Ιωάννα
διάβαζε τήν άπάντησή της στά μάτια της.
— Ναι, τώρα καταλαβαίνω, 'Αφού ζή-
τησε να βρη κάτι γύρω από τήν Λιλιάνα,
κάτι πού θά τού έδινε τό άλλοθι.
— 'Ακριβώς.
— 'Αλλά γιατί δεν μου είπε τίποτα;
— Γιατί ήσουν παντρεμένη μαζί του, ε
πανελάβε ή Λουκία, χαμογελώντας με λύπη.
— 'Επρεπε να μιλήσης.
— 'Εκείνη τή στιγμή δεν θά με πίστευες.
Λοιπόν, έσένα σέ μεταχειρίστηκε γιά να σκεπά-
ση τό έγκλημά του, για ν' άποδείξη ότι αγαπούσε
άλλον. 'Ο Λουί Γκραμόν, σάν άθώωθηκε συντε-
τριμένος από τόν θάνατο εκείνης πού θά
γινόταν γυναίκα του, παραιτήθηκε από τό
ναυτικό και έφυγε ύστερα από δυο μήνες για
τήν 'Αφρική, όπου και πέθανε από κάποιον
τροπική άρρώστεια.
Τώρα για τήν 'Ιωάννα δεν ύπήρχαν πιά
άμφιβολίες. 'Ο άνδρας της ήταν ένας δολο-
φόνος. Τήν προηγούμενη ήμέρα τού έγκλήμα-
τος είχε άπειλήσει τή φτωχή Λιλιάνα κι'
αυτό ήταν μια τρανή άπόδειξις της ένοχής
του. 'Επακολούθησε ό βιαστικός γάμος του.
'Υστερα ό Ροζέρ έγινε νευρικός και τώρα
είχε άνάγκη ν' άπομακρύνη τούς μάρτυρες τού
δράματος. Γι' αυτό δεν ήθελε να ξαναϊδή πιά
τή Λουκία.
— 'Από έδώ κι' ένα χρόνο ξω μέσα σ' αυ-
τήν τήν άγωνία, είπε ή 'Ιωάννα. 'Ισως μια μέ-
ρα να σκοτώση και μένα, πού άντιπροσωπεύω
τό μυστικό του. Πρέπει γά φύγω. Δεν ύπάρχει
άλλη λύσις. Θέλεις να με φιλοξενήσης, Λου-
κία;
Δεν άκουσε αυτή τήν άπάντηση της φίλης
της. Δεν ήθελε να μείνη στιγμή σ' εκείνο τό
σπίτι μαζί μ' έναν δολοφόνο.
Φώναξε τήν καμαριέρα της και τήν διέταξε
να της φέρη τό παλτό της και μια βαλίτζα.
Ντύθηκε βιαστικά κουβεντιάζοντας συγχρό-
νως με τή Λουκία.
— Καί πώς θά τού δικαιολογήσης τή φυ-
γή σου; ρώτησε κάποια στιγμή ή φίλη της.
— Δεν τό σκέφτηκα διόλου αυτό, άπάντη-
σε ή 'Ιωάννα.
— Καί όμως θάπρεπε να βρισκες κάποια
άλλη άπορη.
— 'Εως ότου με άναζητήση θά έχω με
βοή μαζί, έκείνο πού θά τού πώ.
'Όταν έτοιμάστηκε έτρεξε σέ κάποιο έπι-
πλο και πήρε ένα κουτί.
— Τί είναι αυτό; ρώτησε ή 'Ιωάννα.
— Είναι μερικά κοσμήματά μου άτομικά,
έξήγησε ή 'Ιωάννα. Μου άνήκουν πριν παν-
τρευτώ άκόμη με τόν Ροζέρ.
Σήμασε τό κουδούνι και ή καμαριέρα της
παρουσιάστηκε.
— Θα πής στόν κύριο είπε ή 'Ιωάννα ότι
θά τού γράψω.
— 'Η κυρία φεύγει λοιπόν, ρώτησε ή κα-
μαριέρα.
— Ναι, Μαρία, φεύγω για ένα ταξίδι πο-
λύ μακρινό, ίσως να μη ξαναγυρίσω ποτέ πιά
πίσω.
'Η καμαριέρα κύτταζε τήν κυρία της κα-
τάπληκτη και συγκινημένη. Κατάλαβαινε πώς
ή έξαφνική αυτή άναχώρησις έκρυβε κάποια
μυστική τραγωδία.
'Εκείνη τή στιγμή ένας θόρυβος άκούστη.
στην έξωόρτα.
— 'Ο Ροζέρ ψιθύρισε ή 'Ιωάννα.
'Ηταν πράγματι ό Ροζέρ πού έπείστρεφε.
Κύταξε τις δυο γυναίκες, κι' ύστερα ρώτησε.

— Φεύγεις 'Ιωάννα;
— Καθώς βλέπεις, άπάντησε.
— Θα ήθελα να μου δώσεις λίγες στιγμές. 'Νά μ' άκούσης.
'Η 'Ιωάννα έκανε μια κίνηση καταφατική.
'Ο Ροζέρ γύρισε κατόπιν πρós τήν Λουκία και προσέθεσε.
— Μείνεται και σεις, Λουκία.
'Ανέβηκαν στο σαλονάκι τού πρώτου πατώματος.
— Είναι σωστό ν' άκούσω τήν άπολογία του; σκέφθηκε ή 'Ιωάννα.
'Ο Ροζέρ όρχος όσον ποτέ, με σκυμμένο τό κεφάλι στράφηκε πρώτα στή Λουκία
και με άτονη φωνή της είπε.
— Δεν σάς μισώ. Μπορούσατε να μιλήσετε πρώτον σέ μένα, αλλά καταλαβαίνω
τό σκοπό σας. Με φοβάσαστε. Κι' όμως προτιμήσατε να με συκοφαντήσετε στην 'Ιω-
άννα τώρα. 'Αλλά σάς εύχαριστώ πού δεν μιλήσατε τήν έποχή εκείνη πού δολοφονή-
θηκε ή Λιλιάνα Τερζάκ. Τήν έποχή εκείνη, άν μιλούσατε, δεν θά παντρευόμουν
τήν 'Ιωάννα.
'Η Λουκία έδειξε πώς ήθελε να μιλήση, άλλ' ό Ροζέρ τήν διέκοψε.
— Γνωρίζω πώς είσθε καθώς πρέπει, αλλά βρισκεσθε μέσα σ' ένα φοβερό λά-
θος. 'Εγώ δεν είμαι ό δολοφόνος.
Προχώρησε πρós ένα έπιπλο, άνοιξε τό συρτάρι πήρε από ένα δέμα κάποιο γράμ-
μα και τό έδωσε στή Λουκία λέγοντάς της.
— 'Η Λιλιάνα θά σάς είχε δείξει ίβερβίως τά γράμματα τού Λουί Γκραμόν.
'Ωστε ξέρετε τόν γαμικό τόν χαρακτήρα. Νά ένα από τά τελευταία γράμματα πού
μου έστειλε ό φίλος μου. Διαβάστε
με δυνατή φωνή, σάς παρακαλώ,
τήν τελευταία φράση.
'Η Λουκία ταραγμένη έδιάβασε.
«Είμαι άρρωστος, ή ψυχή μου
πέθανε. Μόνο ή σκέψις πώς ένας φί-
λος, όπως εσύ μπορεί να με κατηγο-
ρή η για ό,τι έκανα, με άνακουφίζει
λίγο. Σύ μ' έσωσες από τά κατέργα
για τό θάνατο της Λ...» 'Εκείνη ή γυ-
ναίκα δεν άξίζει τή ζυλοτυπία μου ού-
τε τό θυμό μου, ούτε τή σφαίρα
τού περιστρόφου μου. Δεν θά ξεχά-
σω ποτέ τή σιωπήσου και τή συγ-
νώμη σου».
Οι δυο γυναίκες ήσαν ύπερβολι-
κά συγκινημένες. 'Η 'Ιωάννα έσκυψε
πρós τήν φίλη της και ξαναδιάβασε
τό γράμμα πού απέκαλυπτε τό μυστι-
κό ένός άνθρώπου.
— Θα με συγχωρήση κι' αυτός
Λουκία είπε ό Ροζέρ. Ναι, φοβάμου-
να μήπως μιλήσης και άναγκασθώ να
μιλήσω κι' εγώ. Δεν ήθελα να μάθη
με κανένα τρόπο τίποτε ή 'Ιωάννα.
Ούτε κι' εσεις Λουκία ξέρατε κα-
τά βάθος τήν ψυχή της φίλης σας.
Πιστεύατε πώς προτιμούσε τόν Λουί
'Οχι!
— 'Αδύνατον! ξεφώνησε ή Λου-
κία. 'Αδύνατον!
— Μου έδωσε άποδείξεις για τις
όποιες δεν μπορώ να μιλήσω, άπάν-
τησε ό Ροζέρ. 'Ας άναπαυθί τώρα
ή ψυχή του! Καθώς και ή ψυχή της
Λιλιάνας πού μ' έκανε να μιλήσω για
λίγον καιρό τόν καλλίτερο φίλο μου...
Σιγά σιγά καθώς διηγόταν, ή
φωνή τού Ροζέρ γινόταν πιδ σιγανή,
τέλος σάπασε και μια όχρδης ζω-
γραφίστηκε στο πρόσωπό του. Τότε ή 'Ιωάννα μουρμούρισε.
— Κι' εγώ τί έχω να κάνω σ' όλα αυτά;
— Τό δράμα με είχε καταρακάσει είχα άνάγκη μιας παρηγοριάς. Σ' έκανα να
πιστέψης πώς σ' αγαπούσα 'Ιωάννα. Νά τό μόνο μου λάθος. 'Υστερα από τό γάμο
μας δεν μπόρεσα να παίξω πιά τό ρόλο ήθοποιού, όταν μάλιστα έβλεπα τή Λουκία
πού με νόμιζε για δολοφόνο της Λιλιάνας. Κάθε στιγμή φοβάμουν, 'Ιωάννα, μήπως
μάθης κι' εσύ τις περιστάσεις υπό τις όποιες έγινε ό θάνατος τού Λουί Γκραμόν στην
'Αφρική. Εύληψα μέσα μου τήν άνάμνηση τού δράματος ή όποια με έκανε νευρικό.
Είχα άδικο.
'Η 'Ιωάννα είχε σιωπή εν τώ μεταξύ όρθια πλησίασε τόν άνδρα της και τού
πήρε τό χέρι.
— Μόνο ένα πράγμα θέλω να ξέρω άκόμη, τού είπε: 'Αν σέ άνακούφισα!
'Ο άνδρας της τήν έκύταζε, άνίκανος να μιλήση.
'Αλλά ή γυναίκα του διάβαζε στά μάτια του τήν έπιβεβαίωση γιατί συγκινημένη
μουρμούρισε.
— Τότε θά μείνω...

ΜΠΕΝΑΡΝΤΟ ΝΑΜΠΟΝΙ

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΗΜΙΑΓΡΙΩΝ

Όταν αντίκρισα από το βαπόρι το "Ατεν", μου προκάλεσε μιὰ παράξενη εντύπωση. Τὰ ἀρχαῖα στίγματα του, χωμένα μέσα στὰ υπερύψηλα δάση, ἐμοιαζαν μὲ πρόβατο, πού παίζουναι σὲ πυκνόφυτα βοσκοτόπια.

Οἱ δρόμοι τοῦ "Ατεν" εἶναι ὑποτυπώδεις. Ἡ ἀγγλικὴ διοίκησης φροντίζει ὅσο μπορεῖ γιὰ τὸν εὐπρεπισμὸ τους, ἀλλὰ τὸ ἴθαγενὲς στοιχεῖο τοὺς καταστρέφει.

Ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ "Ατεν", εἶναι πνεύματα καταστροφῆς. Τὸ διοικητήριον, πού ἦταν ὡραῖο κτίριον, τὸ ἐνέπρησαν ἕνα βράδυ, χωρὶς λόγο! Ἐπίσης κατέστρεψαν καὶ μιὰ προτεσταντικὴ ἐκκλησίαν, χωρὶς ν' ἀφήσουν λίθον ἐπὶ λίθου!

Μακρὰ ἀπὸ τὸν "Ατεν", βορειοδυτικὰ, κοντὰ στὴν θάλασσα, βρίσκεται μιὰ τεραστίαν πυκνοφυτεμένη ἐκτασίς, ἡ ὁποία διαβρέχεται ἀπ' τὸν ποταμὸ Βιούν. Ἐδῶ ζῇ μιὰ ἀγρία φυλὴ, πού μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ τὴν γνωρίσω καλά. Τὴν φυλὴ αὐτὴν τὸ "Ατεν" τὴν λέν, «Σάλεχ» — ἄξεστοι — κι' ὅλοι τὴν ἀποφύγουν, γιατί εἶναι αἰσιμαχοῦς.

Οἱ «Σάλεχ», ἐνῶ δὲν χωνεύουν τοὺς ἰθαγενεῖς τοῦ "Ατεν", τοὺς Εὐρωπαίους τοὺς σέβονται καὶ τοὺς φοβούνται. Ἐμένα μοῦ φέρθηκαν μὲ τὸν πιὸ καλὸ τρόπο κι' εἰς ἀνταπόδοσιν ἑνὸς δώρου μου — πού ἦταν ἕνα κουτί μὲ σοκολάτες — μοῦ πρόσφεραν ψάρια ὡρὰ καὶ αἰσούρια, τὰ ὁποῖα ἀναγκάστηκα νὰ φάω.

Οἱ «Σάλεχ» εἶναι ἐντελῶς γυμνοί. Σπανίως βλέπει κανεὶς ἕναν ντυμένον. Μ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους δὲν, συμβαίνει κάτι, πού δὲν παρατηρεῖται σὲ κανένα ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου. Δὲν ἔχουν αἰσθήματα! Καὶ ἐξηγοῦμαι: Ὁ πατέρας τὸ παιδί του δὲν τὸ συντηρεῖ κι' οὐτε φροντίζει ποτὲ γι' αὐτό. Ὅταν γίνῃ δυὸ ἐτῶν περίπου, τὸ ἐγκαταλείπει καὶ τὸ ξεχνᾷ. Τὸ ἀνδρόγυνον δὲν ζῇ μαζί γιὰ πολὺ καιρὸ. Ὅταν παιδοκομίσουν, χωρίζουν, γιὰ νὰ μὴ σμιῶνουν ποτὲ πιά. Οὐτε ἱχνὸς οἰκογενείας δὲν ὑπάρχει. Γι' αὐτὸ ἡ αἰμομιξία εἶναι κάτι τὸ συνηθισμένο καὶ τὸ ἀναπόφευκτον. Δὲν εἶναι καθόλου ἀπίθανον ὁ πατέρας νὰ παντρευτῇ τὴν κόρη του ἢ ὁ γυιὸς τὴν μητέρα του. Πολλὰς φορὲς ὁ πατέρας ἐρχεται ἀντιμέτωπος μὲ τὸν γυιὸ καὶ τὸν λόγο τὸν παίρνει τὸ ἀκόντιο καὶ τὸ μαχαίρι.

Γιὰ τοὺς «Σάλεχ» καταφεύγουν μὲ τὸ παραμικρὸ στὰ ὄπλα. Τέσσαρες μέρες πού ἔζησα ἐκεῖ, εἶδα περισσοτέρες ἀπὸ εἴκοσι φορικαστικές πάλες! Στὶς τρεῖς, μάλιστα, ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς συμπλεκόμενους, ἔμεινε νεκρός!

Ἄλλο περίεργον εἶναι ὅτι οἱ «Σάλεχ» δὲν ἔχουν κανένα ἀρχηγό. Οὐτε ἀνέχονται ὑποδύεσθαι. Εἶναι ἀγέρωχοι κι' καθέννας κάνει ὅ,τι τοῦ περάσῃ ἀπ' τὸ κεφάλι.

Οἱ «Σάλεχ» δὲν ἔχουν οὐτε στίγματα, οὐτε καλύβες. Τὶς περισσότερες ὥρες τους, τὴν περνοῦν μέσα στὶς πυράγες τους, ψαρεύοντας. Κι' ἂν συμβῇ νὰ βιασθῇ νὰ φύγουν, οὐκ ἀποφύγουν μὲσα στὶς πυράγες, θὰ προσπαθήσουν νὰ ρίξουν τὸν ἀντίπαλό τους στὴ θάλασσα. Κι' αὐτὸς θὰ πνιγῇ ἀσφαλῶς, γιατί κανεὶς «Σάλεχ» δὲν ξέρει κολύμπι! Τὴν θάλασσα τὴν φοβούνται καὶ κάνουν χίλιους δυὸ ἐξωφρενισμούς γιὰ νὰ τὴν ἐξευμενίσουν! Τὴς πετοῦν χόρτα γιὰ νὰ φάῃ, ἢ ἀκόντια γιὰ νὰ παλαίῃ μὲ τοὺς ἐχθρούς της!

Καταπληκτικὴ ἐντύπωση προξένησε στοὺς «Σάλεχ» ἡ κάσκα μου. Δὲν θέλησαν νὰ τὴν πιάσουν στὰ χέρια τους καὶ δὲν ἔπαυσαν νὰ ἐκδηλώσουν γι' αὐτὴν διαρκῶς τὸν θαυμασμό τους.

Ὅταν ἔχῃ τρικυρία, πρᾶγμα συνηθέστατον, κάνουν σὰν τρελοὶ. Στέκονται στὸ ἀκρογιάλι καὶ φωνάζουν ἐνῶ χαράσσουν περὶ ἑργα σχήματα στὴν ἄμμο.

Κάθε «Σάλεχ» δὲν φροντίζει, παρὰ μόνον γιὰ τὸν ἑαυτό του. Τρώει μόνος του, κοιμάται μόνος του, γυρίζει μόνος του. Ἡ με-

γαλιτερόν του εὐχαρίστησις εἶναι νὰ συλλάβῃ μιὰ φώκη. Παθαίνει ὅ,τι θὰ παθαίναμε ἐμεῖς, ἂν κερδίζαμε ἕνα μεγάλο λαχείο. Χοροπηδᾷ ἀπ' τὴν χαρὰ του καὶ πανηγυρίζει, ὅσο μπορεῖ καλλίτερα τὸ γεγονός.

Τὶς φώκας τὶς τρών ἀργά — ἀργά. Μὲ μιὰ φώκη, ὅταν εἶναι μεγάλη, περνᾷ ἕνας «Σάλεχ», καὶ πέντε μέρες.

Παρ' ὅλη τὴν ἀθλία ζωὴν πού περνοῦν παρὰ τίς αἰμομιξίες, οἱ «Σάλεχ» δὲν ἀρρωστοῦν ποτὲ κι' εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐρωστοὶ καὶ δυνατοί.

Ὅταν ἀκουσαν στὸ "Ατεν" οἱ ἰθαγενεῖς, ὅτι ἔκανα τέσσαρες μέρες μαζί μὲ τοὺς «Σάλεχ», μὲ κύτταζαν μ' ἄλλο μάτι, μὲ βλέμματα θαυμασμοῦ. Μὲ νόμισαν γιὰ ἡμίθεον, γιὰ γίγαντα, πού ὑποχωροῦν ὅλα μπροστά του.

Στὸν ὠκεανὸ

Ἐγκατέλειπα τὸ "Ατεν" μὲ βαρεῖά καρδιά. Ἡ παράξενη ἐκείνη πόλις, μοῦ ἔειχε ἀρᾶσει. Ἰσως αὐτὸ νὰ εἶναι περίεργον, ἀλλὰ εἶναι ἀληθινόν.

Μὲ τρικυμιώδη πλοῦ ἐφθάσαμε στὸν ἀπέραντον ὠκεανὸ καὶ τραβούσαμε γιὰ τὸ Μαδράς. Πλέαμε στὴ ζώνην ἐκείνην τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ, πού οἱ κάτοικοι τὴν ἀποκαλοῦν «θάλασσα τοῦ θανάτου», γιατί εἶναι γεμάτη ἀπὸ χιλιάδες ὑφάλους. Στους μεγαλύτερους ἀπ' αὐτοὺς εἶναι τοποθετημένοι, φάροι οἱ ὁποῖοι δὲν φωτίζουν μόνον, ἀλλὰ καὶ οὐλοῦν. Εἶναι ἐφωδιασμένοι μὲ σειρήνες πού ἀφήνουν κάτι ἀνατριχιαστικὰ φωνὰ ἱμάτια καὶ σὰς κάνουν τὶς νύκτες νὰ παγώνετε ἀπὸ φόβον.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, πολλὰ ναυάγια σημειώνονται τακτικώτατα.

Μέσα στους φάρους, ζῇ ἕνας μόνον ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον, ἕνα εἰδικὸ πλοῖον, τροφοδοτεῖ κάθε μῆνα. Τὰ δράματα σ' αὐτοὺς τοὺς φάρους εἶναι πολὺ συνηθισμένα. Οἱ φαροφύλακες δὲν ἀντέχουν στὴν μοναξιά κι' ὅχι σπανίως τρελλαίνονται, ἢ αυτοκτονοῦν.

Ὁ πλοίαρχός μας μοῦ ἀφηγήθηκε μερικὲς θλιβερὲς σχετικὲς ἱστορίες. Κάποιος νέος ἀπογοητευμένος ἀπὸ ἕνα ἐρωτικὸν τοῦ αὐτοῦ χημῆμα, ἐγίνε φαροφύλακας, γιὰ ν' ἀποτραβηχθῇ ἀπ' τὸν κόσμον. Στὴν ἀρχὴ φαινόταν εὐχρηστικὸς ἀπ' τὴν ζωὴν αὐτὴν. Σὲ λίγον καιρὸ ὅμως, ὅταν πῆγε πάλι τὸ πλοῖον τοῦ ἀνεφοδιασμοῦ οἱ ναῦτες βρῆκαν στὸν φάρο, ἕνα γράμμα του. πού εἰδοποιούσε ὅτι αὐτοκτονεῖ, γιατί δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρει πε-

ρισσότερο τὴν μοναξιά.

Κάποιος ἄλλος πάλι, ὅταν πῆγαν οἱ ναῦτες νὰ τοῦ δώσουν τὰ τροφίματά του, ὥρμησε ἐπάνω τους καὶ κατάρθωσε μὲ τὴν ἥρακλειον δύναμή του, νὰ σκοτώσῃ δυὸ ἀπ' αὐτούς. Εἶχε τρελλαθῇ ἀπ' τὴν μοναξιά.

Τὸ βαπόρι μᾶς ἐκινεῖτο πολὺ ἀργά. Ἦταν νύκτα πιά κι' οἱ σειρήνες τῶν φάρων μοῦ γεννοῦσαν φρίκη. Πέρασα τὴν πιὸ ἐφιαλτικὴν νύκτα τῆς ζωῆς μου.

Ὅταν περάσαμε τὴν «θάλασσα τοῦ θανάτου», τὸ ταξίδι μᾶς δὲν ἦταν πιά δυσάρεστο. Ὁ ὠκεανὸς ἦταν μάλλον γαλήνιος, μόνον πού τὸν διέσχισαν αἰετοὶ καρχαρία.

Ὅταν ἐφθάσαμε σὸν Μαδράς, ἐπληροφορήθηκα ὅτι μόλις πρὸ ἡμερῶν ἐγίνε ἕνα νέο δρᾶμα στους φάρους τοῦ Μπέι — Μπίση, στὴν θάλασσα τοῦ θανάτου.

Κάποιος φαροφύλακας, πού θὰ εἶχε τρελλαθῇ ἀσφαλῶς κατεσκεύασε γιὰ νὰ φύγῃ ἀπ' τὸν φάρο ἕνα μονόξυλον κι' ἀνοίχτηκε στὸ πέλαγος. Τὸ μονόξυλον βρέθηκε κάπου, μὲ ἐκείνος δὲν ἀνακαλύφθη πουθενά!

ΛΟΟΥ ΑΛΜΠΕΡΝΤ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΕΝ ΜΙΛΗΣΕ

ΜΩΡΙΣ ΙΣΚΙΠ

Στις δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα μιᾶς χειμωνιάτικης νύκτας τῆς Σιβηρίας, μὲ θερμοκρασίαν

δέκα πέντε βαθμῶν κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν, ὁ Σέργιος Νικίτσκι σήκωσε τὸν γαλᾶ τοῦ χονδρὸν μανδύα του ἔως ἡ αὐτιά, κύτπησε ἐπανεπιλημμένως τὸ χιονισμένον ἔδαφος μὲ τὰ παπούτσιά του καὶ εὐχαρίστησε τὴν μοῖρὰ του πού τὸν εἶχε ρίξει στὰ θερμὰ μέρη τῆς Ρωσικῆς ἐρήμου. Πού νὰ βρισκόταν σὲ καμμιά περιοχὴ μὲ 38 ὑπὸ τὸ μηδέν!

Ὁ Σέργιος Νικίτσκι ἦταν φαντάρος τοῦ Κόκκινου Στρατοῦ καὶ ἐκτελοῦσε ἐκείνη τὴν στιγμὴ καθήκοντα περιπόλου ἔξω ἀπὸ τὸ κτίριον πού στεγάριζε ἄλλοτε τὴν διοίκηση τοῦ Ἰρκούτσκι καὶ πού χρῆσιμενε τώρα γιὰ κατοικίαν μερικῶν ἀξιωματικῶν τοῦ νέου καθεστώτος.

Τὸ κρῖον πού ἐρχόταν ἀπὸ τὸν ἀνοικτὸν ὁδὸν τοῦ πάρκου περνοῦσε τὸ χονδρὸν παλτό τοῦ Νικίτσκι, περνοῦσε τὴν στολήν του, τὰ ἐσώρουχά του καὶ τὸ δερμα του καὶ εἰσχωροῦσε βαθειὰ μέσα στὰ κόκκαλά του.

Ἐπὶ μιὰ ὥρα τώρα, ὁ Νικίτσκι πάλευε μὲ τὸν ἑαυτό του γιὰ νὰ νικήσῃ τὸν πειρασμὸ πού τοῦ παρουσιάζονταν ὑπὸ τὴν μορφήν μιᾶς μισοσβυσμένης φωτιάς. Ἡ φωτιά αὐτὴ βρισκόταν μπροστά στὸ φυλάκιο, στὴν δεξιὰ ἀκρὴν τοῦ πάρκου, σ' ἕνα σημεῖον, δη-

λαδή, στὸ ὁποῖον ἡ περίπολος δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ φθάσῃ.

Οἱ ἐντολὲς ἦσαν ρητές. Ἐπρεπε νὰ βαδίζῃ σαράντα βήματα δεξιὰ καὶ σαράντα βήματα ἀριστερὰ ἀπὸ τὴν κεντρικὴν εἰσοδὸν τοῦ κτιρίου. Καὶ ὁσοδήποτε καὶ ἂν ἄνοιγε τὰ βήματά του δὲν μποροῦσε νὰ καλύψῃ μὲ σαράντα βήματα τὴν ἀπόστασιν πού χώριζε τὴν κεντρικὴν εἰσοδὸν ἀπὸ τὴν μισοσβυσμένην φωτιά τοῦ φυλακίου.

Ποῖος μποροῦσε ὅμως ν' ἀρνηθῇ σ' ἕνα στρατιώτη τὸ δικαίωμα νὰ ξεσταθῇ λίγο κοντὰ σὲ μιὰ μισοσβυσμένην φωτιά, στὶς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ μὲ τέτοιο κρῖον;

Στὴ σκέψιν αὐτὴν ὁ Νικίτσκι ἀνεθάρρυνε, λησμονήσας κάθε δισταγμὸν καὶ κάθε φόβον καὶ τράβηξε ἀποφασιστικὰ στὴν δεξιὰ ἀκρὴν τοῦ πάρκου.

Ἐβαλε τὸ κἀθισμα τοῦ πυλάκος μπροστὰ στὰ μισοσβυσμένα ξυλοκάρβουνα, ἀκούμπησε τὸ ὄπλο του πλάι του καὶ κάθισε. Ἡ ζέστη πού τοῦ ἐρχόταν στὸ πρόσωπον, τὸν ἔκανε νὰ αἰσθανθῇ μιὰ γλυκεῖα νάρκη. Γιὰ ἕνα δευτερόλεπτον, κατὰ τὴν ἀντίληψίν του, ἔκλεισε τὰ μάτια...

Ξύπνησε στὸ ἀκουσμα ἑνὸς πυροβολισμοῦ. Τινάχθηκε σὰν ἄτσαλντιο ἐλάτηριον καὶ ἔκανε νὰ πιάσῃ τὸ ὄπλο του. Μιὰ κραυγὴ φρίκης πνίγηκε μέσα στὸν λάρυγγά του. Τὸ ὄπλο του εἶχε ἐξαφανισθῇ!

Ὁ Νικίτσκι ἐνοίωσε τὰ πόδια του νὰ λυγοῦν. Ὑστερὰ ξαναβρίσκοντας ὅλο τὸ θάρος του, ὥρμησε πρὸς τὴν κεντρικὴν εἰσοδὸν τοῦ κτιρίου. Στὴν ἀριστερὴν γωνίαν εἶδε νὰ ἐξαφανίζεται μιὰ σιὰ. Μέσα ἀπὸ τὸ κτίριον δὲν ἀκούονταν κανέναν θόρυβον. Ὁ πυροβολισμὸς δὲν εἶχε ξυπνήσῃ κανέναν.

Ὁ Νικίτσκι ἐτρέξε μ' ὅλες του τὶς δυνάμεις πρὸς τὸ σημεῖον ἐκεῖνον, ἐφθάσε στὴν γωνίαν, ἔκανε νὰ στρίψῃ καὶ στάθηκε σὰν ἀπολιθωμένος. Ἕνας πανύψηλος ἄνθρωπος — ἕνας πραγματικὸς ἄνθρωπος — πύργος — στεκόταν μπροστὰ του μὲ προτεταμένο τὸ ὄπλο.

— Στάσου, σύντροφε! εἶπε ὁ ἄγνωστος μὲ παγερὴ φωνή. Σοῦ ἔκλεψα τὸ ὄπλο σου, ἐνῶ κοιμώσουν, πυροβόλησα ἔξω ἀπὸ τὸ παρὰθυρον τοῦ Βασιλῶφ καὶ τὸν σκότωσα! Ἄν φωνάζεις σὲ σκοτῶν πού θὰ φύγῃ, θὰ καταστρέψῃς τὰ ἱχνη μου ἐπάνω στὸ χιόνι, ἔως τὸ σημεῖον πού βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὸ παρὰθυρον τοῦ Βασιλῶφ. Ὑστερὰ θὰ καθάρῃς καὶ θὰ λαδώσῃς τὸ ὄπλο σου, θὰ ἀναπληρώσῃς τὴν σφαῖρα πού ἔρριξα, καὶ τότε θὰ καλέσῃς συναγερ-

μὴλης: Ὁ Βασιλῶφ ἔχει σκοτωθῇ μὲ σφαῖρα τοῦ ὄπλου σου. Πρῶτον θὰ πέσῃ τὸ κεφάλι σου ἂν δὲν με ὑπακούσῃς!

— Καλὰ... καὶ πῶς τὸν σκοτώσατε; ψέλλισε ὁ Νικίτσκι. — Πηγαίνοντο μέσα στὸ δωμάτιόν του καὶ τὸν παρακολουθοῦσα. Τὸ κερί, πού ἔφεγγε, ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ τοῦ τὴν δείχνῃ καθαρά... Καὶ τώρα, σύντροφε, γειά σου... καὶ μὴ ξεχνᾷς ὅτι παίζεις μὲ τὸ τομάρι σου!..

Λέγοντας αὐτὰ, ὁ πανύψηλος ἄνθρωπος πέταξε τὸ ὄπλο πού κρατοῦσε, — τὸ ὄπλο τοῦ Νικίτσκι — καὶ σχεδὸν ταυτοχρόνως ἔδωσε μιὰ γερὴ σπρωξιὰ στὸν στρατιώτη.

Ὁ Νικίτσκι κύλισε ἀνάσκαλα μέσα στὸ χιόνι. Ἐως ὅτου νὰ σηκωθῇ, ὁ ἄγνωστος εἶχε ἐξαφανισθῇ.

Ὁ φαντάρος τότε στάθηκε σὰν ἀπολιθωμένος. Ἡ καρδιά του κτυποῦσε ἀτακτὰ. Ἐτρεμε — ἀπὸ τὸ κρῖον κι' ἀπὸ τὸν τρόμον. Τὰ δόντια του ἔτριζαν.

Ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος δολοφόνος εἶχε δίκαιον. Κανεὶς δὲν θὰ πίστευε τὸν Νικίτσκι ἂν διηγόταν τὴν ἐξωφρενικὴν περιπέτειάν του. Ὑστερὰ καὶ ἂν ἀκόμη γινόταν παραδεκτὸ ὅτι δὲν εἶχε δολοφονήσῃ αὐτὸς τὸν Βασιλῶφ θὰ κατεδικάζετο ὁποσδήποτε εἰς θά-

νατον, γιὰ ἐγκατάλειψιν τῆς θέσεώς του. Ὁ Βασιλῶφ ἦταν ἀνώτερος κυβερνητικὸς ἐπίτροπος καὶ ὁ θάνατός του θὰ ἐπέβαλε ἀμειλίχτες κυρώσεις...

Ὁ Νικίτσκι τότε ἐξετέλεσε κατὰ γράμμα τὶς ὁδηγίες τοῦ δολοφόνου. Ἀκολούθησε τὰ βήματά του ἔως τὴν ἐξοδο τοῦ πάρκου. Μὲ μεγάλη ἱεροσολοχὴ κατέστρεψε τὰ ἱχνη του ἐπάνω στὸ χιόνι, ἔως τὸ παρὰθυρον τοῦ Βασιλῶφ. Ὑστερὰ σήκωσε τὸ βλέμμα πρὸς τὰ ἐπάνω. Τὸ τζάμι τοῦ παραθύρου ἐκεῖνου ἦταν σπασμένο. Τὸ κερί ἐξακολουθοῦσε νὰ φέγγῃ μὲ τὸν τρεμάμενον φῶς του. Ἐκείνη τὴν στιγμὴν θὰ φώτιζε ἀσφαλῶς τὸ σῶμα τοῦ ἑνὸς νεκροῦ...

Ὁ Νικίτσκι ἀνοίξε τὸ ὄπλο του καὶ τὸ καθάρισε. Ὑστερὰ μπῆκε μέσα στὸ κτίριον καὶ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ ὄπλο ἑνὸς κοιμωμένου στρατιώτου μιὰ σφαῖρα τὴν ὁποίαν τοποθέτησε μέσα στὸ δικό του.

Τότε μόνον ἄρχισε νὰ φωνάζῃ...

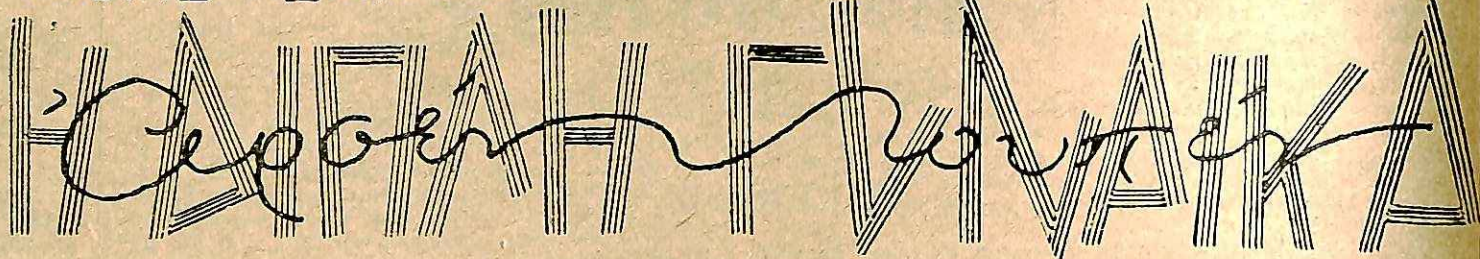
Ὁ Νικίτσκι πέρασε ἀπὸ ἀνεξάντλητες ἀνακρίσεις γιὰ τὸ ἐγκλήμα. Τὸ ὄπλο του εἶχε βέβαια βρεθῇ ἀνέπαρον, καθαρὸ καὶ μὲ τὴν σφαῖρα στὴν θέσιν της. Ἀλλὰ καὶ ἡ σφαῖρα πού εἶχε σκοτώσῃ τὸν Βασιλῶφ ἦναι σὲ στρατιωτικὸ ὄπλο καὶ συγκεκριμένως σὲ μάνλιχερ, σὰν ἐκεῖνον τοῦ Νικίτσκι. Ὁ στρατιώτης ἔφαγε ξύλον γιὰ νὰ μιλήσῃ ἀλλὰ ἐπανελάμβανε διαρκῶς τὰ ἴδια.

— Ἀκουσὰ ἂν πυροβολισμὸν καὶ εἶδα τὸ τζάμι τοῦ παραθύρου ἐκεῖνου σπασμένο. Δὲν ξέρω τίποτε περισσότερον! Τέλος τοῦ εἶπαν ὅτι τὸν ζητοῦσε ὁ Ὀνῶφ ὁ τρομερὸς ἀρχηγὸς τῆς Τσέκας. Ἐστράψαν τὸν Νικίτσκι μέσα καὶ ἔκλεισαν τὴν πόρταν. Ὅταν ὁ στρατιώτης τὸλμησε νὰ σηκώσῃ τὸ βλέμμα, εἶναι μὲ τὸ σῶμα ἀνοικτὸ. Ὁ ἄνθρωπος πού στεκόταν μπροστὰ του ἦταν ὁ ἄνθρωπος — πύργος, ὁ δολοφόνος τοῦ Βασιλῶφ.

— Βλέπον, Νικίτσκι, τοῦ εἶπε, ὅτι συνεμορφώθηκες μὲ τὶς ὑποδείξεις μου. Ἐχε ὑπ' ὄψιν σου, ὅτι ἂν σωπάσῃς θὰ βγῇς ἀθῶος ἀπὸ δῶ μέσα. Ἀλλ' ἂν μιλήσῃς θὰ καταδικασθῇς ὡς δολοφόνος τοῦ Βασιλῶφ καὶ, ξέρεις, ἡ δουλειά μου εἶναι νὰ κάνω τίς ἐκτελέσεις.

Εἰμπορὴ νὰ στοιχηματίζῃ κανεὶς, ὅτι ὁ Νικίτσκι ἐτήρησε τὰ συμφωνηθέντα, γιατί δὲν μπόρεσε νὰ μιλήσῃ ποτέ...

ΜΩΡΙΣ ΙΣΚΙΠ

(Συνέχεια)

ΚΕΦ. 2

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Στὸν πύργο τοῦ Βολνί, κοντὰ στὸ Βισσύ, δολοφονεῖται μυστηριωδῶς ἡ αἰσὶς Ἐλισάβετ Ὁρνάιν χωρὶς αἱ ἀρχαὶ ν' ἀνακαλύψουν οὔτε καν τὸν τροχὸν μὲ τὸν ὁποῖον διεπράχθη τὸ ἐγκλημα. Μετὰ δεκαπέντε ἔτη δυὸ ἀστυνομικοὶ, οἱ ἐπιθεωρητὰ Γκορξερὲ καὶ Φλαμάν περιμένουν στὸ σταθμὸ Σαιν Λαζάρ τὴν ἀφίξη τοῦ τραινου γιὰ νὰ συλλάβουν κάποιαν γυναῖκα γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα Κλάρα ἢ ξανθὴ, ἐρωμένη τοῦ διαρρήκτου Γκορὲν Πῶλ.

τὸ ὁποῖον, ὅμως, αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν σταματοῦσε, ἀλλὰ ἐξακαλοῦτο ὅπως νὰ βγαίνει ἐπίμονο μέσα ἀπὸ τὸ κουτί τοῦ λικέρο.

—Νὰ πάρη ἡ ὀργή, νὰ παρή!... ἀκούσθηκε μέσ' στὸ σαλόνι ἡ νυσταγμένη φωνὴ κάποιου ἀνθρώπου ποὺ ξυπνοῦσε.

Ταυτοχρόνως ἀπὸ τὸ δεξιὸ μέρος τοῦ φωτέιγ ἕνα χέρι τεντώθηκε ἀργὰ ἀργὰ, ἀπλώθηκε πρὸς τὸ κουτί τοῦ λικέρο, σήκωσε τὸ καπάκι του, βυθίστηκε στὸ ἐσωτερικὸ του καὶ ξαναβγήκε ἔξω κρατώντας τὸ ἀκουστικὸ ἑνὸς τηλεφώνου.

Τὸ χέρι μὲ τὸ ἀκουστικὸ ξαναγύρισε πίσω καὶ ἡ φωνὴ τοῦ κυρίου ποὺ ἦταν χωμένος στὸ βάθος τοῦ φωτέιγ ἀκούσθηκε καθαρὰ καὶ διανυγρῆς τώρα.

—Ναί ἐγὼ εἶμαι! Ὁ Ραούλ!.. Δὲν μπορεῖς, ἐπὶ τέλους, κύριε Κουρβίλ, νὰ μ' ἀφήσης νὰ κοιμηθῶ; Τί ἀνόητη, ποὺ ἦταν ἡ ἰδέα μου νὰ ἐνώσω τηλεφωνικῶς τὸ γραφεῖό μου μὲ τὸ δικό σου. Ἀσφαλῶς δὲν ἔχεις τίποτε νὰ μοῦ πῆς! ἔτσι δὲν εἶναι; Στρίβε, λοιπόν, θὰ κοιμηθῶ.

Τὸ χέρι ξανάβαλε τὸ ἀκουστικὸ στὴ θέση του, χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν. Ἀλλὰ τὰ κτυπήματα στὴν ὀροφή καὶ τὰ κουνισμάτα τοῦ τηλεφώνου ἐπανελήφθησαν ἐπίμονα, πρᾶγμα ποὺ ἀνάγκασε τὸν κύριον τοῦ φωτέιγ νὰ ξανασηκώσῃ τὸ ἀκουστικὸ καὶ μὴ συνομιλία μεταξὺ τοῦ ἐνοικιαστοῦ τοῦ διαμερίσματος τοῦ μεσαίου πατώματος καὶ τοῦ κ. Κουρβίλ, γραμματέως τοῦ μαρκησίου ντ' Ἐρλεμόν ἀρχισε.

—Μίλα, διάβλε! Ὁ μαρκήσιος εἶναι αὐτοῦ;

—Ναί.

—Μόνος;

—Ὁχι, εἶναι καὶ ὁ κ. Βαλτέξ ποὺ ἐτοιμάζεται νὰ φύγῃ.

—Ὁ Βαλτέξ; Πάλι αὐτό; Ἡ φάτσα αὐτὴ, ὅσο πάει ἀρχίζει νὰ μοῦ γίνεται ἀντιπαθητικὴ γιὰτί ξέρω πὼς ζητεῖ τὸ ἴδιον πρᾶγμα ποὺ γυρεύουμε κι' ἐμεῖς Κι' ἐνῶ αὐτὸς ξέρεي ποὺ βαδίζει ἐμείς βρισκόμαστε στὸ σκοτάδι.

—Δὲν ξέρω τί νὰ σᾶς πῶ.

—Ἀκουσεσ τίποτε πλὺς ἀπ' τὴν πόρτα;

—Τίποτε.

—Ἔτσι εἶσαι πάντα. Ποτὲ δὲν ἀκοῦς τίποτε. Γιατί, τότε, μ' ἐξυπνήσες;

—Μὰ γιὰ νὰ σᾶς πῶ...

—Ἀφῆσε με, διάβλε, νὰ κοιμηθῶ. ἔχω ραντεβού στίς 5 μὲ τὴν Ὀλγα γιὰ νὰ πάρωμε τὸ τσάι μαζί.

Ἐκλείσε πάλι τὸ τηλέφωνο. Ἀλλὰ ἡ συνομιλία τοῦ εἶχε, φαίνεται, διώξει τὸν ὕπνιν ὁριστικὰ γιὰτί ἀναψε ἕνα τσιγάρο χωρὶς ὁμως καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ βάθος τοῦ φωτέιγ.

Γαλάζιες τολύπες καπνοῦ ὑψωνόνταν πάνω ἀπ' τὴν ὀροφή τοῦ φωτέιγ. Τὸ ρολοὶ ἔδειχνε τώρα 4 καὶ 10'.

Ἐξαφνὰ, ἕνα ἡχηρὸ κουνισμὸν ἀκούσθηκε ἀπ' τὸ διάδρομο πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐξωθύρας. Τὴν ἴδια στιγμή ἀπὸ μιά κορνίζα τοῦ τοίχου, μεταξὺ τῶν δυὸ παραθύρων, ἕνα κομμάτι μετακινήθηκε ὑπὸ τὴν ἐνέργεια, προφανῶς, κάποιου μηχανίσμου ποὺ λειτουργοῦσε μὲ τὴν πίεσιν τοῦ ἡλεκτρικοῦ κουνισμοῦ τῆς ἐξωπορτας.

Ἐνας χῶρος σὲ σχῆμα ὀρθογώνιου ἀπεκαλύφθη κι' ἐφάνη ἕνας φωτεινὸς καθρέφτης, ἐπάνω στὸν ὁποῖον ἀπετυπώτο τὸ χαριτωμένο πρόσωπο μίας νέας πλασιασμένης μὲ ὑπέροχες ξανθὲς μπούκλες, τῆς νέας, ποὺ κουνδούνει στὴν πόρτα, καὶ τῆς ὁποίας ἡ μορφὴ, μ' ἕναν ἐξυπνὸν συνδιασμὸ φακῶν, ἀντικατοπτρίζετο σ' αὐτὸν τὸν καθρέφτη.

Ὁ κ. Ραούλ ἀνεσκήρτησε καὶ ψιθύρισε:

—Ἄ! τί ὥρα! κορίτσι!

Τὴν κῆρυξε ἕνα δευτερόλεπτο. Ὁχι, δὲν τὴν γινώριζε. Ἦταν βέβαιος ὅτι δὲν τὴν εἶχε ξαναἰδῇ ἄλλοτε.

Πᾶτησε ἕνα κουμπί ποὺ ξανάφερε τὴν κορνίζα στὴν ἀρχικὴ τῆς θέσης κι' ἐτρεξε νὰ κυτταχθῇ κι' ὁ ἴδιος μὲ τὴ σειρά του σ' ἕνα καθρέφτη, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδειξε τὴν εἰκόνα του, μὴ εἰκόνα

ἐνὸς κυρίου τριάντα πέντε περίπου ἔτων μὲ σύνολο ἐμφανίσεως ἀρχετὰ εὐπρόσωπο. Ἐνας κύριος τέτοιου εἶδους θὰ μπορούσε νὰ δεχθῇ μὲ πολλὰς ἐλπίδες ἐπιτυχίας τὴν ἐπίσκεψιν ὁποιασδήποτε ὥραιας νέας.

Ἐτρεξε στὸν διάδρομο.

Ἀνοίγοντας τὴν πόρτα ἀντίκρουσε τὴν ξανθὴ ἐπισκέπτρια, ποὺ περιμένε, κρατώντας στὸ χέρι ἕνα φάκελλο καὶ ἔχοντας ἀκουμπισμένην κοντὰ τῆς, ἐπάνω στὴν ψάθα τῆς εἰσόδου, μὴ μικρὴ βαλίτσα τὴν ὁποίαν βιάστηκε νὰ σηκώσῃ, μόλις ὁ κ. Ραούλ παρουσιάσθηκε.

Ὁ οἰκοδεσπότης τὴν χαιρέτησε μὲ μιά κλίση τοῦ κεφαλιοῦ.

—Ἐπιθυμεῖτε, κυρία; ῥώτησε εὐγενικὰ.

—Δεσποινίς!... διώρθωσε ἡ νέα δειλὰ.

—Ἐπιθυμεῖτε, δεσποινίς; ξαναῤῥώτησε ἐκεῖνος.

—Ὁ κ. μαρκήσιος ντ' Ἐρλεμόν εἶναι ἐδῶ;

Ὁ κ. Ραούλ κατάλαβε ὅτι ἡ ἐπισκέπτρια ἔκανε λάθος στὸ πάτωμα. Τὴν ἄφησε ὅμως νὰ προχωρήσῃ δυὸ τρία βήματα στὸν διάδρομο, τῆς πῆρε τὴ βαλίτσα ξάπ' τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε μὲ ἀταραξία:

—Ἐγὼ εἶμαι ὁ μαρκήσιος ντ' Ἐρλεμόν, δεσποινίς.

Ἡ νέα σταμάτησε στὸ κατώφλι τοῦ σαλονιοῦ καὶ μουρμούρισε ταραγμένη:

—Ἄ! μοῦ εἶχαν πῆ, ὅτι ὁ μαρκήσιος ντ' Ἐρλεμόν εἶναι κάπως... ἡλικιωμένος.

—Εἰμαι ὁ γυιὸς του!... βεβαίως ψύχραιμα ὁ κ. Ραούλ.

—Μὰ δὲν ἔχει γυιό!

—Εἶναι δυνατόν; Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἂς υποθέσωμε ὅτι δὲν εἶμαι γυιὸς του. Αὐτό, ἄλλως τε, δὲν ἔχει καμμιά σημασία. Ἐχω στενωτάτες σχέσεις μὲ τὸν μαρκήσιον, μολοντί δὲν ἔχω τὴν τιμὴ νὰ τὸν ξέρω.

Τὴν ἐσπρωξε ἀπαλὰ νὰ μπῇ στὸ σαλόνι κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα.

Ἡ νέα διαμαρτυρήθηκε:

—Μὰ, κύριε, πρέπει νὰ φύγω. Ἐκανα λάθος στὸ πάτωμα.

—Ἀμέσως; Πάρτε ἀναπνοή! ἡ σκάλα εἶναι ἀπότομη σὰν γκρεμῶν.

Τὸ φυσικὸ ὕφος, μὲ τὸ ὁποῖον ἔλεγε ὁ αὐτὰ, οἱ τρόποι του, οἱ κινήσεις του, ἔκαναν τὴν νέα νὰ χαμογελάσῃ, χωρὶς νὰ πάψῃ νὰ κυττάξῃ πρὸς τὴν πόρτα ποὺ ἔμενε πάντα κλειστή.

Ἀλλὰ τὴ στιγμή ἐκεῖνη τὸ κουνισμὸν τῆς ἐξωπορτας κτύπησε πάλι καὶ ὁ φωτεινὸς καθρέφτης, ποὺ βρισκόταν μεταξὺ τῶν δυὸ παραθύρων, ἀπεκαλύφθη γιὰ νὰ δείξῃ, αὐτὴ τὴ φορὰ, μὴ ἀκριβοῦς μορφὴ, σκεπασμένη μὲ χονδρὰ μουστάκια.

—Σοῦ! ἡ ἀστυνομία, εἶπε ὁ Ραούλ, σκεπάζοντας τὸν καθρέφτη. Τί ἔρχετο νὰ κἀν ἐδῶ;

Ἡ νέα φάνηκε ὀλοφάνερα πὼς ἀνησυχῆσε στὴ θέα τοῦ κεφαλιοῦ, ποὺ φάνηκε στὸν καθρέφτη.

—Σὰς παρακαλῶ, κύριε, μουρμούρισε. Ἀφήστε με νὰ φύγω.

—Ξέρετε ποῖος εἶναι ἔξω;

—Ποῖος;

—Εἶναι ὁ ἐπιθεωρητὴς Γκορξερὲ, ἕνα χυδαῖο μούτρο, τοῦ ὁποῖου ἡ συμπεριφορὰ δὲν μοῦ εἶναι ἀγνωστή. Δὲν πρέπει νὰ σᾶς δῇ καὶ δὲν θὰ σᾶς δῇ.

—Μοῦ εἶναι ἀδιάφορο εἴτε μὲ ἰδί, εἴτε δὲν μὲ ἰδί... θέλω νὰ μ' ἀφήσετε νὰ φύγω.

—Μὲ κανέναν τρόπο δεσποινίς! Δὲν θέλω νὰ κινδυνεύετε μέσα στὸ σπίτι μου.

—Δὲν θὰ κινδυνεύω καθόλου.

—Πῶς;... Πῶς;... Σταθῆτε... Θέλετε νὰ κρυφθῆτε στὸ δωμάτιό μου;... Ὁχι!... Πάντως κάτι πρέπει νὰ γίνῃ.

Ἀρχισε νὰ γελά, σὰν νὰ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ του κάποια εὐθὺμῃ σκέψις.

Μὲ μιά κίνηση ἄρπαξε τὸ χέρι τῆς νέας καὶ τὴν τράβηξε πρὸς τὸ φωτέιγ

—ποῦ ἦταν μπροστὰ στὰ παράθυρα— καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ.

—Μὴ μιλήσετε διόλου, δεσποινίς. Ἐδῶ

εἶσθε προφυλαγμένη ἀπὸ κάθε βλέμμα. Ἐντὸς τριῶν λεπτῶν θὰ εἴσθε ἐλεύθερη.

—Μὰ τί σημαίνει αὐτό;

—Σημαίνει ὅτι, ἀφοῦ δὲν δέχεσθε τὸ δωμάτιό μου ὡς καταφύγιο μπορεῖτε νὰ δεχθῆτε γιὰ τὸν ἴδιον σκοπὸ ἕνα φωτέιγ. Τί ἔχετε νὰ πῆτε μ' αὐτό; Τίποτε!.. Δὲν εἶν' ἔτσι;...

Παρὰ τὴ θέλησιν τῆς ἀναγκάσθη νὰ υποχωρήσῃ καὶ νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὶς ὑποδείξεις του, ὑποκύπτοντας στὴν ἐπιμονὴν τοῦ καὶ στὸ ἀποφασιστικὸ ὕφος του.

Ὁ κ. Ραούλ ἦταν ἐνθουσιασμένος. Ἡ περιπέτεια ἀρχίζει ὑπὸ τὰς πιδ ἐδιαφερόουσες συνθήκες. Ἐτρεξε μὴ ματιά στὸ φωτέιγ ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ καὶ ἐτρεξε ν' ἀνοίξῃ.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Γκορξερὲ μπῆκε μ' ἕνα πήδημα μέσα ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Φλαμάν καὶ ῥώτησε ἀμέσως μ' ἕνα τόνο, κα' πὼς βάνασο.

—Εἶναι μὴ γυναῖκα ἐδῶ μέσα; Ἡ θυρωρὸς τὴν εἶδε ποὺ πέρασε καὶ τὴν ἀκούσε ποὺ χτυποῦσε τὸ κουνισμὸν.

Ὁ κ. Ραούλ τὸν διέκοψε ἥρεμα καὶ μὲ ἀρχετὴ λεπτότητα.

—Μπορῶ νὰ μάθω μὲ ποιὸν ἔχω τὴν τιμή...

—Γενικὸς ἐπιθεωρητὴς Γκορξερὲ, τῆς δικαστικῆς ἀστυνομίας.

—Ὁ Γκορξερὲ!... ἔκανε ὁ Ραούλ, ὁ περίφημος Γκορξερὲ; ἐκεῖνος ποὺ παρ' ὀλίγο νὰ συλλάβῃ τὸν Ἀρσέν Λουπέν;

—Καὶ ποὺ λογαριάζει νὰ τὸν πιάσῃ σήμερα—αὐριο! ἀπάντησε ὁ ἐπιθεωρητὴς μὲ κομπασμό. Ἀλλὰ τώρα πρόκειται γι' ἄλλο ζήτημα ἢ μᾶλλον γιὰ ἄλλο θῆρα. Μὴ γυναῖκα μπῆκε ἐδῶ μὲ σα. Πέστε τὴν ἀλήθεια.

—Μὴ ξανθὴ;... πολὺ ὁμοιομορφία...

—Ὅπως τὴν δῇ καθένος.

—Τότε δὲν εἶναι αὐτή. Ἐκεῖνη γιὰ τὴν ὁποίαν σᾶς μιλῶ εἶναι πολὺ ὁμοιομορφία, ἐξαιρετικὰ ὁμοιομορφία, ἔχει τὸ πιδ γλυκὸ χαμόγελο τοῦ κόσμου... τὸ πιδ δροσερὸ πρόσωπο.

—Εἶν' ἐδῶ;

—Ἐφυγε ἀπ' ἐδῶ! Δὲν εἶναι τρία λεπτά, ποὺ κτύπησε τὴν πόρτα μου καὶ μὲ ῥώτησε ἂν εἶμαι ὁ κ. Φροσσὲν τῆς [λ ε ω φ ο ο υ Βολταῖο 63. Τῆς ἐξήγησα τὸ λάθος τῆς καὶ τὴν ὠδήγησα πῶς θαῦρη τὴν λεωφόρον Βολταῖο. Μ' εὐχαρίστησε κι' ἐφυγε ἀμέσως.

—Τί ἀτυχία! μούγκρισε ὁ Γκορξερὲ, κυττάζοντας μηχανικὰ γύρω του.

Τὸ βλέμμα του ἔπεσε στὴν ὀρχὴ τοῦ φωτέιγ, ποὺ φαίνονταν ἀπ' τὴν ὀνοικτὴ εἰσοδὸ τοῦ σαλονιοῦ καὶ κατὰ πιν, καρφώθηκε στίς δυὸ ἄλλες πόρτες.

—Θέλετε ν' ἀνοίξῃ; ῥώτησε ὁ κ. Ραούλ, ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε.

—Εἶναι περιττόν! δὲν θὰ τὴν βροῦ με ἐκεῖ.

—Ἀφοῦ ἔχῃ νὰ κἀν μὲ σᾶς πρέπει νὰ νάιν βέβαια πὼς δὲν θὰ ξεφύγῃ.

—Ἐκτὸς ἂν κἀν καμμιά ἄλλη κατεργαρία ἐν τῷ μεταξύ. Φαίνεται μὴ κατεργαρία.

—Κατεργαρία αὐτὴ ἡ ὑπέροχη ξανθή;

—Μοῦ ξέφυγε δυὸ φορὲς σὲ μὴ μέρα. Τὴ μὴ στὸ σταθμὸ τοῦ Σαιν Λαζάρ καὶ τὴν ἄλλη τώρα.

—Μοῦ φάνηκε τόσο πολὺ φρόνιμη... τόσο συμπαθητικὴ.

Ὁ Γκορξερὲ ἔκανε μὴ κίνηση διαμαρτυρίας.

—Μὴ παληογυναῖκα, σᾶς λέω. Ξέρετε ποῖα εἶναι; Ἡ ἐρωμένη τοῦ Γκορὲν Πῶλ, ἀπλούστατα!

—Ἐ; τοῦ περιφρονοῦ διαρρήκτου.. ληστοῦ καὶ δολοφόνου ἴσως; Τοῦ Γκορὲν Πῶλ, ποὺ παρ' ὀλίγον νὰ συλλάβετε;

Ὁ Γκορξερὲ ἀναψε πάλι.

—Καὶ ποὺ θὰ τὸν πιάσω κι' αὐτὸν καὶ τὴν ἐρωμένην του, τὴν μουστὰ τὴν Κλάρα, τὴν ξανθὴ.

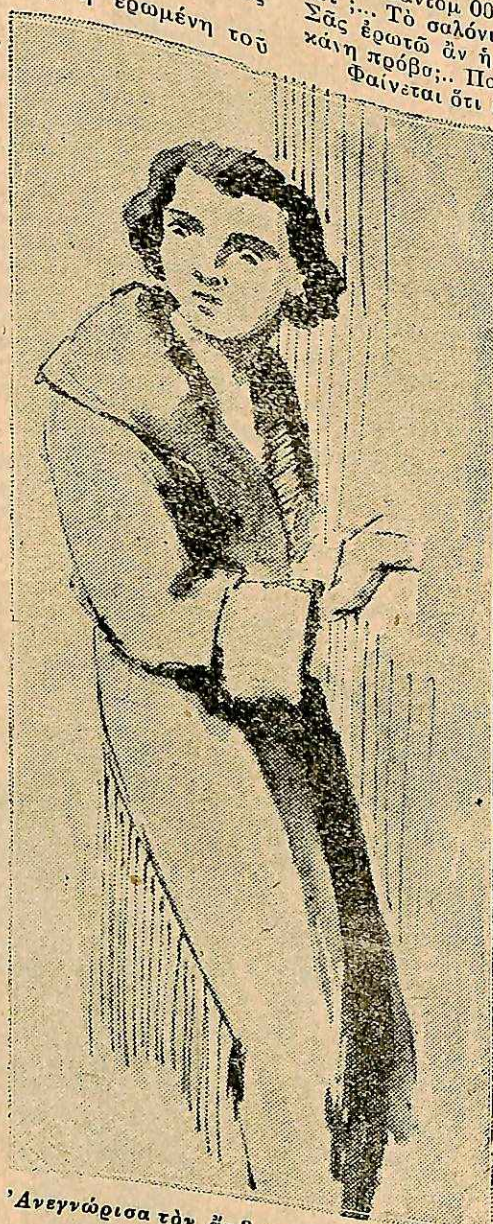
—Ἀδύνατον! Αὐτὴ ἡ ξανθοῦλα ἦταν ἡ Κλάρα γιὰ τὴν ὁποίαν γράφουν οἱ ἐφημερίδες ὅτι τὴν κυνηγᾷ ἡ ἀστυνομία ἔξη ἐβδομάδες τώρα;

—Αὐτὴ ἡ ἴδια!

—Ὁ κύριος μαρκήσιος ντ' Ἐρλεμόν εἶναι ἐδῶ;

— Πάμε βλάν ; είπε.
— Έκαναν δυό βήματα πρὸς τὴν ἐξοδὸν καὶ ξαναγύρισαν.
— Γιὰ τὴν διευθύνουσα Βολταῖρ 68 ;
— Φροσὲν τῆς λεωφόρου Βολταῖρ 68 ;
— 'Ακοῦβας ! εἶναι ἡ διευθύνουσα πού μοῦ εἶπε.
— 'Ο κ. Ραούλ τὸν συνώδευσε ὅς τὴν ἐξοδὸν.
— Καλὴ τύχη ! τοῦ εὐχήθηκε σκύβοντας ἀπ' τὴν κορυφὴ τῆς σκάλας.
— Καὶ πιάστε ἐκεῖ πού θὰ πάτε καὶ τὸν κύρ Δουπέν. Ὅλοι αὐτοὶ εἶναι μιὰ σπείρα.
— Ὅταν ξαναγύρισε στὸ σαλόνι, ἡ νέα στεκόταν ὀρθή, φωτισμένη στὸ πρόσωπό της.
— Τί ἔχετε ; δεσποινίς, ρώτησε ὁ κ. Ραούλ.
— Τίποτε... τίποτε... Μονάχα πού ἀνεγνώρισα τοὺς ἀνθρώπους πού με περιμέναν στὸν σταθμό... Μ' ἔχουν σταμπάρει.
— Τότε εἰστε, ἀλήθεια, ἡ Κλάρα ἢ Εὐανθή, ἡ ἐρωμένη τοῦ Γκράν Πάολ ;
— Σήκωσε τοὺς ὤμους χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.
— Λοιπὸν ;
— Ὅντε ξέρω κάν, ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Γκράν Πάολ...
— Μά, δὲν διαβάζετε ἐφημερίδες ;
— Σπανιότατα.
— Καὶ τὸ ὄνομά σας Κλάρα ἢ Εὐανθή ;
— Πρώτη φορὰ τὸ ἀκούω. Μὲ λένε 'Αντωνίνη.
— 'Εν τοιαύτῃ περιπτώσει γιατί φοβήκατε ;
— Δὲν φοβοῦμαι...
— Δὲν φοβοῦμαι... Μὲ κυνηδοὶ ζητοῦν νὰ με συλλάβουν...
— Σταμάτησε καὶ χαμογέλασε σὰν νὰ ἀντελφῇ.
— Ἐξοχολογία, εἰπε κατόπιν, γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὴν ἐπαρχία μου καὶ τὰ χάνω στὴν πρώτη ἀναποδιά πού θὰ μοῦ τύχῃ...
— Χαίρετε, κύριε.
— Τί ; φεύγετε ;
— Μὰ εἰσθε λοιπὸν, τόσο πολὺ βιαστική ;... Καθίστε δυὸ λεπτά ἀκόμη...
— Ἐχω νὰ σὰς πῶ τόσα πράγματα... ἔνα χα-
— ἔχετε ἕνα χαριτωμένο χαμόγελο... μ' ἔκείνα τὰ λα-
— μόγελο πού τρελλαίνει...
— κάκια στὶς γωνιές τῶν χειλιῶν...
— Δὲν θέλω ν' ἀκούσω τίποτε, κύριε,
— χαίρετε.
— 'Ετοι ;...
— 'Εγὼ σὰς ἔσωσα καὶ σεῖς...
— Μὲ σώσατε ; Δὲν βλέπω ἀπὸ τί.
— 'Οχι δὲ ! Σὰς ἔσωσα ἀπὸ τὴ φυλα-
— κή... τὰ κάτεργα... ἴσως κι' ἀπ' τὸ ἱκρίω-
— μα. Ὅλ' αὐτὸ ἀξίζουν κάποια ἀνταμοιβή.
— Πόση ὥρα θὰ μένετε στοῦ μαρκησίου ντ' Ἐρλεμόν ;
— Μισὴ ὥρα, ἴσως...
— Ὁραῖα. Θὰ σὰς περιμένω νὰ τελειώ-
— σετε τὴ δουλειά σας μ' αὐτὸν κι' ὕστερα
— νάρθετε νὰ πάρωμε τὸ τσάι μας σὰν δυὸ
— καλοὶ φίλοι.
— Τὸ τσάι ; Κάνετε λάθος, κύριε. Μὲ
— περνάτε γιὰ...
— Τὸ βλέμμα της πού προσηλώνονταν ἐπὶ
— νω του φανέρωνε τόση εἰλικρίνεια πού τὸν
— ἔκανε νὰ νοιώσῃ τὸ ἄτοπο τῆς προτάσεώς
— του καὶ νὰ μὴν ἐπιμείνῃ. Ἀφήνοντας, ὁ
— μως, τὸ εὐθυμο ὕψος πού εἶχε ὡς ἐκείνη
— τὴ στιγμὴ. Εἶπε τονίζοντας τὶς λέξεις.
— Εἰτε τὸ θέλετε, εἰτε ὄχι, ἡ μοῖρα
— θὰ μὰς ξαναφέρει τὸν ἕναν ἀπέναντι στὸν ἄλλον...
— βοήθησέ κι' ἐγὼ σ' αὐτό.
— Τὴν συνώδευσε ὡς ἔξω καὶ σταμάτησε στὸ κατῶφλι κυττάζον-
— τας τὴν πού ἀνέβαινε τὴ σκάλα.
— Ἐκείνη γύρισε μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ τοῦ στείλῃ ἕναν φιλικὸ χαι-
— ρετισμὸ μὲ τὸ χέρι κι' ὕστερα, ἔξαφανίσθηκε γρήγορα στὶς στορο-
— φὲς τῆς σκάλας ἢ ὁποία ὡδήγοῦσε στὰ διαμερίσματα τοῦ μαρκη-
— σίου ντ' Ἐρλεμόν.
— Εἶναι ὑπέροχη ! μονολόγησε ὁ κ. Ραούλ... Τί δροσερὸ χα-
— μόγελο... Ἀλλὰ τί πηγαίνει νὰ κάνῃ στοῦ μαρκησίου.
— Ποιὸ μυστήριον σκεπάζει τὴν ὑπαρξή της ; Εἶναι ἄραγε

Ανεγνώρισα τὸν ἄνθρωπο πού με περιμένε στο σταθμό.

ἡ ἐρωμένη τοῦ Γκράν Πάολ ; Ποία εἶχε λοιπὸν, διακινδυνεύσει μὲ τὸν Γκράν Πάολ, τότε, πού...
— Τὴν ἴδια στιγμὴ σκέφθηκε ὅτι ὁ Γκορζερὲ, μὴ βρίσκοντας τί-
— ποτεστὴ Λεωφόρου Βολταῖρ, πιθανὸν νὰ ξαναγύριζε καὶ νὰ εὗρισκε
— τὴ νέα ἐκεῖ. Αὐτὸ ἔπρεπε μὲ κάθε θυσία νὰ τὸ ἀποφύγῃ.
— Καθὼς ἔμπαινε στὸ σαλόνι, μιὰ ἄλλη σκέψις πέρασε ἀπ' τὸ
— μυαλό του καὶ χτύπησε τὸ μέτωπό του, μουρμουρίζοντας.
— Νὰ πάρ' ἡ ὁγμή... Ἐξέχασα.
— Ἐτρεξε στὸ τηλέφωνο, ὅχι τὸ κυρμένο μέσα στὸ κουτί τοῦ
— λικέρε, ἀλλὰ σ' ἕνα ἄλλο πού ἦτον τοποθετημένο φανερά σὲ μιὰ γω-
— νίᾶ τοῦ σαλονιοῦ.
— Βαντόμ 00-09. Ἐμπρός !... Γρήγορα δεσποινίς!.. Τί εἶν' ἡ
— καί ;... Τὸ σαλόνι μὸδας τῆς Βερβίτς!.. Ἡ βασίλισσα εἶνε αὐτοῦ ;...
— Σὰς ἔρωτῶ ἂν ἡ μεγαλειότης της εἶναι αὐτοῦ ;... Ἐτοιμάζεται νὰ
— κάνῃ πρόβον ;... Πολὺ καλά!.. Πέστε της ὅτι τὴν ζητεῖ ὁ κ. Ραούλ...
— Φαίνεται ὅτι ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ τηλεφωνικοῦ σύρματος
— θὰ προεβάλλοντο ἀντιρρήσεις, γιὰ τὸ κ. Ραούλ συνέχισε ἐπιτακτικά.
— Ὅχι φασαρίες δεσποινίς!.. Σὰς δια-
— τάσσω νὰ εἰδοποιήσετε τὴν μεγαλειότητά της ὅτι θέλω νὰ τῆς μιλήσω!.. Ἡ ὑψηλό-
— της τῆς θὰ δυσανεξήσῃ ἐξαιρετικὰ ἂν
— δὲν εἰδοποιήθῃ...
— Περιμένε λίγες στιγμὲς κτυπώντας νευ-
— ρικά μὲ τὸ δάκτυλό του τὸ τηλέφωνο.
— Ὑστερα συνέχισε.
— Σὺ εἰσαι, Ὅλγα ;... Ἐδῶ Ραούλ !...
— Πῶς ;... Ἀφῆσες στὴ μέση τὴν πρόβον ;...
— Εἰσαι μισόγυμνη ;... Ὁραῖα ! τόσο τὸ καλ-
— λίτερο γιὰ κείνους πού περνοῦν τὴν στιγ-
— μὴ αὐτὴ ἀπὸ τὴ στοά... Ἐχεις τοὺς ὁμ-
— μορφώτερους ὤμους τῆς κεντρικῆς Εὐρώ-
— πης, ἀσύγκριτη, Ὅλγα μου !... Τί ἤθελα
— νὰ σοῦ πῶ ;... Ναί !... δὲν θὰ μπορέσω
— νάρθω γιὰ τὸ τσάι !... Μὰ ὄχι, ἀγάπη μου
— Ἡούχασε ! Δὲν ὑπάρχει γυναίκα στὴ μέση.
— Ἐχω κάποια δουλειά... Ἀ !... δὲν εἰσαι
— λογική !... Θάρθω τὸ βράδυ νὰ σὲ πάρω
— νὰ φάμε μαζί... Σὺμφωνοι !... δὲν εἶν' ἔτσι
— ἀγάπη μου ;...
— Ἐβαλε γρήγορα τὸ ἀκουστικὸ στὴ θέση
— του κι' ἔτρεξε νὰ σταθῇ πίσω ἀπ' τὴν μι-
— σάνοικτη πόρτα τοῦ διαμερίσματος.

ΚΕΦ. 4

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΠΑΤΩΜΑΤΟΣ

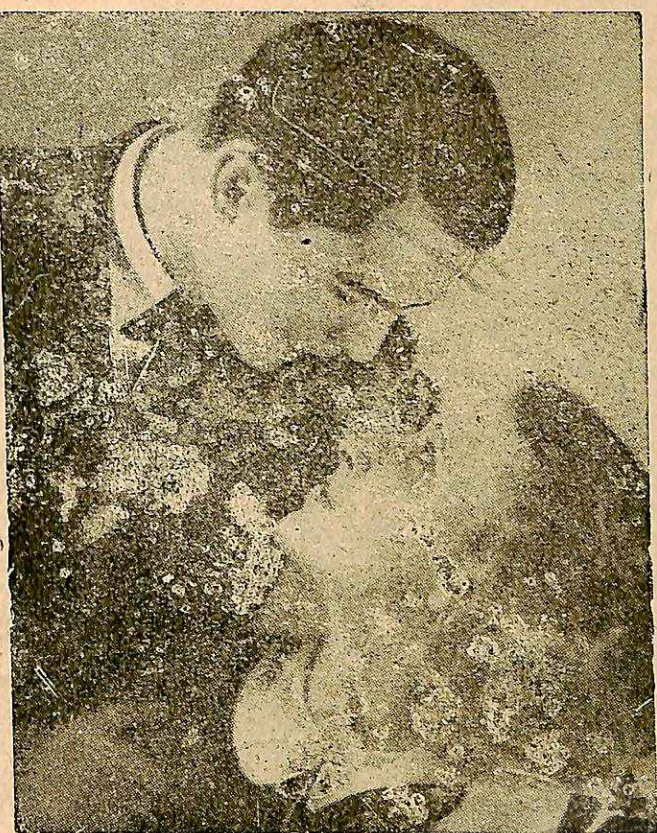
Καθισμένος μπροστὰ στὸ γραφεῖό του ὁ μαρκησὶος ντ' Ἐρλεμόν, φαινόταν ἐξαι-
— ρετικὰ ἀπρησυχολογὸς μὲ ἕνα σωρὸ ἔγγρα-
— φα, πού βρισκόταν ἐμπρὸς του. Ὁ σημερι-
— νὸς μαρκησὶος ντ' Ἐρλεμόν δὲν εἶχε καμ-
— μιόμοιότητα μετὸν γοητευτικὸ κύριο τοῦ πύ-
— γου τοῦ Βολνίξ. Τὰ μαλλιά του ἦσαν κα-
— τάλευκα καὶ τὸ πρόσωπό του αὐλακωνόταν
— ἀπὸ βαθιεῖς ρυτίδες. Τὸ ὕψος του, μόνον
— διατηροῦσε ἀκόμη κατὰ ἀπὸ τὴν παλὰ
— μεγαλοπρέπεια, ἀλλὰ ἡ φυσιογνωμία του
— ἔδειχνε ἄνθρωπο πού τὸν βαρβαίνουν δυσά-
— ρεστες σκέψεις.
— Ὁ ἦχος τοῦ κουδουνιοῦ τῆς ἐξέπορτας
— τὸν ξάφνιασε καὶ τὸν ἔκανε νὰ διακόψῃ
— τὴν ἐργασία του. Σὲ λίγες στιγμὲς ἕνας
— ὑπηρετὴς παρουσιάσθηκε.
— Μιὰ δεσποινίς ζητεῖ νὰ ἰδῇ τὸν
— κύριο.
— Δὲν δέχομαι κανένα.
— Ὁ ὑπηρετὴς βῆκε γιὰ νὰ ξαναγύρισῃ σχεδὸν ἀμέσως.
— Ἡ δεσποινίς ἐπιμένει νὰ ἰδῇ τὸν κύριο μαρκησίου. Λέγει ὅτι
— εἶναι κόρη τῆς κυρίας Τερέζας ἀπὸ τὸ Λισιὲξ καὶ ὅτι φέρνει ἕνα
— γράμμα ἀπὸ τὴ μητέρα της.
— Ὁ μαρκησὶος ἔμεινε λίγες στιγμὲς σκεπτικὸς ψάχνοντας στὶς
— ἀναμνήσεις του.
— Τερέζα ;... Τερέζα ;... μουρμούρισε. Πέστε της νὰ περάσῃ
— εἰπε ὕστερα ζωηρὰ στὸν ὑπηρετὴ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΟΙ ΔΥΟ ΦΟΝΟΙ

ΜΠ. Α. ΖΑΚΩ

Τὴν φίλησε, κόλλησε κυριολεκτικῶς τὸ στόμα του στὸ δικό της.

Ἡ σκιά τῶν πλατάνων πού ἀφθονοῦσαν στὸν κή-
— πο τοῦ ξενοδοχείου Βιβιά νι σκέπαζε τὴν ἀνομία
— τους. Ἐκείνη ἦταν τριάντα ἐτῶν, φαινόταν δέκα χρόνια μικρότερη, ἡ-
— ταν ὁμορφὴ σὰν κούκλα, ξανθεῖα, μὲ διαβολίστικα γαλανά μάτια καὶ
— μ' ἕνα στόμα πού θὰ ἐνέπνεε τὴν ἰ-
— δέα τοῦ φιλοῦ καὶ στὸν πῦρ ἀνίδεο
— ἀκόμη.
— Ἐκείνος — ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἀνδρός
— της — ἦταν ἕνα παιδί εἰκοσι ἐτῶν
— μόλις, χωρὶς καμμιὰ πείρα μὲ μό-
— νη γυναικεία, ὡς τότε, γνωριμία, τὴν
— γυναίκα τοῦ μεγαλείτερου ἀδελφοῦ
— του.
— Ὁ ! Ρόννυ, μὴν κάνῃς ἔτσι !
— Γιατί κλαῖς ;
— Δὲν μπορῶ ν' ἀνεχθῶ αὐτὴν
— τὴν κατάστασιν, Μίτσι. Πρέπει νὰ τὰ
— πῶ ὅλα τοῦ Τζό.
— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μιλεῖς
— λογικά ;
— Εἶναι ἡ μόνη λογικὴ λύσις,
— Μίτσι.
— Ρόννυ, ἀγόρι μου, πῶς εἶναι
— δυνατόν νὰ γίνῃ τέτοιο πράγμα ; Ὅ-
— μὰς σκοτώσῃ καὶ τοὺς δυὸ ὁ Τζό.
— Ἐρεῖς πόσο νευρικός εἶναι !
— Προτιμῶ τὸν θάνατο ἀπ' αὐ-
— τὴν τὴν ζωὴ.
— Γιατί ;
— Ντρέπομαι νὰ φέρνωμαι ἄτιμα
— ἀπέναντι τοῦ ἀδελφοῦ μου. Αὐτὸς
— ἔχει φερθῇ τόσο καλὰ μαζί μου ὡς
— τώρα. Τοῦ χρωστῶ τὰ πάντα καὶ
— τίς σπουδὲς μου ἀκόμη. Ὑστερα σὲ
— θέλω, Μίτσι, σ' ἀγαπῶ... Θεέ μου,
— πόσο σ' ἀγαπῶ !
— Εἶμαι δικιά σου, Ρόννυ, τὸ ξέ-
— ρεις.
— Σὲ θέλω ὁλόκληρη, γιὰ πάν-
— τα... Δὲν μπορῶ νὰ σὲ πάρω ἀπὸ
— τὸν Τζό...
— Μ' ἔχεις πάρει ἤδη...
— Ἀχ ! Μίτσι, δὲν καταλαβαίνεις... δὲν καταλαβαίνεις πόσο
— ὑποφέρω !
— Ἡ νέα γυναίκα ἀναστενάξε.
— Ἀγκάλιασέ με, Ρόννυ !
— Τὴν ἔσφιξε κοντὰ του μὲ πάθος. Ἀπὸ μακριὰ ἀκούονταν γλυ-
— κα ἕνα μεθυστικὸ βάλς...
— Φίλησέ με, Ρόννυ !
— Τὴν φίλησε — κόλλησε κυριολεκτικὰ τὸ στόμα του στὸ δικό
— της κι' ἔσφιγγε μέσα στὰ χέρια του τὸ μικροσκοπικὸ κεφαλά-
— κι της.
— Πές μου, ξανά, ὅτι μ' ἀγαπᾷς, Ρόννυ !
— Σ' ἀγαπῶ — σ' ἀγαπῶ σὰν τρελλός... μὰ δὲν μπορῶ πιά, θὰ
— τὰ πῶ ὅλα τοῦ Τζό.
— Θεέ μου ! γιατί μπερδεύεις τὰ πράγματα ; Μ' ἀγαπᾷς καὶ
— ξέρεις ὅτι σὲ λατρεύω, ξέρεις ὅτι σοῦ ἀνήκω ὁλόκληρη, ξέρεις ὅ-
— τι κλαίω ὅλες τίς νύκτες γιὰ σένα — γιὰ σένα, Ρόννυ — καὶ θέλεις
— νὰ χωρίσωμε...
— Δὲν θὰ χωρίσωμε...
— Ὅμὰ μὰς χωρίσῃ ὁ Τζό, μόλις τοῦ μιλήσῃς. Ὅμὰ μὰς σκοτώσῃ
— καὶ τοὺς δυὸ, τὸ ξέρεις...
— Μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀνεχθῶ αὐτὴν τὴν κατάστασιν.
— Ἡ Μίτσι δὲν ἀπῆντησε. Γύρισε τὸ κεφάλι της πρὸς τὴν λίμνη
— τοῦ πάρκου καὶ ἄφησε τὸ βλέμμα της νὰ πλανηθῇ στὸ κενόν. Ἀ
— λήθεια, πόσο ὁμορφὴ ἦταν ! Σηκώθηκε ἀπότομα ὀρθὸς.
— Ὅμὰ φύγω, Μίτσι. Θὰ φύγω σήμερον κιόλας !
— Δὲν εἶναι δυνατόν, Ρόννυ ! Ρόννυ μου ! Θέλεις λοιπὸν νὰ πε-
— θάνῃ ἡ μικρὴ σου Μίτσι ;
— Ἀλήθεια θὰ πεθάνῃς ἀν φύγω ; εἶπε μὲ ἀγωνία.
— Ὁ ! Ρόννυ ! θὰ βροῦν αὐριο τὸ πτώμα μου στὴν λίμνη. Μεί-
— νε ! Μείνε, ἀγάπη μου, κοντά μου. Ἡ σημερινὴ νύκτα εἶναι γιὰ
— μὰς ὁ Τζό λείπει στὴν Λωζάνη, τὸ ξέρεις — καὶ ξέρεις ὅτι δὲν

δὲ γυρίσῃ πρὸς αὐριο τὸ
— μεσημέρι... Μείνε, λοιπὸν.
— ἀγόρι μου... Ἐλα πάμε
— στὸ δωμάτιό μου... πάμε
— νὰ μεθῶσμε ἀπὸ τὴν ἀγάπη μας.
— Ἐλα !
— Ὁ ! πόθος εἶχε δώσει στὴν φωνή
— της ἕνα τόνο ἱκεσίας. Ὁ νέος τὴν
— ἀρπάξε μὲ λατρεῖς...
— Κάτω τὸ χέρι σου, τρελλόπα-
— δο. Θέλεις λοιπὸν νὰ μὰς δοῦν !
— Προχώρησαν πρὸς τὴν εἴσοδο
— τοῦ ξενοδοχείου. Εἶπαν τάχα «καλη-
— νύκτα» ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, μπροστὰ
— στὸν θυρῶρ.
— Ὅταν ἡ ὥρα τρεῖς μετὰ τὰ με-
— σάνυχτα δταν ἡ Μίτσι τινάχθηκε
— τρομαγμένη.
— Τὸ κλάξον τοῦ αὐτοκινήτου τοῦ
— Τζό ! φώναξε κάτωχρη. Ὁ μπῶ !
— σήκω λοιπὸν ! κάνε κάτι ! φύ-
— γε !
— Ὁ νέος σηκώθηκε γρήγορα. Ἡ-
— ταν ὁμως ἄργα. Ἀκούσαν ἤδη ὁ
— βόμβος τοῦ ἀσανσέρ πού ἀνέβαινε.
— Στὴν γκαρδαρόμπα ! ψιθύρισε
— ἡ Μίτσι.
— Ἐσπρώξε τὸν Ρόννυ πρὸς τὴν
— γκαρδαρόμπα, τὸν ἔκλεισε μέσα καὶ
— κλείδωσε.
— Ὑστερα ξάπλωσε στὸ κρεβάτι
— της. Μετὰ μισὸ λεπτὸ κτύπησε ἡ
— πόρτα.
— Ποιὸς εἶναι ; ρώτησε ἡ Μίτσι.
— Ἐγὼ εἶμαι Μίτσι... Ὁ Τζό.
— Ἡ φωνὴ του δὲν εἶχε τίποτε τὸ
— ἀπελπιστικόν. Ἡ Μίτσι σηκώθηκε
— καὶ ἀνοίξε.
— Ὁ ! Τζό, ἀγάπη μου ! Τί κα-
— λὰ πού ἔκανες καὶ ἤλθες ! Πόσο σὲ
— νοσταλγοῦσα ! Δὲν μποροῦσα νὰ κοι-
— μηθῶ !
— Ὁ Τζό — ἕνας μελαγχρινὸς ἄνδρας
— καμμιὰ τριανταπενταριά ἐτῶν
— στάθηκε στὴν μέση τοῦ δωματίου, σιωπηλὸς, μυρίζοντας φιλόπο-
— πτα τὴν ἀτμόσφαιρα.
— Ἀνδρικά τοῖγάρα, Μίτσι, εἶπε ἄργα.
— Εἰσαι τρελλός ;... Ἐγὼ, λαχταροῦσα νὰ σὲ δῶ καὶ σὺ μοῦ
— λές τέτοια πράγματα... Ἐλα, ἄσε τίς κουταλιὰς.
— Ὅχι, Μίτσι. Ὅχι πρὶν ἐξακριβώσω ἂν εἶναι κανεὶς ἐδῶ μέ-
— σα... Νὰ π.χ. μέσα σ' ἐκείνη τὴν γκαρδαρόμπα.
— Τζό, ἀγάπη μου, γιατί μὲ προσβάλλεις ;
— Δὲν σὲ προσβάλλω, Μίτσι. Ἄν μοῦ πῆς, ἀπλοῦστατα, ὅτι
— δὲν εἶναι κανεὶς μέσα στὴν γκαρδαρόμπα ἐκείνη, θὰ σὲ πιστέψω.
— Τζό ! Δὲν εἶναι κανεὶς ! Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι !
— Ὁ Τζό ἔβγαλε τὸ πιστόλι του.
— Τί... τί κάνεις ; ρώτησε ἡ γυναίκα τρέμοντας.
— Μίτσι θὰ πυροβολήσω τὴν γκαρδαρόμπα αὐτήν.
— Ὁ ! Θεέ μου ! φώναξε ἡ γυναίκα βλέποντάς τον νὰ γυρίξῃ τὸ
— ὄπλο πρὸς τὴν γκαρδαρόμπα. Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ περισσότερον
— ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ ὤρμησε στὸν διάδρομο, ἐνῶ πίσω της ἀ-
— κούονταν ἐπὶ ἀλεπάλληλοι πυροβολισμοί.
— Ὁ Τζό, τότε, ἀνοίξε τὴν πόρτα τῆς γκαρδαρόμπας. Κάτωχρος,
— ἀλλὰ ἀθικτος στεκόταν μέσα ὁ ἀδελφός του.
— Τόξερα ὅτι ἦσουν ἐσύ, Ρόννυ, ψιθύρισε ὁ Τζό, χωρὶς νὰ
— τὸν κυττάξῃ. Γι' αὐτὸ ἔβγαλα τῆς σφαίρας ἀπὸ τὰ φυσίγγια μου.
— Γιατί, ὅτι κι' ἂν ἔκανες, ἦσου ὁ Ρόννυ — μου — ὁ μπέριπς πού δὲν
— ξέρεῖ ἀκόμη τί εἶναι οἱ γυναίκες. Κάποιος ἄλλος θὰ σοῦ εἶπε ἀ-
— σφαλῶς χίλιες φορές ὡς τώρα, μὲ λατρεῖς «Ρόννυ μου». Εἶδες
— πῶς βοήθησε γιὰ τὴ ζωὴ της καὶ σ' ἄφησε ἐσένα νὰ πεθάνῃς.
— Στάπασε μιὰ στιγμὴ.
— Πάμε, εἰπε ἐπὶ τέλους, δὲν ἔχομε πιά καμμιὰ δουλειὰ ἐδῶ...
— Μὴν κλαῖς... Ἐρῶ... ἔρῶ... Σκοτώσα τὴν ἀγάπη σου... μὰ σκοτώσα
— καὶ τὴ δική μου... Εἰς, ἔχεις ἀκόμα καιρὸ ν' ἀγαπήσῃς... ἐγὼ, ὁ
— μως, ἀπὸ τώρα κι' ὕστερα ;
— ΜΠ. Α. ΖΑΚΩ

Η ΧΑΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

WINIFRED COUNTOCK

Είχα βαρεθεί πιά, όταν ήλθε η σειρά της. 'Επί δύο δλόκληρες ώρες πάγωνα από το κρύο, καθισμένος σε μία γωνιά της άδειας αίθουσας του μιούζικ χάλ και ανατρίχιαζα ακόμη περισσότερο, βλέποντας τα γκέορλς, μισόγυμνα, να ξεασκούνται για την βραδυνή παράστασή τους.

Και δυστυχώς, καμιά από τις κοπέλλες εκείνες δεν ήταν ο τύπος που ήθελε ο διευθυντής μου, δηλαδή, ξανθείά, μικροκαμωμένη, στρογγυλοπρόσωπη, με όμορφα πόδια και όμορφη φωνή. 'Εκείνες που ήταν μικροκαμωμένες ήταν απελπιστικά μελαχρινές και, αντιθέτως, οι ξανθιές είχαν κάτι ποδάρες έως εκεί επάνω. 'Όλες δέ, —άνεξαιρέτως όλες— είχαν φωνές φρικτές, φρικτές πραγματικά.

Τέλος, την ώρα ακριβώς που ετοιμαζόμουν να πω του Μπού-χορτ ότι θα έφευγα γιατί είχα απογοητευθεί, ήλθε η σειρά της. Μόλις βγήκε στη σκηνή, έμεινα κατάπληκτος. 'Ηταν ξανθείά, —γνήσια ξανθείά— μικροκαμωμένη, με στρογγυλό πρόσωπο, υπέροχα πόδια και υπέροχη φωνή. 'Ηταν ακριβώς ο τύπος που ζητούσε ο διευθυντής μου. 'Εκ περισεύς, είχε μια εμφάνιση που φανέρωνε την καλή καταγωγή της. Δεν ήταν από τα συνηθισμένα κορίτσια του μιούζικ χάλ.

Την φώναξα ιδιαιτέρως και της εξήγησα για ποιο λόγο την ήθελε ο διευθυντής μου: 'Ενα δεύτερο όλο όπερέττας. Φυσικά, μία τέτοια θέσις απαιτούσε αρκετή πείρα. Σ' αυτό το ζήτημα ο διευθυντής ήταν ανένδοτος. Δεν έννοούσε να παίρνει ποτέ νέες χωρίς προϋπηρεσία —που υπόσχονται πολλά στις δοκιμές, και στη γενική δοκιμή ακόμη— και που λιγοψυχούν μόλις βρεθούν μπροστά στο άχροατήριο.

'Αλλοίμονο όμως! 'Η Μπέττυ Λέιν— έτσι λεγόταν η ανακάλυψίς μου— δεν είχε καμιά πείρα. 'Αλλοίμονο; Γιατί άλλοι-μοιζε ως άνικανο να βρω ένα κορίτσι της προκοπής θα με χαρακτήρου... άφ' έτέρου, γιατί θα έχανα την άπέραντη χαρά να βλέπω το τρισχαριτωμένο εκείνο πλάσμα.

— Ανοητοί, πολύ, Μις Λέιν...
— Στάθηκα. Μις Λέιν; 'Όχι φορούσε βέρα.
— Κυρία Λέιν; είπα έρωτηματικά.
— Μάλιστα....

Πάλι στάθηκα. 'Η φαντασία μου έτρεξε άμέσως στο σπίτι, κείνης της γυναίκας. Βέβαια... η νέα που είχα μπροστά μου φαινόταν ν' ανήκει στην κατηγορία των κοριτσιών εκείνων, που έρωτεύονται με τον πρώτο τυχόντα καλλιτέχνη, κανέναν λεπτοκαμωμένον άνδρα με μακρύα μαλλιά, με βλέμμα άπλανές και με άπειρες απαιτήσεις από την ζωή—την οποία, όμως, όλοι τους θέλουν να περνούν χωρίς αυτοί να κάνουν καμιά προσπάθεια. Τον έβλεπα, τον άνδρα της κοπέλλας αυτής, καθισμένον στο σπίτι μπροστά σ' ένα μισοαρχινισμένο βιβλίο... Αυτή τη στιγμή, που η γυναίκα του, για να βοηθούσε, πού θα έβγαζε τα έξοδα του σπιτιού, αγωνιούσε μπροστά μου, ύστερα από το «Ανοητοί, πολύ, Μις Λέιν» που είχα πη, αυτός, ξαπλωμένος ανάσκελα στο κάθισμά του, θα κάπνιζε μπροστά στο... επίδοξο άριστούργημά του βλαστημώντας την κοινωνία που παραγνώνει τις μεγαφυότητες.... 'Ω! πόσες φιλοσοφίες! 'Ηταν καιρός ν' απαντήσω, επί τέλους, στη γυναίκα εκείνη. 'Η δουλειά είναι δουλειά.

— Ανοητοί, πολύ, κυρία Λέιν, άλλ' ή έλλειψις πείρας είναι ανυπερέβλητο εμπόδιο στην πρόσληψή σας... Σήκωσα το βλέμμα και είδα τα μάτια της. Θεέ μου! Τί υπέροχα και τί έκφραστικά μάτια! Πού είχα τον νου μου τότεν όταν;... Τα μάτια εκείνα προικισμένα με μία άφθαστη γλυκύτητα ήταν τώρα έστραμμένα επάνω μου, σιωπηλώς ίκετευτικά.

— Πάντως, δώστε μου την διευθυνσή σας και θα κάνω ό,τι μπορώ για σάς, πρόσθεσα.

Μιά άκτινα φάνηκε μέσα στο βλέμμα της γυναίκας... Μου έδωσε την διευθυνσή της, με ευχαρίστησε και έκανε να φύγ.

— Κυρία Λέιν...
Κατάλαβα ότι γύρισε το κεφάλι της, αλλά δεν σήκωσα τα μάτια για να την ιδώ.

— Σας συμβουλεύω, αν σάς φωνάξει ο διευθυντής μας, να μη δείξετε καθόλου δειλία. Δεν θα έχετε να κάνετε με άνθρωπο που συγχινείται... όπως εγώ....

'Ενας Θεός μονάχα ξέρει τί τραβήξα για να πείσω τον κύριο

Μπλούμ, τον διευθυντή μου, να κάνει μία φορά το μεγάλο τόλμημα.... Στην αρχή ο Μπλούμ φάνηκε ανένδοτος. 'Εκνε τον κόσμο άνω κάτω, βλαστημώντας με που δεν είχα μπορέσει να τονβάλω σε μπελάδες με μία πρωτόβγαλτη. 'Υστερα όμως, όταν έξεβίασαν, —δεν εύρισκε πουθενά εκείνο που ζητούσε— αναγκάστηκε να υποχωρήσει, καθιστώντας με προσωπικώς υπεύθυνο άν άποτυχάναμε. Με έξαιρετική πεποίθηση ανέλαβα την εύθύνη. Δέχθηκα με άλλα λόγια, να χάσω τη δουλειά μου, αν ή Μπέττυ Λέιν δεν τα κατάφερε στην παράσταση.

'Όταν βγήκα στον δρόμο, ύστερα από την εξαντλητική και έννευστική εκείνη σκηνή με τον Μπλούμ, αισθάνθηκα μία ξαφνική ανησυχία. Για ποιο λόγο είχα έπιμείνει τόσο, προς χάριν εκείνης της γυναίκας; Ποιά αισθήματα με είχαν σπρώξει στο να ριψοκινδυνεύσω και τη θέση μου ακόμη για το κατήρι της;

Γρήγορα το κατάλαβα και ή ανησυχία μου μεγάλωσε. 'Αγαπούσα εκείνη την γυναίκα, την αγαπούσα τρελλά και αγωνιούσα να την βλέπω κοντά μου στο θέατρο, να άκούω την υπέροχη φωνή της, να θαυμάζω το κουκλίστικο σώμά της και να την βοηθώ όσο μπορούσα στην σταδιοδρομία της.

Δεν βαρύνετε! Δεν της χρειάστηκε καμιά βοήθεια. Γιατί άπλουστατα, ύστερα από έναμηνον μήνα, στην πρώτη παράσταση της όπερέττας, ή Μπέττυ Λέιν είχε μία τόσο τεραστία επιτυχία ώστε βρέθηκε μ' ένα πήδημα στις ψηλότερες γραμμές του στερέωματος των θεατρικών άστέρων. 'Ο δρόμος ήταν τώρα άνοιχτός μπροστά της. 'Ενας δρόμος γενιάτος από λουλούδια, θριάμβους και άποθεώσεις. Τί σημασία θα είχα, μετά τρεις μήνες, έγώ, ένας άπλοος σκηνοθέτης κοντά ΤΗΣ; Και —άσφαλώς— τί σημασία θα είχε και ο άνδρας της, παρά το καλλιτεχνικό, στηριωδών, —όπως τα φανταζόμουν— ύφος του και τα μελαγχολικά και μυστηριώδη, —όπως τα φανταζόμουν πάντοτε— μάτια του; Λίγοι τον Λέιν, αφήνοντάς τις ν' ανεβούν στο θέατρο και να πηδήσουν ύστερα στον κινηματογράφο;

Αυτές τις σκέψεις έκανα κατά την διάρκεια του γεύματος, που μās παρέθεσε ο Μπλούμ, ύστερα από την πρεμιέρα της όπερέττας. Στο τραπέζι είμαστε ο Μπλούμ, ή γυναίκα του, ή πριμαντόνα του θιάσου, ή Μπέττυ Λέιν και εγώ.

'Η Μπέττυ Λέιν και εγώ. 'Αχ! τί όμορφο ζευγάρι θα άποτε-να κάθε μέρα περισσότερο, επί έναμηνον μήνα, μετά τις πρόβες που γίνονταν πριν από την πρεμιέρα.

'Η Μπέττυ έδειχνε μία άπεριόριστη ύποταγή σε όλες μου τις συμβουλές, έκτελούσε κατά γράμμα τις οδηγίες μου και, άν, πού και πού, έκανε κανένα σφαλματάκι, το επανόρθωνε τόσο χαριτω-μένα με το άδελφικό «Συγχώρεσέ με, Τζώρτζ», που έλεγε κτυπών-τας με έλαφρά στον ώμο.

Και μπροστά στους άλλους, επίσης, είχε συνηθίσει να με φωνά-ζει «Τζώρτζ».

'Ετσι και εκείνη την ήμέρα, ύστερα από το γεύμα, που μās παρέθεσε ο Μπλούμ, ή Μπέττυ μου είπε, φωνάζοντάς με με το μικρό μου όνομα.

— Τζώρτζ. Είναι ή ώρα δυό μετά τα μεσάνυχτα. 'Εχεις την καλωσύνη να με συνοδεύσεις έως το σπίτι μου!

Σηκώθηκα με προθυμία και είμαι βέβαιος ότι, καθώς βγαίνα-με, ο Μπλούμ με τις δύο άλλες γυναίκες, μās κύτταξαν με ύφος που έδειχνε πως μās ένόμιζαν ένόχους.

Μόλις ξεκίνησε το ταξί που πήραμε, τόλμησα να κυττάξω την Μπέττυ κατάματα. Θεέ μου, ήταν δυνατόν; 'Η λάμψις που υπήρχε μέσα στα μάτια εκείνα μου μιλούσε μία γλώσσα που δεν τολμούσα να πιστέψω. Μιά γλώσσα γεμάτη από άγάπη και στοργή... Χαμήλωσα το βλέμμα. Νομίζω ότι έδάκρυσα.

— Φτωχέ μου Τζώρτζ! είπε ή Μπέττυ αναστενάζοντας, σε κάτι που δεν μπορεί να άνομασθή φιλή, σε μία θεία έπαφ ή της ψυχής μας, της άναπνοής μας, της άγάπης που νοιώθαμε τό-σον καιρό και οι δυό —ναί και οι δυό!— και πού, άλλοίμονο, ήταν γεννημένη με την άπελπισία ως μόνο πλαίσιο...

Κλαίουμε και οι δυό, σαν παιδιά, ενώ το ταξί έτρεχε όλοταχώς προς το σπίτι όπου υπήρχε ο άλ λ ο ς.

'Αλήθεια, πως δεν είχε φανή, τόσον καιρό, ώστε χθές στη γε-νική δοκιμή, ούτε σήμερα, στην πρεμιέρα, ο άλ λ ο ς αυτός!

— Μην κλαίς, Μπέττυ, άγάτη μου...

Κούνησε το κεφάλι της λυπημένα.

— 'Αγάπη χωρίς έλπίδα, Τζώρτζ.... Δεν είμαι έλεύθερη... Δεν είμαι έλεύθερη ούτε να φύγω καν, —ούτε ν' άποκτήσω με άτιμία εκείνο που θέλω— και πού δεν έχω κι' ούτε θα έχω ποτέ πιά... Τί κρίμα! Θεέ μου! Τί κρίμα! Τί όμορφο ζευγάρι θα είμαστε οι δυό μας, Τζώρτζ... Τζώρτζ...

Είχαμε φθάσει μπροστά στο σπίτι της. Σκουπίσαμε τα δάκρυά μας και μπήκαμε μέσα. Παράξενο. 'Ο άνθρωπος που ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι δεν ήταν ο τύπος που είχα φαντασθή. Δεν είχε καλλιτεχνικό κεφάλι, ούτε υπερβολικά μακρύα μαλλιά, ούτε βλέμμα όνειροπόλο. 'Ηταν ένας άνδρας καμιά τριανταριά έτών, με πρόσωπο αρκετά συμπαθητικό και φαινόταν υγιέστατος. Διάβολε! Και όμως δεν είχε κανέναν τον κόπο να έλθη να δει την γυναίκα του στο πρώτο βήμα της —στο τεράστιο άλμα της μάλλον— του θεατρικού δρόμου επάνω στον όποιον την είχε στείλει....

— Πώς πήγες, Μπέττυ; ρώτησε άπλά.

— Θανμάσια, Τόμμυ...

Πήγε κοντά του και τον φίλησε με μεγάλη στοργή.

— Τόμμυ...

Θεέ μου, τί γλυκειά ήταν ή φωνή της όταν πρόφερε εκείνο το «Τόμμυ».

— ...Σου συνιστώ τον κύριο Τζώρτζ Λίνκουορθ... Του χρωστώ το μεγαλύτερο μέρος της επιτυχίας μου.

— Καίρω πολύ, κύριε Λίνκουορθ.

Το βλέμμα μου κατέβηκε άπ' το πρόσωπό του στο σώμα του, που σχεδίαζόταν κάτω από τα σκεπάσματα. Και ξαφνικά κατάλαβα... Το σώμα εκείνο σταματούσε έως τα γόνατα. 'Ηταν δίχως πόδια.

Με είδε που ανατρίχιασα.

— Αυτόκινητικό δυστέχημα, μουρμούρισε. Εύτυχώς ή Μπέττυ δεν έπαθα τίποτε... 'Αλλοίμονο όμως! 'Όλοι πληρώνουν. 'Εγώ έπληρωσα ήδη...

'Εδειξε τα πόδια του, που έλειπαν.

— ... και τώρα πληρώνει ή Μπέττυ... Πάντως σάς εύχαρι

— 'Ενα γραμματόσημο, πολύ παλιό και δυσεύρετο, της Μαρτινίκας, έπωλήθη αντί 128000 δολλαρίων!

— 'Ο Τζάικυ Κούπερ, ο δεκαετής ήθοποιός του κινηματογράφου, κερδίζει 180000 δολάρια τον χρόνο.

— 'Η Βιόλα Κήτς, άπόγονος του μεγάλου 'Αγγλου ποιητού Κήτς, έπούλησε ένα αυτόγραφο του ποιητού σε κάποιον Αμερικανό εκατομμυριούχο αντί 1000 λιρών.

— Στην Ζουλουλάνδη, την χώρα των ήμαυρών Ζουλου άπεφάσισαν να ντυθούν με εύρωπαϊκή περιβολή.

— 300000 έπιστολές μένουν άζήτητες κά

ΠΑΝΘΕΟΝ

στούμε πολύ, κύριε, για ό,τι κάνετε για μās. Βρισκόμαστε σε τόσο δύσκολη θέση...

Κουβεντιάσαμε λίγο για την επιτυχία της πρεμιέρας, για τον καλό χαρακτήρα της Μπέττυ, για την μεγάλη καρριέρα που την περιμένει.

Καθ' όλο αυτό το διάστημα την θα ύμαζα για το θάρρος της για την στοργή της προς τον άνάπηρο, για την γενναιωδρία με την όποιαν θυσίαζε τον έαυτό της, χωρίς ν' αφήνη να φαίνεται ούτε ίχνος της δικής της άπελπισίας.

Μου ήταν άδύνατον να μένω περισσότερο. 'Ετεινα το χέρι μου προς τον άνθρωπο που βρισκόταν στο κρεββάτι.

— Πρέπει να πηγαίνω.

— Βιάζεσθε;

— Είναι πολύ άργά και έχω αύριο τρομερή δουλειά.

'Ενας σκηνοθέτης δεν έχει ούτε στιγμή ήσυχία.

— Θα μου επιτρέψετε, κύριε, να σάς ευχαριστήσω άλλη μία φορά ακόμη για όσα κάνετε για την Μπέττυ.

— 'Όσον άφορά την Μπέττυ... μην ανησυχίτε καθόλου. Θα φθάση στην κορυφή του δένδρου, σάς το υπόσχομαι.

Το βλέμμα του προσηλώθηκε στη γυναίκα του.

— Είμαι βέβαιος γι' αυτό, άπότηνσε κυτάζοντάς την στα μάτια.

— 'Αγάπη, μου τού είπε και στάθηκε κοντά του, άκουμπώντας το μάγουλό της στο δικό του.

Τα δλόχροσα μαλλάρια της αποτελούσαν μία τρομερή αντίθεση με τα μύρα δικά του μαλλιά.

— 'Αντίο, είπα, όταν έφθασα στην πόρτα, κυτάζοντάς την με λατρεία.

— 'Αντίο, Τζώρτζ, είπε εκείνη.

'Ο άνδρας της δεν μπορούσε να δει τα μάτια της, δεν μπορούσε να ξέρη, ότι ή γυναίκα του έλεγε «άντίο» στον έρωτα, στην χαρά, στα παιδιά, σε όλα τα πράγματα που κάνουν εύτυχισμένη τη ζωή μιας γυναίκας. Νόμιζε ότι αυτό έλεγε «άντίο» σε μένα, τον σκηνοθέτη, τον Τζώρτζ. 'Εκλεισα την πόρτα σιγά και κατέβηκα έλαφρά τις σκάλες, σαν να φοβόμουν να πατήσω κάτι.

Μέσα στο μυαλό μου στροφογύριζαν οι δυό πρώτοι στίχοι ενός τραγουδιού που είχα άκούσει κάποτε: 'Αχ! Μοίρα, πόσο άλύπητα, Πατάς τα όνειρά μου...

...ήταν ο τύπος που ζητούσε ο διευθυντής

ΒΙΝ. ΚΟΥΝΤΟΣΚ

των ομάδων των πόλεων Ντερέντων και Ρέντ, κατέληξε σε διαπληκτισμό θεατών και παικτών με αποτέλεσμα τον θάνατο 35 ανθρώπων.

Οι γονδολιέρηδες της Βενετίας άπήργησαν. Ζητούν αύξηση των άποδοχών των, κατά 50 λιρέτες την ήμέρα. Διατείνονται ότι ο αριθμός των περιηγητών έχει έλαττωθή κατά το ήμισυ και ότι αϊ εισπράξεις τους είναι πιά μηδαμινές.

— 'Ο Πρίμο Καρνέρα, ο περιφημος 'Ιταλός γίγας, ο πρώην πρωταθλητής της πυγμαχίας, έδήλωσε, ότι θ' άσχοληθή του λοιπού με την σκοποβολή, όπου έλπίζει να διαπρέψη.

— 'Ενας ποδοσφαιρικός άγώνας μεταξύ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΞΕΤΡΑ ΕΙΔΗΣΙΣ,

Ο Τζάκ πηγαίνο-ερχόταν νευρικά στην οαλλα, που βρισκόταν έξω από το δωμάτιο της γυναίκας του. Ο γιατρός είχε κληθή έπειγόντως για τον τοκετό και ο Τζάκ Σόγκαν ανέμενε το αποτέλεσμα της επέμβασης.

Δεν ήταν όμως η συνήθης συζυγική και πατρική αγωνία εκείνη που τον εξενεύρινε σε τόσο βαθμό. Ούτε πολυσκοτιζόταν αν το παιδί θα ήταν αγόρι ή κορίτσι. Εκείνο που τον στενοχωρούσε τρομερά, που του έκοβε την αναπνοή, που τον έπνιγε, ήταν ο τρόμος της συντηρήσεως του παιδιού, αφού δεν ήταν εις θέσιν να συντηρήσει ούτε την γυναίκα του και τον εαυτό του.

Πώς να τα καταφέρει όμως; Τέσσερες μήνες, τώρα, ήταν άνεργος και κατά τους τέσσερες αυτούς φρικτούς μήνες είχε πουλήσει κάθε περιττό αντικείμενο του σπιτιού, για να ξηγή κουτσά στραβά, με την γυναίκα του. Και πάλι, είναι άγνωστον, τί θα γινόταν, αν η σπιτινοικοκυρά του, η αμίμητη κυρία Γκάλλαπ, δεν προσεποικίετο ότι είχε ξεχάσει έντελως την ύπαρξη νοικήρδων, που έπρεπε να πληρώσουν κάποιο νοίκι.

Ο Τζάκ ντρεπότιν, βέβαια, για την αφύσιστη καλωσύνη της σπιτινοικοκυράς του. Άλλ' ήταν αναγκασμένος να την δέχεται όπως είχε αναγκασθή να δεχθή και τις ύπηρεσίες της, που η καλή γυναίκα του προθυμοποιήθηκε να προσφέρει στην άρρωστη γυναίκα του.

Η πόρτα του δωματίου άνοιξε και βγήκε η κυρία Γκάλλαπ. Μόλις είδε τον Τζάκ τόσο στενοχωρημένον, πήγε κοντά του και του είπε:

— Μην κάνετε έτσι, λοιπόν, κύριε Χόγκαν. Όλα γυρίζουν ο τροχός. Τί ξέρετε; Μπορεί το παιδί να είναι τυχερό...

— Μπα! μουρμούρισε ο Τζάκ, τί ρόλο μπορεί να παίξει η γέννησις ενός μορμού στην δυστυχία μιας οικογενείας; Ένα βάρος επί πλέον — άλλοίμονο! — και τί βάρος!

— Μην τὰ λέτε αυτά. Κλείστε πεισματικά τα μυαλά σας. Εμποδιστέ το από το να κάνει οιαδήποτε σκέψη. Αυτήν την στιγμή, άλλωστε, δεν επιτρέπεται καμιά άλλη σκέψις. Μέσα τελείται το μεγαλύτερο μυστήριο της φύσεως — η γέννησις ενός πλάσματος. Όλα τα άλλα σβύνουν αυτήν την στιγμή.

Η κυρία Γκάλλαπ ξαναμπήκε μέσα στο δωμάτιο και ο Τζάκ Χόγκαν εξακολούθησε τους νευρικούς βηματισμούς του.

Η πόρτα ξανάνοιξε επί τέλους και φάνηκε η φυσιογνωμία της κυρίας Γκάλλαπ. Ο Τζάκ Χόγκαν ανατρίχισε βλέποντας την μελαγχολική έκφραση του προσώπου της.

— Τί τρέχει; ρώτησε με φόβο.

— Θεέ μου! δίδυμα! απήντησε η καλή γυναίκα.

Ο Τζάκ Χόγκαν πρόφερε αυτήν τη λέξη και ρίχθηκε πάνω σε ένα κάθισμα, πιάνοντας με τα χέρια το κεφάλι του... Αυτό ησαδιστής! Διεσκέδαζε στέλλοντας τις πιο άπιδανες δυστυχίες με τις πιο φρικτές θυσίες! να αγοράσει μερικά στοιχειώδη μόνο πράγματα για ένα παιδί! Πώς θα τα κατάφερνε για το δεύτερο; πώς θα τα κατάφερνε;

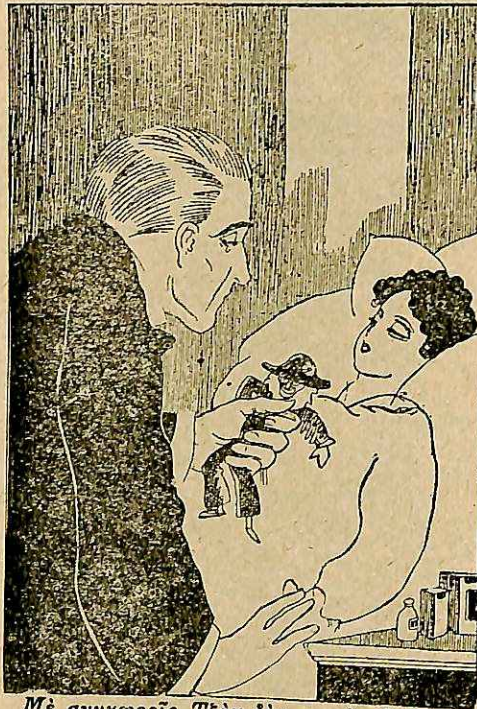
— Θάρος, φίλε μου, είπε η κυρία Γκάλλαπ. Σας χρειάζεται μετ' της γνώμης, ότι η γυναίκα σας θα κάνει, το ούλα χίστον ακόμη ένα παιδί...

— Τι... Τρίδυμα; ... ψέλλισε ο Τζάκ Χόγκαν, κάτωχρος.

— Έτσι φαίνεται... Θα τηλεφωνήσω στο νοσοκομείο για μια έκτακτη νοσοκόμο...

Και η κυρία Γκάλλαπ άρχισε να κατεβαίνει βιαστική τις σκάλες.

— Α! αυτό υπερβαίνει όλα τα όρια! ανεφώνησε ο Χόγκαν.

Με συγχωρείς Τζάκ δεν φταίω εγώ...

περίπατο! για να μπορέσει να ξεσκάσει κάπως, να βλαστημήσει την μοίρα του — ίσως και τον Θεό άκομη — για την τρομακτική δοκιμασία στην οποία τον υπέβαλε...

Όταν ξαναγύρισε στο σπίτι, ένας καλοντυμένος κύριος τον περιέμενε στην είσοδο.

— Ο κύριος Χόγκαν, παρακαλώ;

— Ο ίδιος, απήντησε ο Τζάκ, με ένα ύφος χαμένου ανθρώπου.

— Μόρνιγκτον — Τζέιμς Μόρνιγκτον, της έφημερίδος «Ντέιλι Σάτελαϊτ». Τα συγχαρητήριά μου για τα τετράδυμά σας, κύριε Χόγκαν.

— Τετράδυμα; ούρλιασε ο Τζών με πόνο, χωρίς όμως να μπορέσει να απούγη την σκέψη ότι η γυναίκα του σκόπευε να γεννήσει καμιά αεροπορική σημαρχία ολόκληρη, αεροπορική, αφού τα παιδιά τους θα τρεφόνταν με αέρα.

— Μην κάνετε πως δεν ξέρετε, κύριε, είπεν ο κ. Τζέιμς Μόρνιγκτον. Σας παρακαλώ ως πελάτουμε μέσα να πάρουμε την απόφασή μας.

Ο Τζάκ Χόγκαν δεν καταλάβαινε τίποτε. Όσο πιο μπήκε μέσα στο σπίτι, ακολουθούμενος από τον δημοσιογράφο.

— Δοιπόν, είπεν αυτός. Σας πληρώνω άμέσως 50 λίρες για τρία μικροπράγματα. Πρώτον να μου επιτρέψετε να φωτογραφίσω τα τετράδυμά σας. Δεύτερον να μου πείτε τις έντυπώσεις σας από τον... πολλαπλό αυτό τοκετό. Και τρίτον να μου δώσετε την υπόσχεσή σας ότι έως αύριο δεν θα κάνετε τίς ίδιες παραχωρήσεις σε κανέναν άλλον, δημοσιογράφο και μη.

— Μά, κύριε...

— Καλά, καλά. 100 λίρες για να τελειώσω, κύριε Χόγκαν, μία που γνωριστήκαμε... απήντησε ο Τζέιμς Μόρνιγκτον.

Το βλέμμα του ήταν τόσο ίκετευτικό, ώστε ο Τζάκ του είπε άμέσως «ναί» για να τον καθησυχάσει. Ύστερα εξέφρασε την απορία του, εκείνη που είχε αρχίσει με την φράση: «Μά κύριε...»

— Μά, κύριε Μόρνιγκτον, γιατί αυτή η πληρωμή;

— Φίλε μου, είπε ο δημοσιογράφος — σχεδόν μετανοημένος που είχε ανεβή άδικα στις 100 λίρες — ακούστε να σας εξηγήσω.

«Ένας τοκετός είναι κάτι το συνηθισμένο, άλλ' όχι και το εξαιρετικό. Όταν κάνει τριδυμα ή διδυμα, τότε είναι κάτι το ασυνήθιστο, ενοδιαφέρον. Άλλα τετράδυμα σημαίνει «Έξτρα είδησις» για την έφημερίδα μας. Γι' αυτό σας πληρώνω για να πάρουμε την αποκλειστικότητα...»

Οι επιθυμίες του δημοσιογράφου εξετελέσθησαν πράγματι. Ύστερα από τρεις ώρες, ο γιατρός επέτρεψε στον Τζάκ να ιδεί την γυναίκα του.

Η λεπτοκαμωμένη κυρία Χόγκαν ήταν κάτωχρη και μία μελαγχολική έκφρασις υπήρχε μέσα στο βλέμμα της. Μόλις ο Τζάκ την πλησίασε, κρατώντας για να της προσφέρει την μοναδική κουκλίτσα που είχε αγοράσει, του έπιθύρισε με κλεισμένα τα βλέφαρα, γιατί δεν τολμούσε να την ιδεί κατάματα.

— Με συγχωρείς δεν φταίω εγώ...

Ο Τζάκ έβγαλε απ' τη τσέπη του δέκα ολόκαινούργια δολάρια και τα δίδει στη γυναίκα του.

— Μη στεναχωριέσαι Μαίρη, είπε. Πέτυχε τον σωστό αριθμό. Ένα παιδί, λέει, είναι κάτι συνηθισμένο — τα δίδυμα, κάτι το ασυνήθιστο, — τα τριδυμα, ή! έχουν κάποιο ενδιαφέρον — αλλά τα τετράδυμα, ή! τα τετράδυμα, είναι «Έξτρα είδησις»!...

Και βγήκε τρέχοντας απ' το σπίτι. Ήθελε να κάνει έναν περίπατο — τί περπατούσε στην όποια τον υπέβαλε...

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΔΙΔΥΜΟΥ ΜΠΑΡΜΠΟΝ

Ο δόκτωρ Άνγρ Μπαρμπόν ήταν ανήσυχος εκείνο το βράδυ. Μεταξύ εκείνων που έπεσκέφθησαν αυτή την ημέρα το πρώτο νοσοκομείο που διηγήθηκε, υπήρχε ένας που δεν είχε κάνει καθόλου καλή εντύπωση στον δόκτορα.

Ήταν ένας νέος με σκοτεινά χαρακτηριστικά, με πρόσωπο αδύνατο και με ρούχα που δεν φαινόταν να ανήκουν σε έπιστήμονα.

Ο άνθρωπος εκείνος είχε δείξει περισσότερο ενδιαφέρον από όλους για το περίφημο διαμάντι της Κατερίνας, ένα υπέροχο διαμάντι, εξήντα χιλιάδων λιρών, που το είχε χαρίσει μία κυρία, της οποίας το παιδί ένοσηλεύθη στο νοσοκομείο.

Το διαμάντι εκείνο ήταν το καύχημα του νοσοκομείου, όπως το νοσοκομείο Μπαρμπόν ήταν το καύχημα ολόκληρου της περιφέρειας Λόγκ Άιλαντ. Χάρη στη θαυμασία πράγματι διεύθυνση του ιατρού Άνγρ Μπαρμπόν, το νοσοκομείο εκείνο είχε άναπτυχθή γρήγορα σε αξιολόγο φιλανθρωπικό ίδρυμα. Τώρα τελευταία μάλιστα είχε προστεθή στο κεντρικό κτίριο και ένα δεύτερο με γάλο παράρτημα, θαύμα πραγματικό εγκαταστάσεων, με όλες τις τελειότητες των συγχρόνων θεραπευτηρίων.

Ο δόκτωρ Άνγρ Μπαρμπόν αγαπούσε το νοσοκομείο εκείνο μ' όλη του την καρδιά και δεν δίσταζε να υποβληθή σε κανένα κόπο, προκειμένου να βελτιώσει ακόμη περισσότερο την οργάνωσή του. Από τις ελάχιστες ώρες που του περισσεύαν, διέθετε άρχε τις για να επισκέπτεται όλους τους ετόρους της περιφέρειας, προσαπλώνοντας να τους αποσπάζει δωρεές υπέρ του νοσοκομείου.

Εκείνο το βράδυ λοιπόν, ο δόκτωρ Μπαρμπόν ήταν έξαιρετικά ταραγμένος, στην ανάμνηση του ατληστου βλέμματος που ο νέος και αδύνατος έτικέτης είχε ρίξει στο υπέροχο διαμάντι της Κατερίνας.

Το διαμάντι, μεγάλο σαν μισό αυγό, καταπληκτικής λάμψεως και διονυσίας, βρισκόταν στο μικρό μουσείο του νοσοκομείου, μέσα σε μία πολύτιμη γυάλινη θήκη.

Ο δόκτωρ Άνγρ άνοιξε το παράθυρο του δωματίου του και κύτταε υπόπτως έξω στο σκοτάδι. Ο δρόμος ήταν απολύτως έρημος.

Ο γιατρός ξεντύθηκε τότε και έπεσε να κοιμηθή.

Μολταυτά, το κεφάλι του, δεν θα αναπαυόταν τόσο καλά έπάνω στο μαξιλάρι του, αν ήξερε ότι ο άπογευματινός έπισκέπτης τριγυρούσε μέσα στις σκιές, έξω από την πόρτα του μικρού μουσείου. Περιέμενε την κατάλληλη στιγμή για να επιδοθή στο έργο του.

Σε μία σκοτεινή πάροδο ήταν σταματημένο ένα μικρό και ισχυρό αυτοκίνητο δυο θέσεων.

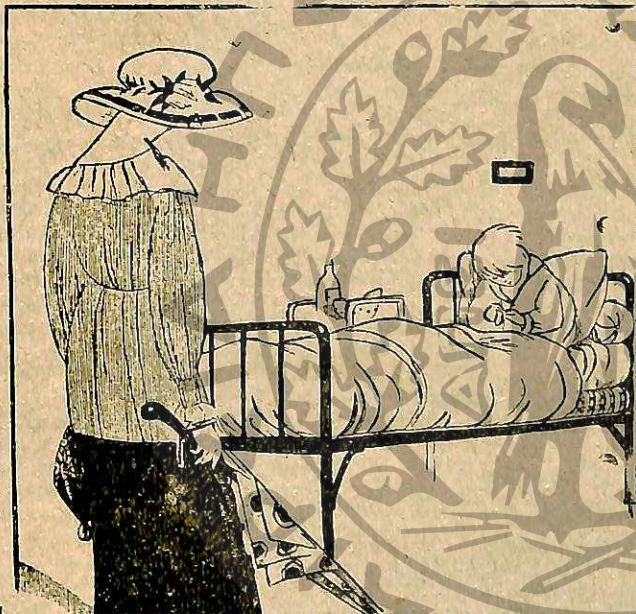
Ο άνθρωπος, απολύτως κύριος του εαυτού του, έπεριμενε να σβύση το φώς στο δωμάτιο του γιατρού. Επερίμενε επίσης να περάσουν οι δυο νυκτοφύλακες οι οποίοι, άλλωστε, δοκίμασαν αν ήταν κλειστή η πόρτα του μουσείου και εξακολούθησαν τον δρόμο τους.

Ο κακοποιός τότε έπροχώρησε προσεκτικά προς την πόρτα. Έβγαλε από την στέπη του μερικά θαυμάσια διασρηκτικά εργαλεία από χρωμιούχο ασάκι και σε ένα λεπτό ή άπλουστατά άλλωστε, κλειδαριά υποχωρούσε και ο άνθρωπος έμπαινε μέσα στο μουσείο.

Οι λαστιχένιες σόλες του δεν έκαναν κανένα θόρυβο έπάνω στο πέτρινο δάπεδο. Με το γαντοφορεμένο χέρι του, άνοιξε την γυάλινη θήκη που περιείχε το διαμάντι. Ύστερα έβγαλε απ' την τσέπη του ένα μικροσκοπικό και άρχισε να εξετάζει την πολύτιμη πέτρα.

— Ελπίζω να κάνω λάθος, μουρμούρισε.

Άλλα γρήγορα συ Μφρούαθηκε και βλαστήμια ξεφύγε απ' τα χείλη του.

... της οποίας το παιδί ένοσηλεύθη στο νοσοκομείο

— Να πάρε ο διάβολος! Έχω δίκιο. Το κόσμημα είναι ψεύτικο.

— Σηκώστε ψηλά τα χέρια σας!

Η φωνή ήταν παγερή, σχεδόν χωρίς τόνο.

Ο κακοποιός γύρισε

το κεφάλι, ύστερα σήκωσε σιγά τα χέρια του και το ηλεκτρικό φανάρι που κρατούσε, σχημάτισε στο κενό ένα φωτεινό τόξο, που κατέληξε στο ταβάνι.

Ο γιατρός ντυμένος βιαστικά, στεκόταν στην είσοδο με το περίστροφο στο χέρι.

— Όστε έτσι; είπε παγερά. Εισθε ο άπογευματινός έπισκέπτης μας. Καλά κατάλαβα ότι η έξαιρετική περιέργειά σας για το διαμάντι μας, ήταν μάλλον επαγγελματική, παρά τουριστική. Τώρα που το είδατε από κοντά, φαντάζομαι ότι εισθε ικανοποιημένος.

— Όσο μπορεί κανείς, απήντησε ο κακοποιός, να είναι ικανοποιημένος εξακριβώνοντας ότι ένα διαμάντι εξήντα χιλιάδων λιρών ά τ ι κ α τ ε σ τ ά θ η κ ε από σας μ' ένα άλλο αξίας πενήντα φράγκων.

Το πρόσωπο του γιατρού πήρε ξαφνικά μία σκληρή έκφραση.

— Ακούστε με, είπε υψώνοντας την φωνή. Υπάρχει στον κόσμο μονάχα ένα πράγμα για το οποίο ένδιαφομαι και αυτό είναι το νοσοκομείο. Τριάντα χρόνια σχεδόν δουλεύω γι' αυτό. Έχετε δίκιο, λέγοντας ότι αντικατέστησα το διαμάντι. Με τις εξήντα χιλιάδες λίρες έκτισα το παράρτημά μου, που στεγάζει τόσους άπορους. Είμαι βέβαιος ότι η δωρεά του πολυτίμου λίθου, αν ζούσε, θα ένέκρινε, απολύτως την ένέργειά μου.

— Και έγώ την έγκρινω, δόκτωρ και σ' συγχάριω. Άλλά σ' υπόσχομαι ότι την ώρα αυτή ιστορία που θέλετε να με κάνετε να πιστέψω δεν θα παραλείψω να την διηγηθώ σ' εκείνους που θα κρίνω σκόπιμο. Όχι από τίποτε άλλο, αλλά από άπλη περιέργεια να δω την σχετική έντυπώσή τους. Έκτός, βεβαίως, αν κρίνετε ότι καμιά δεκαριά χιλιάδες λίρες μπορούν να εξαφανίσουν την μεγάλη, ώριμμένης πολύ μεγάλης, περιέργειά μου.

— Ένας ώραιος έκβιασμός, μά την αλήθεια, άτή τησε ο γιατρός. Δεν καταταβαίνετε όμως άκριβώς την θέση σας.

Η φωνή του δόκτορος Άνγρ, ήταν ήρεμη, αλλά σκληρή.

— Δεν σκοπεύω να σ' παραδώσω στη άστυνομία. Θ' ι σ' σκοτώσω έδώ και τώρα άμέσως. Είμαι αίσθηματίας όταν πρόκειται για το νοσοκομείο μου και γι' τους δυστυχισμένους όλης της Λόγκ Άιλαντ. Άλλ' είμαι επίσης άνθρωπος πρακτικός. Δεν θα άφήσω να καταστραφή η έργασία όλης της ζωής μου από ένα παληοτόμαρο σαν και σένα. Οι πεθαμένοι δεν διηγούνται ιστορίες. Δεν θέλω να λεχθούν ιστορίες. Έχω την συνείδησή μου ήσυχη.

Και χωρίς άλλη περιτροπή, ο δόκτωρ πυροβόλησε κι' ο κακοποιός σω άσχημα νεκρός.

Ο γιατρός τηλεφώνησε τότε στην άστυνομία.

Το έγκλημα άπεδόθη σε φόνο ά μύνης και δεν έμεινε στον δόκτορα άλλη ανάμνησίς του, παρά μόνον μία, καθάρως ανθρώπινη λύπη, που είχε αναγκασθή να θυσιάση την ζωή ενός κακοποιού, προς χάριν των τόσων υπάρετων που έσωσε κάθε μέρα το νοσοκομείο. Όπως όμως το είχε πη, αίσθανόταν την συνείδησή του ήσυχη. Αν άφηνε τον κακοποιό να μιλήσει θα δυσκινούνε αυτή η ύπαρξίς του νοσοκομείου.

Άλλά, για να μην άν γκασθή και άλλη φορά να καταφύγει σε έγκληματικό μέσον περιφρουρήσεως του ιερού έργου του, ο δόκτωρ Άνγρ Μπαρμπόν έφρόντισε, σε πρώτη ευκαιρία, να αλλάξει την κοινή πόρτα του μουσείου, με μία άσταλένια, έφωδιασμένη με πολύπλοκη και άδιόρηκτη κλειδαριά.

ΑΓΑΠΑ Ο ΘΕΟΣ ΤΟΝ ΚΛΕΦΤΗ ΑΓΑΠΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΝΟΙΚΟΚΥΡΗ

ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ ΑΠΟ ΤΟ ΤΙΠΟΤΕ

Όταν διαπράξει κανείς ένα εγκλημα, είναι αξίωμα ότι κάτι θα φήση πού θα τον προδώσει. Κάτι, πού κι' ο ίδιος δεν είναι δυνατόν να φαντασθή ότι θα γίνει ή αίτια ν' αποκαλυφθή και να σταλή στην άγχνη.

Ό Άγγλος αστυνομικός, Χίλς, σ' ένα βιβλίο του πού κυκλοφόρησε τελευταίως, αναφέρει πολλές παράξενες περιπτώσεις κατά τις οποίες αποκαλύφθηκαν οι κοκορυγοί από μηδενικές ενδείξεις.

Μιά κλωστή πού προδίδει.— Τό σιδεράκι του κορδονιού.— Ένα σατανικό τέχνασμα.— Οί τρίχες και ο δολοφόνος.— Τά αποτυπώματα ενός φιλιού κ. λ. π.

Η κλωστή πού προδίδει

Κάποτε, άφηγείται ο Άγγλος αστυνομικός, έγινε ένα πολύ μυστηριώδες εγκλημα. Βρέθηκε σκοτωμένη στο δωμάτιό της ή χήρα Πόμμι Παττ και όλα τα κοσμήματά της, πού ήταν μυσταδους αξίως έλειπαν.

Όλοι είχαμε κινητοποιηθή για ν' ανακαλύψουμε τόν δολοφόνο αλλά οι προσπάθειές μας δεν έφεραν μέσσω άποτέλεσμα. Τό άποκαρδιωτικό ήταν ότι δεν βρήκαμε κανένα στο δωμάτιο τού θύματος κανένα άπολύτως πειστήριο.

Μεταξύ των αστυνομικών πού έκαναν έρευνα στήν τόπο τού εγκλήματος, ήταν και ο γνωστός ντέκετιβ Σάιμον, άνθρωπος πολυδεδουδερκής.

Ό Σάιμον τό μόνο πού ανέκαλυσε ήταν μία κλωστή, ίδιου ρυθμού χρώματος, πού βρέθηκε πλάι τού πτώμα.

Τήν φύλαξε ενώ έμεις δεν είχαμε δώσει σ' αυτήν καμμία προσοχή. Ό Σάιμον είχε έπισημασμένους μερικούς κακοποιούς και δεν άργησε παρακολουθώντας τους, νά βρή έναν απ' αυτούς, τόν

περιώνυμο Νικ, πού φορούσε ένα κοστούμι, με τό ίδιο χρώμα της κλωστής. Βέβαιος ότι ο Νικ διέπραξε τόν φόνο τόν συνέλαβε και βρήκε στο κορσφύγετό του, όπου έκανε σέ λίγο έρευνα, όλα τα κοσμήματα τού θύματος.

Ό Νικ αναγκάστηκε νά όμολογήσει τό εγκλήμα του και καταδικασθείς σέ θάνατο, έξετελέσθη.

Τό σιδεράκι τού κορδονιού

Ένα άλλο εγκλημα, πού συνετάραξε τήν κοινωνία τού Λονδίνου, ήταν κι' ο φόνος τού Γερμανού διπλωμάτου Τάς.

Διεπράχθη με τέτοια έπιτηδειότητα, ώστε ο εγκληματίας δεν άφησε κανένα ίχνος και έπιστεύθη ως άδύνατος ή σύλληψίς του.

Ό ίνσπεκτωρ Τραϊύβαλ, κοντά στο γραφείο τού θύματος, βρήκε ένα σιδεράκι απ' εκείνα πού έχουν στήν άκρη τα κορδόνια των παπουτσιών, για τό όποιον δεν άνέφερε τίποτε σέ κανένα.

Έξήτασε τα κορδόνια των παπουτσιών τού θύματος και είδε ότι τα σιδεράκια τους δεν έλειπαν.

Συνεπώς δεν ύπήρχε άμφιβολία, ότι προήρχοντο από τα κορδόνια των παπουτσιών τού δολοφόνου, άφου κανείς άλλος δεν μπήκε στο δωμάτιο όπου έγινε ή δολοφονία.

Τό άπόγευμα της ίδιας ήμέρας, εξέτάζοντας τό προσωπικό της γερμανικής πρεσβείας, άντελήφθη ότι έλειπε τό σιδεράκι τού ενός κορδονιού των παπουτσιών κάποιου κατωτέρου υπαλλήλου. Τόν συνέλαβε κι' ο Τόμας Λόκ — αυτό ήταν τό όνομά του — αναγκάστηκε νά όμολογήσει ότι σκότωσε τόν Τάς, γιατί είχαν

αίσθηματικές διαφορές.

Ό Τόμας Λόκ καταδικάστηκε σέ θάνατο και έξετελέσθη, ενώ ο Τραϊύβαλ έπαρασημοφορήθη από τόν ύπουργό των Έσωτερικών.

Ο πεθαμένος... πού ζωντανεύει

Μυστηριώδως επίσης έδολοφονήθη ο Άμερικανός έκατομμυριορχος Χαϊνς, πού ήρθε νά περάσει λίγο καιρό στο Λονδίνον.

Ό Χαϊνς ήταν ένας συμπαθητικός γέρος με άσπρα, γένεια και χρυσά γυαλιά.

Ό Χαϊνς ήταν ένας συμπαθητικός γέρος με άσπρα, γένεια και χρυσά γυαλιά.

Ό Χαϊνς ήταν ένας συμπαθητικός γέρος με άσπρα, γένεια και χρυσά γυαλιά.

Ό Χαϊνς ήταν ένας συμπαθητικός γέρος με άσπρα, γένεια και χρυσά γυαλιά.

Ό Χαϊνς ήταν ένας συμπαθητικός γέρος με άσπρα, γένεια και χρυσά γυαλιά.

Ό Χαϊνς ήταν ένας συμπαθητικός γέρος με άσπρα, γένεια και χρυσά γυαλιά.

Ό Χαϊνς ήταν ένας συμπαθητικός γέρος με άσπρα, γένεια και χρυσά γυαλιά.

Ό Χαϊνς ήταν ένας συμπαθητικός γέρος με άσπρα, γένεια και χρυσά γυαλιά.

Ό ντέκετιβ Πάουαβ άνέλαβε νά διαλευκάνη αυτή τή μυστηριώδη υπόθεση, χωρίς νά έχη κανένα στοιχείο στα χέρια του.

Έξετάζοντας ότι άφορούσε τήν ιδιωτική ζωή τού Χαϊνς, έπληροφορήθηκε ότι είχε σχέσεις με μία Ίνδη. Παρακολούθησε τήν Ίνδη και σχημάτισε τήν γνώμη ότι αυτή ήταν άσφαλώς ή δολοφόνος τού

Άμερικανού έκατομμυριούχου.

Αλλά δεν είχε κανένα ένοχοποιητικό στοιχείο έναντίον της ώστε νά μπορέσει νά της άπαγγείλη κατηγορία και νά τήν συλλάβη

Γι' αυτό κατέφυγε στο έξης τέχνασμα: Μεταμείεσθη κάποιον βράδυ, παίρνοντας άκριβώς τήν όμοιότητά τού Χαϊνς, με τα άσπρα γένεια και τα χρυσά γυαλιά. Η έτοιμαζόταν νά γυρίσει τήν άλλη μέρα στήν Άμερική και παρουσία

σθηκε αϊφνιδίως μπροστά της.

Έκείνη τάχασε κυριολεκτικώς και λιποθύμησε. Όταν συνήλθε όμολόγησε ότι έκανε τό εγκλημα κι' έξεδήλωσε άπορία πώς δεν είχε σκότωσει τόν Χαϊνς. Άκόμα δεν είχε καταλάβει τήν πλε

τήν.

Η Ίνδη συνελήφθη, βέβαια, κι' είναι μία από τις λίγες γυναίκες πού άντίκρουσαν τόν θάνατο με ψυχραιμία. Όταν τήν παρέλαβε ο δήμιος χαμογελοῦσε.

Άλλες περιπτώσεις

Μιά πολύ περίεργη άποκάλυψις ενός δολοφόνου, είναι και ή έξης: Στο δωμάτιό της, τού έρμηικού σπιτιού της, βρέθηκε σκοτωμένη ή άρτίστα Κουσίν. Στα χέρια της κρατούσε λίγες τρίχες, από τα μαλλιά, προφανώς τού δολοφόνου.

Αυτή τήν σκοτεινή υπόθεση άνέλαβε νά τήν έξιχνιάσω έγώ. Έκανα τή σκέψη ότι θα προηγήθη πάλη πριν από τόν φόνο, μεταξύ θύματος και εγκληματίου κι' ότι κατά τήν πάλη ή κα λιτέχνις τράβηξε τα μαλλιά τού κακούργου και της έμειναν λίγες τρίχες στα χέρια.

Έξήτασα ποιό ήταν τό περιβάλλον της καλλιτέχνιδος κι' ένας από τούς φίλους της είχε τό ίδιο χρώμα των τριχών πού ανέκαλυσσα. Τόν έλεγαν Σόουνεν Ντάν κι' ήταν ένας τύπος εκλύτου νέου.

Τόν συνέλαβα κι' ενώ κατ' αρχάς ήρνεϊτο, ύστερα αναγκάστηκε νά όμολογήσει τήν αλήθεια. «Σκότωσα τήν Κουσίν γιατί τήν ζήλευα!»

Καταδικάστηκε σέ θάνατο κι' έξετελέσθη κι' αυτός.

Κάποτε έδολοφονήθη ένας άεροπόρος Χάρρυ όνομασμένος, κατά έναν τρόπο άρκετά περίεργο. Βρέθηκε νεκρός μέσα στο ύπόστεγο τού άεροπλάνου του, χωρίς ν' άκουσθούν ούτε θόρυβοι, ούτε φωνές.

Όταν πήγα κι' εξέτασα τό πτώμα, τό μόνο πού διέκρινα ήταν ένα άποτύπωμα φιλιού, από κραγιοναρισμένα χείλη, στο μέτωπό του.

Τό φωτογράφισα και άρχισα τις έρευνές μου.

Δέν άργησα νά πληροφορηθώ ότι ο Χάρρυ είχε μία έρωμένη πού τήν εγκατέλειψε τελευταίως. Η γυναίκα αυτή όνομαζόταν Άντωνία Σιχ και είχε έναν πολύ κακό χαρακτήρα.

Έσπευσα νά τήν συναντήσω και ή πρώτη μου δουλειά ήταν νά πάρω τό άποτύπωμα των κραγιοναρισμένων χειλιών της.

Τό συνέκρινα με τό άλλο πού βρέθηκε στο μέτωπο τού θύματος κι' είδα ότι ήταν τα ίδια.

Συνέλαβα άμέσως τήν αιφνιδίονη γυναίκα και μου όμολόγησε με κυνισμό τό εγκλήμα της. Κατόρθωσε νά παραπλανήσει μ' ένα φίλνι τόν άεροπόρο και τού βύθισε άπότομα τό σιλέττο της στήν καρδιά, χωρίς εκείνος νά προλάβει ν' άμυνθή ή νά φωνάξει.

Η Άντωνία Σιχ καταδικάστηκε σέ θάνατο και έξετελέσθη χωρίς νά έποδειχθή κανείς οίκτος!

Έτέλος, ένας δολοφόνος άποκαλύφθη απ' τό βαμβάκι πού έβαζε σ' αὐτιά του πού τόν πονούσαν και πού βρέθηκε πεσμένο στήν τόπο τού εγκλήματος.

Έτέλος, ένας δολοφόνος άποκαλύφθη απ' τό βαμβάκι πού έβαζε σ' αὐτιά του πού τόν πονούσαν και πού βρέθηκε πεσμένο στήν τόπο τού εγκλήματος.

Έτέλος, ένας δολοφόνος άποκαλύφθη απ' τό βαμβάκι πού έβαζε σ' αὐτιά του πού τόν πονούσαν και πού βρέθηκε πεσμένο στήν τόπο τού εγκλήματος.

Έτέλος, ένας δολοφόνος άποκαλύφθη απ' τό βαμβάκι πού έβαζε σ' αὐτιά του πού τόν πονούσαν και πού βρέθηκε πεσμένο στήν τόπο τού εγκλήματος.

Έτέλος, ένας δολοφόνος άποκαλύφθη απ' τό βαμβάκι πού έβαζε σ' αὐτιά του πού τόν πονούσαν και πού βρέθηκε πεσμένο στήν τόπο τού εγκλήματος.

Έτέλος, ένας δολοφόνος άποκαλύφθη απ' τό βαμβάκι πού έβαζε σ' αὐτιά του πού τόν πονούσαν και πού βρέθηκε πεσμένο στήν τόπο τού εγκλήματος.

Φωτογραφίες Μέτσο—Γκόλντουν

PANORON

ΖΤΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΑ

ΕΣΤΕΡ ΝΤΙΑΝ

ΜΗΕΤΤΥ ΦΥΡΝΕΣ

BIRGINIA ΜΠΡΙΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗ ΤΟΥΣ...

— Δεν ξέρω τί ώρα θα έλθω το δράδυ. Αυτές τις μέρες έχω πολύ δουλειά στο γραφείο.

— Κι' άλλες απλήρωτες υπερωρίες! απήντησε η κυρία Γκορξέν.

— Ο άνδρας της σήκωσε τους ώμους.

— Ξέρεις, γιά να κρατήση κανείς σήμερα τη θέση του...

— "Α! την θέση σου! μίλα μου γι' αυτήν!.. "Ισα ίσα γιά να μὴν πεθάνωμε της πείνας!.. Δεν μπορούμε ούτε ν' αλλάξωμε λίγο τὸν ἀέρα τοῦ μικροῦ!..

— Ο κύριος Γκορξέν δοκίμασε κάτι νὰ εἰπῇ, ἀλλ' ἀλλάζοντας γνώμη, σὴναισε καὶ σήκωσε πάλι τοὺς ὤμους. "Υστερα πήρε τὸ καπέλλο του καὶ βγήκε.

Πολλὲς φορὲς ὁ κ. Γκορξέν ἔμενε στὴν Τράπεζα ἀργότερα ἀπὸ τίς τακτι ἐς ὥρες. Ἡ γυναίκα του δὲν εἶχε ποτὲ ἐμφανισθῇ γι' αὐτό. Ἀλλ' ἐκείνη τὴν μέρα, μιὰ ὑπόνοια τῆς ὑπῆκε στὸ μυαλό. Κάτι στὴν στάση τοῦ ἀνδρός της ἦταν παραξένο. Σκέφτηκε δὲ δὲν ἦταν οὐτε τέλος μηνός, οὐτε περίοδος ἰσολογισμοῦ. Γι' αὐτὸ ἀπεφάσισε νὰ κάνει, τὸ βράδυ, συγκεκριμένες ἐρωτήσεις στὸν ἄνδρα της καὶ νὰ μὴν ἀρκεσθῇ σὲ ἀόριστες ἀπαντήσεις.

Ἀλλ' ὅταν ὁ κ. Γκορξέν γύρισε, δυσόμιση ὥρες ἀργότερα ἀπὸ τίς ὥρες τῆς Τραπεζῆς, ἡ ἀνησυχία τῆς κυρίας Γκορξέν ἐνίκησε τὴν περιέργειά της. Τὰ μάτια τοῦ ἥσαν κολλημένα, τὰ χαρακτηριστικά του φανέρωναν τὴν κόουραση, τὰ χέρια τοῦ ἔκρεμαν κάπως. Προφασίσθηκε ἕναν δυνάτο πονοκέφαλο καὶ κοιμήθηκε χωρὶς νὰ φάῃ. Τὸ πρωί, εἶπε, ὅτι ἡ ἀδιαθεσία του εἶχε περάσει, ὅτι ἀσφαλῶς τὸν εἶχε πειράξει ἡ χθεσινὴ ζέστη...

Ἡ κυρία Γκορξέν ἐπωφελήθηκε τῆς εὐκαιρίας γιά νὰ μιλήσῃ.

— Αὐτὸ ἄς σοῦ γίνῃ μάθημα νὰ μὴν δέχεσαι νὰ δουλεύῃς, καλοκαιριάτικα υπερωρίες πὺν μένουν καὶ ἀπλήρωτες!

Αὐτὸς ἀπήντησε ξηρά:

— "Ἐχω ἀναλάβει ὑποχρέωση. Μὴν ἀνησυχεῖς ὅμως γιά μένα.

Τώρα ἡ ὑπόνοια εἶχε ριζωθῇ βαθειά μέσα σὲ μὴναιό τῆς κυρίας Γκορξέν. Δὲν εἶπε τίποτε. Περιέμενε νὰ βρεθῇ μόνη γιά νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασή της. Δὲν ἀμφέβαλλε πιά. "Ἐνα μὴν στήριο βρισκόταν μέσα στὴν διαγωγή τοῦ ἀνδρός της. "Ἰσως καμμιὰ γυναίκα, πὺν τὸν ἐπερίμενε στὴν ἐξοδὸ τοῦ ἀπὸ τὴν Τράπεζα.

Ἡ σκέψις αὐτὴ τὴν ἔκανε νὰ νοιώσῃ ἕναν δυνάτο πόνο στὴν καρδιά. Ἡ Λουσί Γκορξέν ἦταν εἰκοσι πέντε ἐτῶν καὶ ἀγαποῦσε τὸν ἄνδρα της. Ἦταν ἐξαιρετικὰ χαριτωμένη καί, παρ' ὅλον ὅτι καὶ αὐτὸς ἦταν πολὺ ὡραῖος ἄνδρας, ψηλός, εὐσώμος, συμπαθής, αὐτὸ βέβαια δὲν ἦταν λόγος γιά νὰ τὴν ἀπατά, ἔξη χρόνια μετὰ τὸν γάμο τους.

"Υστερα, σὰν κάθε γυναίκα πὺν ἀγαπᾷ, προσπάθησε νὰ διώξῃ τίς κακὲς ἰδέες. Φαντάσθηκε ὅτι ἴσως κανένας φίλος τοῦ ἀνδρός της νὰ τὸν παρέσυρε σὲ καφενεῖα ἢ σὲ ταβέρνες. Ὅπωςδήποτε ἔπρεπε νὰ μάθῃ.

Περίμενε λίγο ἀκόμη. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἀρκεσθῇκε στὸ νὰ τηλεφωνήσῃ στὴν Τράπεζα, σὲ τίς ἐξήμισι. Ὁ θυρωρὸς τῆς ἀπήντησε ὅτι ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι εἶχαν φύγει. Καὶ ὅμως, ὁ κ. Γκορξέν ἐπέστρεψε στὸ σπίτι του, τσακισμένος πάλι, σὲ τίς δεκάμισι.

Τὴν ἄλλη μέρα, σὲ τίς ἔξη, ἡ Λουσί περιέμενε ἔξω ἀπὸ τὴν Τράπεζα, κρυμμένη πίσω ἀπὸ μιὰ γωνία. Γρήγορα εἶδε τὸν ἄνδρα της νὰ βγαίνει. Τὸν ἀκολούθησε. Αὐτὸς περπατοῦσε γρήγορα χωρὶς νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι. Ἡ γυναίκα του τὸν ἀκολούθησε πάντοτε, σέρνοντας μαζί της τὸ παιδί τους, ἕνα ἀγόρι πέντε ἐτῶν...

Ὁλόκληρο τὸ χρόνο ὁ κ. Γκορξέν εἶχε κάνει αἱματηρὲς οἰκονομίες. Τσιγάρα, ναῦλα, ἐφημερίδες—ὅλα τὰ εἶχε σχεδὸν καταργήσει. Ἦθελε νὰ μαζέψῃ ἀρκετὰ χρήματα γιά νὰ μπορέσῃ, τὸ καὶ τὸ παιδάκι του. Ὅταν ὅμως μῆλκε τὸ καλοκαίρι, ὁ δυστυχισμένος εἶχε μείνει ἐμβρόντητος, βλέποντας πόσο πενιχὰ ἦσαν τὰ ἀποθέματά του. Τοῦ ἔλειπαν διακόσια δόκκληρα φράγκα γιά νὰ

ΚΛΩΝΤ ΖΕΒΕΛ

πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιό του. Ποῦ νὰ τὰ βρῇ;.. Καὶ τότε εἶχε διαβάσει μιὰ ἀγγελία, μὲ τὴν ὁποία ζητοῦσαν ἕνα νέο, εὐσώμο καὶ καλοκαρῶμένο, γιά μιὰ εὐκόλη ἐργασία ἀπὸ τὰς 6 ἕως τὰς 8. Ἀκριβῶς σὲ τίς ὥρες σὲ τίς ὁποῖες αὐτὸς μπορούσε νὰ εἶναι ἐλεύθερος. Ὁ κ. Γκορξέν εἶχε παρουσιασθῇ καὶ τὸν εἶχαν προλάβει...

... Ἡ κυρία Γκορξέν τὸν εἶχε ἀκολουθήσει σέρνοντας μαζί της τὸ λαχανιασμένο ἀγόράκι της, ἕως κάποιο δρόμο τῆς Μονμάρτης, ἕως κάποιο σκοτεινὸ σπίτι. Ἐκεῖ ὁ κ. Γκορξέν ἐξαφανίσθηκε. Ἡ γυναίκα του δὲν ἤξερε σὲ πὺν πᾶτομα ν' ἀνέβῃ, πὺν πόρτα νὰ κτυπήσῃ. Προτίμησε λοιπὸν νὰ σταθῇ στὸ ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο καὶ νὰ περιμένῃ. Ὅταν θὰ βγῇ ὁ ἄνδρας της, εἶτε μόνος, εἶτε μετὰ παρὰ, θὰ τρέξῃ πρὸς αὐτὸν καί, μπροστὰ στὸ παιδί τους, θὰ τοῦ φωνάξῃ τὴν προδοσία του...

Ἦταν ἕνα καλοκαιρινὸ ἀπόγευμα. Ἡ θερμοκρασία ἦταν ὑψηλή, οἱ διαβάται περνοῦσαν ἰδρωμένοι. Ἐμφανικά, ὁ δρόμος ἄλλαξε μορφή ἀπὸ κάποια ἐμφάνιση πὺν ἐπρόκαλεσε κατάπληξη καὶ διασκέδαση σὺνιάμα.

Ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ σπίτι πὺν παραμόνευε ἡ κυρία Γκορξέν, βγήκε ἕνα παρᾶνεο ὑποκείμενο. Ἦταν ντυμένο μὲ μιὰ πολὺχρωμη χάρτινη ἐνδυμασία, καὶ φοροῦσε ἕνα ἐξωφρενικὸ χάρτινο δίκχο.

Περπατοῦσε ἐνυπόλυτο, καὶ στὸν ὁμὸ του εἶχε ριχμένο ἕνα δίκχο νυαρέματος. Στὴ ράχη του, τέλος, κρεμόταν ἕνα μεγάλο παννὸ πὺν διαφῆμιζε μιὰ καλοκαιρινὴ πλᾶξ τῆς Νορμανδίας.

Ὁλος ὁ δρόμος, μὲ τοὺς ἀνθρώπους στὸ κατῶφλι τὸν σπιτιῶν, μὲ τίς γυναῖκες στὰ παράθυρα καὶ τὰ παιδιὰ, εἶχε ἀφοσιωθῇ στὸ θέαμα τοῦ ἐξωφρενικοῦ διασημιστοῦ. Ἐκεῖνο πὺν ἔκανε ὅλον τὸν κόσμο νὰ γελάῃ, ἦταν τὰ γυνὰ πόδια τοῦ διασημιστοῦ, ἐπὶ σὺν στὴν ἀσφαλτο πὺν ἔκαιγε...

Κάτω ἀπὸ τὴν μεταμφίεση τοῦ ὄνθρῳ πὺν—πὺν ἔμοιαζε σὰν ἕνας μελαψὸς καὶ βρώμικος ψορὸς—ἡ κυρία Γκορξέν ἀνεγνώρισε τὸν ἄνδρα της.

Ἀκολούθησε μηχανικά τὰ χαμίνια πὺν οὐρλιαζαν, τὴν συνοδεία πὺν ἐσηματίσθη σὲ σὲ γύρω ἀπὸ τὸν παρᾶνεο ἄνθρῳ. Αὐτὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ περπατᾷ ὁπαθῆς. Προχωροῦσε μὲ ἀργὰ βήματα, ἀδιάφορος σὲ τίς ἰρωνίες καὶ σὲ πειράγματα καὶ σὲ τίς ὕβρεις. Διέσχισε τὸν ὄχλο πὺν σταματοῦσε γιά νὰ τὸν κυττάξῃ. Πέρασε μπροστὰ ἀπὸ τραπεζία καφενεῖων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα διάφοροι «ἐξυπνοὶ» τοῦ ἔτειναν τὰ ἄδεια τοὺς ποτήρια. Ἀλλοι τοῦ πέτοζαν δεκάρες, ἄλλοι ἐσκαζαν σὲ γέλια. Ἐπέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὰ σταματημένα αὐτοκίνητα, πὺν ἔκανον στὸ ἀντίκρυσμά του πραγματικὴ συν-

αὐλία μὲ τὰ κλάζον τους καὶ τίς τρομερτεῖες τους. Προχωροῦσε. Ἐνα ἀπὸ τὰ γυνὰ πόδια τοῦ εἶχε ματώσει.

Μέσα σὲ τίς καθρέφτες τῶν βιτρινῶν ἡ γυναίκα του ἔβλεπε τὸ πρόσωπό του, ὅπου ὁ ἰδρὸς ἐσηματίζε αὐλάκια. Ὁ ἰδρὸς ἡ τὰ δάκρυα;

Ὅχι, ὁ κ. Γκορξέν δὲν ἐδάκρυζε. Χαμογελοῦσε μ' ἕνα ἀγέρωχο χαμόγελο, καὶ τὸ γαλανὸ βλέμμα τοῦ κυττάζε μακρὰ, πολὺ μακρὰ, πρὸς τὴ θάλασσα ἐκείνη ὅπου θὰ ἔστειλε τὸ παιδάκι του καὶ τὴν γυναίκα του...

Αὐτὴ τὸν ἀκολουθοῦσε. Κάθε σταγόνα ἰδρωτός του πὺν ἔβλεπε τῆς φαινότανε ὅτι ἔιχε ἐπάνω στὸ δικὸ της πρόσωπο καὶ τὴν ἔκαιγε...

Κάθε βημά του ἀντηχοῦσε βαθειὰ μέσα της καὶ τὴν ἔκανε νὰ πονῇ...

Ἐμφανικά, αἰσθάνθηκε τὸ παιδί της νὰ τὴν τραβᾷ ἀπὸ τὸ χέρι.

— "Ἐλα γρήγορα, μαμά, ἔλα γρήγορα, νὰ δοῦμε τὸ πρόσωπο τοῦ ἀστείου!

Τότε, σὰν τρελλή, μὲ τὸν τρόμο μήπως ὁ γυῖός της τὸν ἀναγνωρίσῃ, σκύβει, ἀρπάζει τὸ παιδί στὴν ἀγκαλιά της καὶ φεύγει, φεύγει...

Ο Πασχάλ, ο Ραζίνας, ο Πιρόν, ο πάπας Κλήμης ΣΤ', ο Λουδοβίκος ΙΔ', είχαν αξιο-

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΧΙΟΥΜΟΡ

θαύμαστον μνημονικόν. Ένα πράγμα που έβλαπτε ο Λουδοβίκος δεν το λησμονούσε ποτέ. Όταν συνήντησε κάποτε ένα ιδιώτην στους διαδρόμους των ανάκτορων του είπε. —Δεν είσαι στην υπηρεσία του δούκως του...

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε. —Το βλέπω από τις χρυσές πόρπες των παπουτσιών σου, που είναι δικές του. Στά γυμνάσια των σωματοφυλάκων του είπες είνε απ' αυτούς.

—Που βρήκες αυτό το άλλογο; —Το αγόρασα στην αγορά, Μεγαλειότατε.

—Είναι το άλλογο ενός συναδέλφου σου, που του το έκλεψαν πρό 5 ετών.

Καταπληκτική ήταν επίσης και η μνήμη του συγγραφέως Μενάζ, ο οποίος στυριζοντας τον λεξικογράφων Μορεζι, έλεγε.

—Δεν διαβαζω το λεξικό του γιατί έχω μεγάλο μνημονικό και θα μάθω απ' έξω... όλα τα λάθη του.

Ο σατυρικός Άγγλος συγγραφέας Σου ήρτ έτοιμαζότανε να καβαλλικήψη και ζήτησε από τον υπηρέτη του τις μπότες του. —Γιατί δεν τις εκαθάρισες; τον ερώτησε.

—Έσκέφθηκα πως αφού θα της λερώσετε πάλι σε λιγάκι, με τον περίπατο που θα κάνετε στα χωράφια, δεν αξίζει τον κόπο να τις γυαλίσω.

—Υστερα από μια στιγμή ο υπηρέτης ζήτησε από τον Σουίφτ το κλειδί του μπουφέ.

—Τί το θέλεις; τον ρώτησε ο κύριός του.

—Να πάρω ψωμί να φάω. —Ω, απήντησε ο Σουίφτ, επειδή σε δυό ώρες θα ξαναπεινασής, δεν είναι ανάγκη να φας τώρα.

Ένας καρδινάλιος που ήταν στο κρεβάτι από πολύν καιρό εξ αίτίας κάποιας σκληρής αρρώστειας, όταν άκουσε να κτυπάνε οι καμπάνες, ρώτησε τον θαλαμηπόλο του ποιά γιορτή ήταν εκείνη την ημέρα.

—Δεν είναι καμιά γιορτή, απήντησε ο θαλαμηπόλος. Πρόκειται μόνον η Έκκλησία ν' ανακηρύξη άγιους τους τάδε και τάδε.

—Α, απάντησε ο ασθενής που ήξερε προσωπικώς τους δυό ύποψηφίους άγιους γιατί ήταν παιδικό του φίλοι, αυτοί οι νέοι άγιοι με κάνουν ν' αμφιβάλλω πολύ και για τους παλαιούς!

Όταν ο βασιλεύς της Γαλλίας Φραγκίσκος Α' επρόκειτο ν' αναλάβη την άτυχή έκστρατεία της Πιρίας, κατά την οποίαν συνελήφθη αιχμάλωτος, συνεκρότησε μέγα πολεμικόν συμβούλιον, που θ' απεφάσιζε με ποιόν τρόπο θαμταίνε ο γαλλικός στρατός στην Ίταλία. Επρωτάθησαν πολλοί όδοί, όταν ένας τρελλός, ο γελυτο-

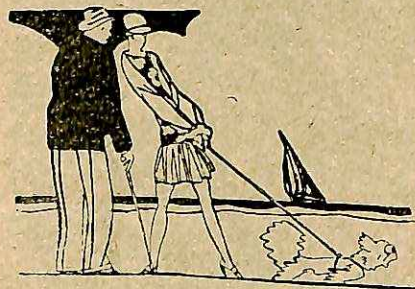
ποιός του βασιλέως Τριβουλέτος, διακόπτοντας τους στρατηγούς τους εφώναξε.

—Πιστεύετε, κύριοι, ότι είπατε σπουδαία πράγματα, και όμως κανείς από σας δεν έφθισε το ουσιώδες σημείο.

—Ποιό είναι το σημείο αυτό; —Όλοι συμφωνήσατε για τον τρόπο που θα μπήτε στην Ίταλία, αλλά κανείς σας δεν είπε πως θα βγήτε.

Ο Βαγκάλους ήταν γελτοποιός του του Άραβος βασιλέως Άρουν Έλ-Ρασιδ. Μία ημέρα είχε την τόλη ν' ανέβη και να καθίση επάνω στο θρόνο του Χαλίφη, επί ένα τέταρτο της ώρας. Οι παβδούχοι του βασιλέως έσπευσαν να τον κατεβάσουν και τον έσπασαν στο ξύλο. Οι φωνές του ανάγκασαν τον Χαλίφη να τρέξη επί τόπου κι' όταν επληροφορήθη τί συνέβαινε, επέπληξε τους παβδούχους και έτροπαθισε να παρηγορήση τον ξυλοκοπηθέντα γελτοποιό.

—Αλλοίμονο βασιλιά μου, του είπε ο Βαγκάλους, δεν κλαίω για τον έαυτό μου, αλλά για σένα, που σ' αγαπώ κι' ενδιαφέρομαι. Αν εγώ που κάθισα ένα τέταρτο της ώρας στο θρόνο, έφαγα της χρονιάς μου, τί ξύλο θα φας μία μέρα έσύ, που κάθεσαι επάνω σ' αυτόν μια όλόκληρη ζωή;

Ο Μέγας Άλέξανδρος, όταν ήταν σπην πίνακας του Άπελλι, του οποίου την άξιν δεν μπόρεσε να εκτιμήση και για τον όποιον ξεφράσθη σχεδόν περιφρονητικά. Την στιγμήν εκείνη όμως, το άλλορό του πορεύει στην εικόνα ενός άλλου άλογου, έχρεμέτιος.

—Βλέπεις, Άλέξανδρε, του είπε τότε ο Άπελλης, ότι το άλλορό σου νοιώθει καλύτερα από σένα ζωγραφική;

Ο αυτοκράτωρ της Ισπανίας Κάρολος ο 5ος εξωμολογείτο συχνά τις άμαρτίες του, αλλά συνήθιζε, ενώ απεκάλυπτε ευσυνειδήτως όλα τα μικρά παραπτώματα που τον άφορούσαν ως άτομον, να κούβη έπιμελώς και τα άμαρτήματα που άκανε ως βασιλεύς.

Γι' αυτό κάποτε όταν έτελείωσε την εξωμολόγησή του, ο τολμηρός πνευματικός του είπε.

—Εξωμολόγηθες τις άμαρτίες του Κα-

ρόλου, εξωμολόγησου τώρα και της άμαρτίας του αυτοκράτορος.

Ο Άγγλος μαρκήσιος Μονρόζ είχε καταδικασθή εις θάνατον και ώδηγείτο εις την άγχώνη.

—Γιατί δεν έχτενίστηκες σήμερα; τον ρώτησε στο δρόμο ο στρατηγός Στούρτ ό όποιος ήταν ένας από τους δικαστάς που τον κατεδίκασαν εις θάνατον.

—Εχτένιζα τα μαλλιά μου, απάντησε ο Μονρόζ, τον καιρό το κεφάλι μου ήταν ακόμη δικό μου. Άλλο σήμερα που άνήκει σε σένα, δεν έκανα πιά αυτόν τον κόπο.

—Πόσον έτών έγιναντε επίσκοπος; ρώτησε κάποτε ο δούξ της Βουργουνδίας, έγγονος του βασιλέως της Γαλλίας, τον λαμόνι του Όγλεάν επίσκοπον του Άμιέν.

—Είς ηλικίαν πενήντα έτών! απήντησε ο επίσκοπος.

—Πολύ άργά.

—Γιατί άτλούστατα, απήντησε ο επίσκοπος, όταν ο πάππος σας βασιλεύς κάνη ένα λάθος το κάνει πάντοτε άργά.

Μετά την ήταν του Ρώσσου στρατηγού Σουβαρόφ εις την Έλβετιαν, κάποιος μίλησε στον βασιλέα της Πρωσίας για την λησση στον βασιλέα της Πρωσίας για την ένθουσιωδη προκήρηση που άπηλύτνε ο ήε τιμμένος στρατηγός στα στρατεύματά του.

—Μπιά! απήντησε ο βασιλεύς γελώντας. Ο Σουβαρόφ μοιάζει με τύμπανο. Κάνει θόρυβο μόνο όταν κτυπιέται.

Ο φιλόσοφος Ρουσσώ ήταν πάμπτωχος κι' ο συνάδελφός του Χιούμνι έγραψε και ο βασιλεύς της Άγγλίας του έβγαλε μια μυστική σύνταξη. Ο Ρουσσώ έθεώρησε την καλωσύνη ως προσβολή κι' έγραψε στον ευεργέτη του μια επιστολή και διεμαρτύρετο για την ύβρη παρατάσσοντας τρία επιχειρήματα, κι' έπειτα από κάθε ένα την φράση. «Πρώτον ράπισμα», «δεύτερον ράπισμα», «τρίτον ράπισμα», έννοων ότι έρράπιζε τον Χιούμνι για την προτροπή. Κι' ο Χιούμνι τούγραψε.

—Α, Ιωάννη, Ιάκωβε, Ρουσσώ, τρία ραπίσματα για μια σύνταξη είναι πολύ.

—Όταν έμαθε το έτεισόδιο αυτό ο έρωων Βολταίρος, φιλολογικός έχθρος του Ρουσσώ, είπε γελώντας.

—Αν ο βασιλεύς της Άγγλίας είχε την κακή έμπνευση να μη στείλη την σύνταξη στο τέταρτο ράπισμα θα τόπερνε αυτός.

Ο Ουγκώ από πολύν μικρός ακόμα έδειχνε εξαιρετικό πνεύμα. Όταν ήταν έπιά έτών, ένας γέρος τούεπε μια ημέρα.

—Όσοι δείχνουν τόσο πνεύμα στην παιδική τους ηλικία, γίνονται ήλιθιοι όταν μεγαλώσουν.

—Θά είχατε λοιπόν, πολύν πνεύμα στα νεατά σας απήντησε ο μικρός Ουγκώ.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΑΝΑΣΤΑΤΩΣΙΣ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ο περίφημος έφευρέτης των Μίκυ Μάους Βάλτ Ντίσνεϋ, έκανε μια άλλη σπουδαία έφεύρεση, ή όποία, άσφαλώς θ' αναστατώση τον κινηματογράφο. Θα εξαφανισή μ' άλλα λόγια όλους τους άστέρους, σκηνοθέτας κι' όλο το λοιπόν τεχνικό προσωπικό των στούντιο και θα μένουν μόνο οι σχεδιαστές κι' οι μουσικοσυνθέται.

Άλλά ποιό είναι αυτή ή καταπληκτική έφεύρεσις, που είναι προσωρισμένη να φέρη τέτοια άποτελέσματα; Όπως είναι γνωστόν τα μίκυ μάους, δεν είναι τίποτε άλλο, παρά θαυμάσια σκίτσα, συνδυασμένα μ'έναν άριστοτεχνικό τρόπο. Ο Βάλτ Ντίσνεϋ, λοιπόν, επενόησε το έξης: Να κατασκευάζεται, δηλαδή, ένα όλόκληρο φιλμ, μόνο από σκίτσα, τα όποια να μην είναι βέβαια, καμικά. Α. χ. πρόκειται να γυρισθ ή μια ιστορική ταινία από την ζωή της Μαρίας Άντουανέτας. Όλοι οι πρωταγωνισται του φιλμ, όλες οι σκηνές της ταινίας να είναι σκίτσα, τα όποια να συνδυάζονται άλληλοδιαδόχως. Θα γράφεται, πρώτα, το σενάριο κι' ύστερα θα φιλοτεχνούνται από ειδικούς σχεδιαστές, τα σκίτσα κάθε σκηνής. Τέλος, θα γίνεται ή προσαρμολή του ήχου, το ντουμπλάρισμα.

Τα σκίτσα θα είναι τόσο τέλεια, ώστε ο θεατής δεν θ' αντιλαμβάνεται καθόλου ότι δεν βλέπει μπροστά του ήθοποιούς.

Άπεναντίας θα αισθάνεται μεγάλη συγκίνηση απ' τις έκφράσεις των προσώπων που θα σχεδιάζονται με μεγάλη έπιμονή και θα τον γοητεύη ο διάκοσμος, που θα είναι, βέβαια, ψευδής!

Το πράγμα είναι εκπληκτικό. Καί ήταν επόμενο να προκαλέση αναστάτωση στο Χόλλυγουντ. Γιατί δε υπάρχει άμφιβολία ότι όλες οι εταιρίες θα εφαρμόσουν την έφεύρεση του Ντίσνεϋ, αφού θα έκμηδενισθούν έτσι τα έξοδά τους. Δεν θα πληρώνουν πιά ή γεμονικούς μισθούς, ούτε θα χρειάζονται μυθώδη ποσά για τις διάφορες σκηνοθεσίες. Μια ταινία θα στοιχίξη ελάχιστα χρήματα κι' έτσι θα έλαττωθ ή πολύν και το τίμημα εισόδου στους κινηματογράφους.

Όλα τα πειράματα, που έκανε ως σήμερα ο Βάλτ Ντίσνεϋ, επένευναν άπολύτως. Έγύρισε μια ταινία, με σύγχρονη υπόθεση, με σενάριο παρμένο από ένα μυθιστόρημα του Σίγκλαϊρ Λέουις. Η ταινία αυτή, που έφερε τον τίτλο «Μια φωτιά δίχως φλόγα», προσβλήθη στο Χόλλυγουντ, επί παρουσία όλων των άστέρων και των ειδικών. Όλοι έτριβαν τα μάτια τους. Με δυσκολία πίστευαν ότι οι ήθοποιοι ήταν σκίτσα κι' ο όνειρώδης διάκοσμος σχεδίασμος κι' αυτός.

Ο Βάλτ Ντίσνεϋ χειροκροτήθη θερμά, σχεδόν άπεθεώθη. Ο Σάμουελ Γκόλντβιν, που παρακολούθησε την προβολή διαβεβαίωσε τον Ντίσνεϋ ότι δεν φανταζόταν ποτέ τέτοια έπιτυχία κι' ότι θα σκεφθ ή σοβαρά για την καθιέρωση της έφευρέσεώς του από την εταιρία του.

Τα ίδια είπε κι' ο Κάρολ Ταίμλ, της «Ούνιβέρσαλ» κι' οι άντιπρόσωποι των «Ηνωμένων Καλλιτεχνών».

Ο Βάλτ Ντίσνεϋ ετοιμάζεται να «γυρίση» και δεύτερα ταινία, την όποιαν θα δόση στο έμποριο. Είναι βέβαιος ότι ο κόσμος θα δεχθ ή με ένθουσιασμό την έφεύρεσή του.

Τί λέν όμως οι διάφοροι άστέρεις; Όλα τα χολοσσαία εισοδήματά τους θα εξαφανισθούν κι' αυτό τους έκανε έξω φρενών. Ο Τσάρλυ Τσάπλιν, εδήλωσε στον συντάκτη του «Μόσιον Πίκτσαρ Τρίουν»,

Κλωντέτ Κολμπέρ, ή έπινόησις του Ντίσνεϋ είναι αναντίρρητον ότι ή έπινόησις του Ντίσνεϋ είναι προσωρισμένη να καταδικασθ ή σε άποτυχία. Τα σκίτσα δεν μπορούν ν' αντικαταστήσουν τους ήθοποιούς, οι κραγιονιές, δηλαδή, την ψυχή και το ταμπεραμέντο. Ποιό σκίτσο, μπορεί ν' αντικαταστήσει το παίξι ο της Γκρέτας Γκάρμο, ή τον δικό μου κομικό τύπο; Είναι γελοίο και να το συζητούμε. Ο Βάλτ Ντίσνεϋ άς άρκεσθ ή στα μίκυ μάους, που έχουν, παρά τις άφέλεις συνθέσεις τους, άρκετούς θαυμαστάς.

Ο Κλάρκ Γκρέιμπλ, ο περίφημος γόγης «ζέν πρεμιε» ήταν περισσότερο κατηγορηματικός. —Ο Βάλτ Ντίσνεϋ, είπε, θέλησε να παίξη μαζί μας. Κατεσκεύασε μια ταινία, που της έλειπε κάθε πνοή. Που ήταν ή θύμη του παιζίματος των ήθοποιών, που ήταν ή άγνή συγκίνησις τους; Μπορούν ποτέ τα σκίτσα ν' αντικαταστήσουν τον άνθρωπο;

Η Καρόλ Λομπάρ είπε. —Βρίσκω άδικαιολόγητους τους φόβους των συναδέλφων. Σ' όποιοδήποτε μέρος του κόσμου κι' άν προβληθ ή ή ταινία του Ντίσνεϋ, το κοινόν θ' άγανακτήση. Κάθε θεατής έχει το ειδώλό του, τον τύπο του ήθοποιού που θαυμάζει. Μπορεί ν' άνεχθ ή, λυιπόν, την άντικατάσταση του ειδώλου του από ένα άψυχο σκίτσο; Αά ήταν πολύν άφελές έκ μέρος μας, άν φοβόμαστε πως θα επικρατούσε τυχόν μια τέτοια τερατώδης έφεύρεσις.

Τα ίδια και χειρότερα έφαλαν του Βάλτ Ντίσνεϋ, όλοι οι ήθοποιοι του Χόλλυγουντ. Τα κινηματογραφικά περιοδικά κι' οι έφημερίδες, είναι γεμάτα από συνεντεύξεις και λιβελλούς εναντίον του μεγαλοφυούς Ντίσνεϋ.

Μόνο ή σφίγξ του Βορρά Γκρέτα Γκάρμπο δεν θέλησε να προβή σε καμιά δήλωση. Όταν της ζήτησε κάποιος δημοσιογράφος την γνώμη της, άρκεσθηκε μόνον να χαμογελάση.

Όστόσο, παρ' όλα αυτά, ο Ντίσνεϋ δεν άποκαρδιώθηκε. Πείριμένα, είπε, αυτές τις επιθέσεις. Είναι φυσικό. Κι' οι άμα' άδες, όταν έφευρέθηκε το αυτοκίνητο, τα ίδια έκαναν. Ήθελαν να λυγίσάνουν τις σωφές. Σιγά—σιγά όμως συνήθισαν, ως ότου έκτοπίσθηκαν όριστικά. Έχω ήν πεποίθηση ότι όλοι οι γόνιμες κι' οι γόνιμες, θ' ανήκουν, πολύν σύνιομα, στο παρελθόν».

Δεν άποκλείεται, πολύν σύντομα, μια νέα ταινία του Ντίσνεϋ, να κάνη τον γίγρο της Εύρώπης.

Η Κλωντέτ Κολμπέρ έχει ένα κουκλίστικο σώμα. Σ' ένα τελευταίο διαγωνισμό που έγινε στο Χόλλυγουντ, άνεκρούχθη ως ή πιο κομψή γυναίκα.

Η Κολμπέρ είναι μια θαυμάσια ήθοποιός. Στο «Ονειρώδες βάλς» διέπλεσε περίφημα τον ρόλο της και προκάλεσε τον ένθουσιασμό της κριτικής. Άλλά ή ταινία που στάθηκε ο θρίαμβός της, είναι ή «Κλεοπάτρα», το ιστορικό έργο του Σεσίλ Β. ντε Μιλ. Ως Κλεοπάτρα της Αιγύπτου, είναι πραγματικώς εξαιρετική. Η Κλωντέτ Κολμπέρ περνά μια πολύν ήσυχή ζωή. Δεν είναι παντρεμένη και ζή μαζί με την μητέρα της. Η Κολμπέρ είναι μια απ' τις πιο πλούσιες ήθοποιούς. Κερδίζει περισσότερα από 800.000 δολάρια το χρόνο.

Παρ' όλα αυτά είναι πολύν ταπεινή. Δεν κάνει κανένα περιττό έξοδο και δεν έχει στην υπηρεσία της, παρά μόνο μια γρηά οικονομό.

Κλωντέτ Κολμπέρ

ΤΙΣ ΠΡΟΜΕΝΕΣ ΑΓΑΠΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ

(Συνέχεια)

—Επιθυμείτε πρό παντός, να πάρετε την δικήν σας, απήντησε εκείνη, άμέσως κοί με ζωηρότητα.

Τούδειχνε ένα πρόσωπο άγέρωχο επάνω στο όποιον δεν είχε αποτυπωθή κανέν ίχνος συγκινήσεως.

—Εν τούτοις ή απάντησις αυτή, που έδόθη τόσον γρήγορα, έφαιδρυνε τον Ντέ Φραγκόν.

—Δέν πρόκειται για μένα, απήντησε ! Άλλά για σάς. Σας προσφέρω να ξαναπάρετε τον λόγον σας.

—Εκείνη έσήκωσε υπερήφανα το κεφάλι της.

—Κάντε ότι θέλετε και διαλύσατε τον έσθραβωνα, αν αυτή είναι ή πρόθεσίς σας. Όσον άφορά έμένα, ποτέ. Δέν δέχομαι ότι

είναι δυνατόν να όποσώρη κανείς μια ύπόσχεση ή να παραβή έναν όρκον.

Μιλώντας περιέστρεφε το δακτυλίδι των άρραβώνων γύρω από το δάκτυλό της, σαν να ήθελε να το σταθεροποιήση στη θέση του και να έμποδίση να της το ξαναπαράνουν. Ήχει ονομασία αυτή, ή όποια ίσως να έγινε χωρίς να έχη συνείδησιν της σημασίας της, έγινε αντίληπτη από τον αξιωματικόν. Καί έπειδή είχε την βρεισδαμονία μερικών πραγμάτων συνεκινήθη περισσότερο από αυτήν την άφωνήν διαμαρτυρίαν, παρά από τα όρμητικά λόγια της νέας.

—Έστω, όπως σάς άρέση... Ήά είσθε ή γυναίκα ενός άνδρος πολύ φτωχού, άφού δέν συμφωνείτε να διαλέξετε έναν άλλον.

—Εμεινε για μια στιγμή σκεπτικός. Έπειτα εύχαρηστημένος κάπως για την απάντησιν της Ζιλμπέρτ, την έπλησίασε και της πήρε το χέρι, το όποιον έφερε στα χείλη του.

—Αν γνωρίζετε πόσο θα ήθελα να συνεννοούμεθα. Θα ήταν τόσο πολύτιμο στο μέλλον, το να μπορούμε να έχωμε έμπιστοσύνη ό ένας στον άλλον.

—Τότε άρχίσετε από του να μη μου ξαναεπιστρέψετε τον λόγον μου, απήντησε εκείνη με ένα όχορό μειδίαμα. Για να ξαναγεννηθή ή έμπιστοσύνη, πρέπει, έν πρώτοις, μια ύπόσχεσις να θεωρηθή ιερά.

—Δέν θέλησα να ξαναπαράω τον δικόν μου λόγον πίσω, έβεβαίωσε εκείνος. Άλλά μπρός στην κληρονομιά αυτή, που δέν έπείμμενα μου έφάνη καθήκόν μου να σας προσφέρω την έλευθερίαν σας.

—Λοιπόν, διαμαρτυρήθη ή νέα, για ένα μικρό όϊκημα κακοσυντηρημένο και μερικά εισοδήματα που μου αφήνει ή θεία μου θα ήθέλατε να με ίδητε να διαλύω τους άρραβώνες ; Σας φαίνεται λοιπόν, τόσο σπουδαίο πράγμα ένα πωλησεκατομμύριο παραπάνω ;

—Όμολογώ, απήντησε εκείνος, είλικρινά και γελώντας, ότι στην οικονομική κατάστασιν στην όποιαν βρίσκομαι εγώ, ένα έκατομμύριο μου φαίνεται ένα όλοοσιαίο ποσόν.

—Έ, λοιπόν, έκανε εκείνη γελώντας, παρά την θέλησίν της, θα είμαστε όλοοσιαίως πλούσιοι.

Καί κουνώντας το κεφάλι.

—Αν αυτό μοναχά έδινε την βεβαιότητα ότι θα είμεθα λίγο εύτυχισμένοι, θα ήταν τέλειον ! συνεπλήρωσε μελαγχολικά.

—Άλλά γιατί όχι ; έβεβαίωσε με θέρη. Έγώ, έχω έμπιστοσύνη στην ζωή.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ό ύπολοχαγός της άεροπορίας Ροδόλφος ντέ Φραγκόν, κατόν ένός μικρού γλεντιού, έπαιξε χαρτιά για πρώτη φορά στη ζωή του κι έμεινε χρέος 25.000 φράγκα. Έπειδή δέν είχε να τα πληρώση μέχρι του μεσονυκτίου, άπεφάσισε ν' αυτοκτονή, αλλά έλαβε, ένα γράμμα μιας μακρινής συγγενούς του, της Σοφίας ντέ Φραγκόν, ή όποια τον καλοώς κοντά της κι' εφάντασθη ότι πιθανόν εκείνη να τον έσωζε. Έφυγε τότε άμέσως, πήγε στο Παρίσι, την έπασκέφθη στο σπίτι της και δέν της έκρυψε την δύσκολή πράγμα που έκανε την «θεία Σοφία» να του ύποδειξη με όρμεις έκφράσεις πόσον αυτό θα ήταν προσβλητικό για τονόμ του. Τον πείθει κατόπιν να γίνη σύζυγος μιας πλουσίας όρφανής και τον οδηγεί στο μέγαρο όπου εκείνη κατοικούσε με τον άδελφό του πατέρα της και κηδεμόνα της κ. Ντέ λα Σαπονάιό. Ό τελευταίος έξηγει στον Ροδόλφον ότι ή άνηψιά του λόγω του ξαφνικού και άνεξηγήτου θανάτου των γονέων της πάσχει από κρίσεις μελαγχολίας και του συνιστά ν' άποφύγη κάθε συζητήσιν μαζί της έπάνω σ' αυτό το ζήτημα όπως επίσης και να μην την παρεξηγήση για την ψυχρότητα που ίσως να του δείξη. Πράγματι ή Ζιλμπέρτ του φέρεται με ψυχρότητα, ύπερφωία και κάποια περιφρόνηση. Είναι φανερό, πως κάποιο περιεργό μυστικό την βαραίνει, του όποίου την ύπαρξη ή Σοφία ντέ Φραγκόν δηλεί ότι άγνωστ. Οι άρραβώνες γίνονται με έξαιρετική μεγαλοπρέπεια αλλά ή άρχική ψυχρότης μεταξύ των δύο μνηστήρων δέν έλαττώνετο. Έξ άφορμής του θανάτου μιας θείας της ή Ζιλμπέρτ κληρονομεί ένα μεγάλο ποσόν και ό Ροδόλφος της προτείνει να διαλύσουν τους άρραβώνες των.

ος εφαινετο ότι ήτο προικισμένος με όραία αίσθήματα και ό όποιος, έν τούτοις, έδέχετο να της πουλήση τονόμ του, ήτο γι' αυτήν ό μυστηριώδης άγνωστος του πεπρωμένου.

—Άλλά έδωξε τις θλιβερές σκέψεις που την έπνιγαν.

—Ας γίνη ό,τι θέλει... Βρισκόμαστε στα χέρια της Θείας ρές μας. Το «αύριον» δέν μπορεί να είναι χειρότερον από το «σήμερον».

Καί έτοιμάσθη να φορέση το ταξειδιωτικό της κοστούμι.

XII

Ή νεκρή φαινότανε σαν να κοιμώταν, άπλωμένη στο πολύ ψηλό κρεβάτι, το όποιον οι ύπηρεται είχαν στήσει, κατά το έθιμον, στην μεγάλην αίθουσα του πύργου.

Κοντά στο κρεβάτι δυο καλόγριες άγρυπνούσαν δίπλα στο πτώμα. Καθισμένες, με κοτεβόμενα τα πέπλα, σε μια στάση έντονης κατανύξεως, εφαινοντο σαν κέρνα αγάλματα, να κοιμούνται, όπως και ή μακαρίτισσα.

Στο άλλο μέρος, μια όμάς γυναικών, ύπηρετριες ή χωρικές, γονατισμένες στο χαλί, επιθύριζαν προσευχές.

Μεγάλα κεριά άναμμένα και στηριγμένα σε μεγάλα κηροστάσια άγυρρά, έφώτιζαν το μέσον της εύρυχώρου αίθούσης χωρίς να κατωρθώνουν να έλαττώσουν την σκιάν που άπλωνόταν στίς γωνίες.

Οι τοίχοι, σκεπασμένοι από μαύρα ύφασματα με λευκές φλόγες, τα διπλά παραπετάσματα των παραθύρων, τα τραβηγμένα θλιβερά την έπικρίδεια άγρυπνία.

Γονατισμένη με είλικρινή θλίψη μπροστά στο λείψανο της γράας, ή όποια τόσον συχνά την είχε χαϊδέψει ή Ζιλμπέρτ, από όρας προσήχεται.

—Ένα χέρι, που όκούμπησε έλαφρά στον ώμό της, την έτράβηξε από τις θλιβερές προσευχές.

Καί χαμηλά, μια άνδρική φωνή παρακάλεσε.

—Μη μένετε έτσι, δεσποινίς Ζιλμπέρτ. Έλάτε να φάτε λίγο και να ξεκουρασθήτε.

—Εκείνη έγύρισε προς τον Ντέ Φραγκόν δυο ύγρά μάτια που άνοιγόκλειναν στο φώς σε ένα πρόσωπο πελιδνό.

—Δέν πεινώ ! απήντησε με χείλη που έρεμαν.

ΠΑΝΘΕΟΝ

—Άλλά δέν πρέπει να μένετε έτσι.

Καί τά δυνατά δάκτυλα του νέου, παίρνοντάς την από το μπράτσο την άνάγκασαν να σηκωθή.

—Βρισκόμαστε από δω και δυο ώρες έδω. Είναι λογικόν να μένετε επί τόσον χρόνον με βρεγμένα φορέματα ; Άνεβήτε γρήγορα να πάρετε στεγνότερα.

Πειθαρχική εκείνη τον άκολούθησε. Στο κατώφλι της πόρτας, έν τούτοις, σταμάτησε. Καί παρακάλεσε να την αφήση να πάη στη σέρι να φέρη άνθη για την νεκρή. Έκείνος δέν έφερε αντίρρηση.

Όταν ή όρφανή άνοιξε το φύλλο της πόρτας της εισόδου, μια καταιγίς βροχής και άνέμου της έκτύπησε με δύναμη το πρόσωπο.

—Μη με συνοδεύετε, κύριε Ντέ Φραγκόν. Κάνει πολύ άσχημο καιρό και είσθε χωρίς καπέλλο. Έγώ ξέρω τον δρόμο και σε πέντε λεπτά θα έπιστρέψω.

—Άλλ' εκείνος δέν έδέχθη και την άκολουθούσε μ' όλη τη βροχή, άπορώντας γιατί έτρεχε να μαζέψη άνθη μόνη της μέσα στο σκοτάδι και δέν το άνέθετε στον κηπουρό.

—Είναι γέρος, του απήντησε, έχει ρευματισμούς, καί...

Ξαφνικά σκόνταψε σε μια όλισθηρή πλάκα και θάπεφτε αν το χέρι του συντράφου της, που την άρπαξε ξαφνικά, δέν την έφερε σε ίσοροπία.

—Επιθυμείτε, λοιπόν, να κάνετε καλλίτερη γνωριμία με το πλακόστρωτο της αύλης; είπε γελώντας.

—Εκείνη δέν απήντησε. Μία στενοχώρια την παρέλυε με το να αισθάνεται γύρω στη μέση της το μπράτσο του Ροδόλφου, ό όποιος δέν έχαλάρωνε το σφιγμό του.

Δέν έπνιγαν πολύ μακριά έτσι. Το μικρό παράπηγμα όπου κατοικούσε ό κηπουρός, βρισκόταν λίγα βήματα έμπρός.

Μπήκαν εκεί και ό γέρος, με την έγγονή του Μαριάννα, ύπεδέχθησαν μ' ένθουσιασμόν την Ζιλμπέρτ και τον «ερωτευμένον» της όπως άπεκάλεσαν τον Ροδόλφον.

Ό κηπουρός ήταν κατενθουσιασμένος που την έβλεπε—μεγάλην κυρία τώρα—και δέν έπαυε να δείχνη τη χαρά του.

—Πρέπει να σας είπω κύριε, έξηγησε στον Ροδόλφο, ότι έδω αγαπάμε πολύ την Δίδα Ζιλμπέρτ... είχαμε πολύ άνησυχήσει τον τελευταίον καιρό, όταν έμάθαμε ότι θα γινότανε κυρία Ντέ Πλασερέντ.

Ό Ροδόλφος άνεσκήρισε και ξαφνικά όλες του οι προσπάθειες άφωσιώθηκαν εις το να καταλάβη τον γέροντα.

—Εκείνος έξακολουθούσε, χωρίς να άντιλαμβάνεται την ταραχήν, που προσενούσε στον συνομιλητήν του και την ξαφνική άγωνία που έπιασε την μνηστήν του.

—Κύριε, δέν σας έγνωρίζαμε. Καί φοβόμαστε μήπως πάτε την νεαρή μας κυρία στον τόπον σας, για να μην μάς την ξαναδόσετε ποτέ. Τα Πυρηναία είναι όμορφο μέρος όπως ακούω... δέν λέγω όχι... αλλά, άσφαλώς δέν αξίζει όσον το δικό μας.

—Η Ζιλμπέρτ τον διέκοψε και του είπε τί ζητούσαν. Μιλούσε πολύ άνετα ! αλλά ένας προσεκτικός παρατηρητής θα διέκρινε το άλλοιωμένο πρόσωπό της και την φρικίασιν των χειρών της.

—Καλή νύκτα μπάρμπα Μαρτέν, καλή νύκτα Μαριάννα, θα βοηθε αύριο τα κλειδιά σας και το φανάρι στο δωμάτιο της ύπηρεσίας.

Ποίν έγκαταλείψη το φωτεινόν μέρος του δωματίου, έρριξε μια πλάγια ματιά στον Ντέ Φραγκόν.

Τον είδε λίγο όχρό, με ένα πικρόν μειδίαμα στη γωνία των χειλέων. Κι' έσκυψε το κεφάλι, νοιώθοντας τον έαυτόν της ξαφνικά, κατάκοπο και άκεφο.

Οι δυο νέοι άφησαν το παράπηγμα και σιωπηλοί, έπνιγαν στην σέρι. Η Ζιλμπέρτ έκοβε άφθονα άνθη, χωρίς ό Ροδόλφος να σκεφθή να την βοηθήση.

Έσταμάτησε κοντά στην είσοδον και με τον άγκώνα στηριγμένον εις ένα παράθυρο, φαινόταν να ένδιαφέρεται για τα πο-

ΠΑΝΘΕΟΝ

ταμάρια που σχημάτιζε στα τζάμια ή βροχή.

—Η όρφανή τον έπλησίασε σε λίγο με τα μπράτσα κατάφορτα από άνθη.

—Δέν θα μπορέσω να κλείσω την πόρτα. ●έλετε να φροντίσετε γι' αυτό σεις, κ. Ντέ Φραγκόν ;

—Μάλιστα ! απήντησε εκείνος λακωνικά.

Έγώθησαν και πάλι στην μαύρη νύκτα, ένω ή βροχή έδιπλασιάζετο εις έντασιν.

Τα μικρά πόδια της Ζιλμπέρτ έσκόνιζαν στα χαλίδια του δρόμου και πολλές φορές έγλύστρησαν επάνω στίς υγρές πλάκες της αύλης. Άλλά ό Ροδόλφος δέν έφάνη να το παρατήρησε και το μπράτσο του δέν πήγε πιά να ύποστηρίξη την μέσση, ή όποια έγερνε σε κάθε δυνατό φύσημα του άέρος.

Όταν έγύρισαν στον πύργον ή νέα πήγε κατ' ευθείαν στον νεκρικό θάλαμο. Ποίν διαβή το κατώφλι γύρισε προς τον μνηστήρά της ό όποιος έτίναζε τα μουσκεμμένα άπό την βροχήν ρούχα του στο χώλ.

—Σας εύχαριστώ γιατί με συνοδεύσατε εκεί πέρα, κύριε Ντέ Φραγκόν τούεπε. Αυτό ήτο μια άληθινή άγγαρεία. Είσθε μουσκεμμένος.

—Πράγματι, απήντησε εκείνος ψυχρά, θα ήτο πιοτιμότερο να μη σας συνοδεύω εκεί.

—Έπειτα χωρίς να παρατηρήση την ξαφνικήν άγωνίαν των θλιμένων ματιών, τα όποια έγέμιζαν δάκρυα, άνέβη γι' αλλαγή κοστούμι στο διαμέρισμα, που του είχαν φυλάξει στο πρώτο πάτωμα.

XIII

Ή ταφή θα έγινετο κατά τις δύο το πρωί και από ένωρις ό πύργος έγέμιζε κόσμο.

Ό Ροδόλφος πνιγόμενος στην πένθιμη άτμοσφαιραν του σπιτιού κατέβη ένωρις από το δαμάτιό του για να πάη να ίδη τις φυτείες των καστανιών, τις όποιες είχε διακρίνει από το παράθυρο.

Με την σκέψιν άπορροφημένην από το ίδιο πάντοτε αντίκειμενον, με τα χείλη μειδιώντα πικρά και την φως ογνωνίαν σκυθρωπή, έπλανάτο από ώρας στα μικρά μονοπάτια, όπου ή πρωινή δροσιά έλαμπε σαν το διαμάντι.

Τα λόγια που είπε ό κηπουρός είχαν ταράξει τον ύπνο του.

—Η Ζιλμπέρτ επρόκειτο να παντρευθή ένα κάποιον κ. Ντέ Πλασερέντ. Ποιος ήτο ό άνθρωπος αυτός, του όποιου το όνομα άκούγες για πρώτη φορά ; Ποιές ιδιαίτερες περιστάσεις έμεσολάβησαν για να διαλύσουν τον γάμον αυτόν ;

Καί γιατί δέν του άνεκοίνωσαν τουλάχιστον τα γεγονότα ; Έπρεπε να πιστέψη ότι ύπρχε κάτι τι το δυσάρεστο εις βάρος της Ζιλμπέρτ, σ' αυτήν την διάλυσιν των άρραβώνων ;

—Εν πάση περιπτώσει, ότι δήποτε και αν ήτο ό κ. Ντέ λα Σαπονάιό, όφειλε να του το είπη.

—Α τί διάβολο να μου κρύβουν ; Καί τί πρόκειται να μάθω άκόμη ;

Λύσσα τον έπιασε έναντίον του έαυτού του, που εύρέθη στην ανάγκη να δεχθή ένα γάμον που παρουσίαζε τόσον μισητή ριψή σημαία.

—Θά ρωτήσω την Ζιλμπέρτ ! Θα ύποχωρεωθή να μιλήση.

Μία σκιά άνωρθώθη, ξαφνικά, έμπρός του και άνεγνώρισεν με μιάν ένδόμυχον φρικίασιν τον μπάρμπα Μαρτέν.

—Πέφτει στην όρα του άκριβώς, διελογίσθη.

Γιατί άμέσως ή σκέψις να τον ρωτήση, άεπήδησε μέσα του.

Οι πρώτες όμως λέξεις του γέροντος του έκοψαν την όρεξιν.

—Καλή μέρα, καλέ μου.

—Καλή μέρα, κύριε. Είμαι εύχαρηστημένος που σας συναντώ.

Μόλις άνοιξε την πόρτα ή δυνατή βροχή την περιέλουσε

—Και γιατί λοιπόν;
—'Εξ αιτίας έσενων που σ'ας είπα απόψε. 'Η Μαριάννα ισχυρίζεται ότι σ'ας έστενοχώρησα, ενώ εγώ... δεν ήθελα.

—Δεν σ'ας έννοω.
—'Απ' έναντίας καταλάβαινε πολύ καλά. 'Αλλά ήταν γι' αυτό έννας πραγματικός πόνος τὸ νά υποπτευθοῦν τὸ τραῦμα τῆς φιλοτιμίας του.

—Κύριε, επανέλαβε ὁ γέρον ταπεινά, πρέπει νά ζητήσω συγγνώμην. 'Ήξερα καλά ότι εἰσθε ὁ μνηστήρ τῆς Δσος Ζιλιμπέρτ, ἀλλ' ὁ δὲν ἐγνώριζα τ' ὄνομά σας καὶ σ'ας πήρα, διάβολε, γιὰ τὸν ἄλλον κύριον που θέλησε νά παντρευθῇ τὴν δεσποινίδα τὸν περασμένο χρόνο.

—'Αδέλφια, ὁ κηπουρός, μτέρδευε τὰ πράγματα χειρότερα κι' αὐτὸ ἐξηθέτιζε τὸν Ντὲ Φραγκὸν περισσότερο ἀπὸ τὰ ἀπερίσκεπτα λόγια τῆς προηγουμένης νύχτας.

—Τὸ λάθος σας δὲν εἶναι σπουδαῖο, καλέ μου ἄνθρωπε, τι ὡ εἶπε μὲ ἕνα μειδίαμα τὸ ὁποῖον δὲν περνοῦσε τὰ χεῖλη του.

—'Αλλά καὶ ὁμως αὐτὸ σ'ας δυσηρέστησε.

—Καθόλου. 'Ήξερα τὰ σχέδια που εἶχε ἄλλοτε ὁ κ. Πλασε-ρὲντ καὶ δὲν μοῦ εἶπατε τίποτε, πού νά μὴν τὸ ἤξερα.

—Τότε, τὸσον τὸ καλλίτερο. Καὶ ἤμουν πολὺ στενοχωρημέ-νις μὲ τὸ νά σκέπτομαι ότι θὰ ἦταν δυνατόν νά βλάψω τὴν Δδα Ζιλιμπέρτ, ἡ ὁποία εἶναι τὸσον καλὴ γιὰ ὅλους τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους. Θὰ ἔπρεπε νά ζητήσω κι' ἀπὸ τὴν ἴδιαν συγγνώμην, γιὰτὶ δὲν πρέπει νά νομίσω ότι μίλησα μὲ κακὴν πρόθεσιν.

—Δὲν χρειάζεται ! ἀνεφώνησεν ὁ κ. Ντὲ Φραγκὸν, τὸν ὁποῖον ἀτήληξε ἡ ἐπιμονὴ αὐτῇ. 'Η Δις Ντὲ λὰ Σαπονάιρ δὲν μπορεῖ νά εἶναι διόλου κακιωμένη μαζί σας γιὰτὶ μιλήσατε γιὰ πράγματα γινωστά.

—Λοιπόν, ἄς μὴ μιλάμε πλέον γι' αὐτό. Χαίρετε μπάρομπα Μαρτέν.

—'Ωρεβουάρ, καλέ μου κύριε.

—'Ο ξηρὸς τόνος τοῦ νέου εἶχε ἐκινηδένει τὸν γέροντα ὁ ὁ-πιος σκέφθηκε ότι εἶχε προκαλέσει τὴν ἀντιπάθεια τοῦ ξηλιάρη νέου κυρίου του.

—Δυσηρεστημένος κι' ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του καὶ ἀπὸ κάθε τι ὁ κ. Ντὲ Φραγκὸν ἐπέστρεψε στὸν πύργο μὲ μεγάλα βήματα.

—Διόχισε τὸ μαυροφορεμένο πλήθος, πού τὸν ἐκύτταζε περιέ-ργα καὶ μῆτρε στὸ μεγάλο χῶλ, ὅπου εὐρίσκοντο συγκεντρωμέ-νοι οἱ πλησιέστεροι φίλοι καὶ οἱ συγγενεῖς. 'Η Ζιλιμπέρτ μόλις τὸν εἶδε πήγε κοντά του.

—'Η μακρὰ ἀπὸ κρέμ ρόμπα τῆς ἐκνμάτιζε γύρω τῆς καὶ τὴν μεγάλωνε καὶ τὴν ἀδυνατοῦσε περισσότερο.

—Μὲ σκληρὴ ἐκφραση στὸ πρόσωπο στὸ ἀντίκρουσμά τῆς ὁ Ντὲ Φραγκὸν, τὴν ἐκύτταζε πουρχόταν τόσο γοητευτικὴ στὰ πέν-θιμα φορέματά τῆς.

—'Ο θεῖός μου σ'ας ζητοῦσε πρὸ ὀλίγου, εἶπε μὲ χαμηλὴ φω-νὴ, τραβώντας τον, κατὰ μέρος.

—'Ημουν ἔξω ! ἀπήντησε ἐκείνος σύντομα.

—Μάλιστα ! 'Ο διαχειριστὴς που σ'ας συνήντησε τὸ πρωτὶ, τοῦ τὸ εἶπε.

—'Ο κ. Ντὲ λὰ Σαπονάιρ μὲ χρειαζότανε ;

—'Ηθελε νά σ'ας φέρῃ εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν κ. Λεσέρφ, τὸν συμβολαιογράφον τῆς θείας μου γιὰ νά ἐπιληφθῇτε ἀμέσως τῶν ἱποθέσεων μου στὴν Νορμανδία.

—Ποῖος κακὸς δαίμων φυσὰ μερικεὲς φορὲς τὴν τρικυμία ἐπά-νω στὰ κεφάλια μας, ἐνῶ συνήθως δὲν ὑπάρχουν πραγματικὰ ἐ-λαττήρια στὸν παφλασμόν αὐτόν.

—'Η στάσις τῆς Ζιλιμπέρτ ἦταν ἀληθινὰ φυσικὴ καὶ ἡ φωνὴ τῆς μὲ τοὺς θλιβεροὺς τονισμούς, δὲν εἶχε βεβαίως καμμιὰ ἐπι-θυμία νά εἶναι ἐπιθετικὴ. Καὶ ὁμως ἐφάνη, στὴν κακὴ διάθεση τοῦ Ροδόλφου, ότι ἡ ἡρεμία τῆς μνηστῆς του ἦταν γεμάτη σαρκασμό.

—Μοῦ ὑπενθυμίζει τὰ χεῖματά τῆς, καθὼς θὰ πετοῦσε ἕνα κ' ἰκαλο σ' ἕνα σκύλο, τοῦ ὁποίου θὰ φοβότανε τὰ διγκώματα, ἐσκέφθη.

—'Η ἰδέα αὐτὴ μῆτρε μέσα του τόσο ἐπιτακτικὰ, ὥστε ὅλο του τὸ εἶναι ἐφρικίασε μὲ τὸ πλῆγμα τῆς φιλοτιμίας του.

—Σεῖς ὑπεβάλατε αὐτὴ τὴν καλὴ σκέψη στὸ θεῖο σας; ρώ-τησε ἐξαφνικά.

—Πράγματι, εἶπεν ἀπλῶς ἐκείνη μὲ τὸ ἴδιο θρηνηῶδες ὄ-φος τῆς. 'Ο θεῖός μου παρεπονεῖτο γιὰ τὸν κόπο που θὰ τοῦ-δινε ὁ θάνατος αὐτός, πού συνέπεσε μὲ τὸν γάμο μας καὶ τοῦ εἴ-πυ ότι δὲν εἶχε παρὰ ν' ἀναθέσῃ σὲ σ'ας νά φροντίσετε γιὰ τὸ συμφέρον μου.

—Φυσικότητα.

—'Εκείνη ἐφάνη ότι δὲν ἄκουσε τὴν εἰρωνικὴ του ἀναφώνησὴ καὶ ἐτελείωσε.

—Αὐτὴ ἡ φροντίς, ἄλλωστε, δὲ θὰ σ'ας ἀνατεθῇ ὅπωςδὴποτε σὲ λίγο ;

—'Η γλυκύτης τῆς Ζιλιμπέρτ δὲν τὸν ἀνάρπλισε ! 'Ο ἐρεθισμός του ἔξεσπασε ξαφνικὰ μὲ τὴν ἐπιθυμίαν νά πληγώσῃ ἐκείνην ἡ ὁποία ἀκουσίως τῆς τὸν εἶχε προκαλέσει.

—Δὲν λησμονήσατε παρὰ ἕνα μόνον πρᾶγμα, δεσποινίς, ἀ-πάντησε ὑπόκωφα ὁ νέος, ότι τὸ οἰκονομικὸ μέρος τοῦ γάμου μας δὲν θὰ μὲ ἀφορᾷ ποτέ.

—'Εσταμάτησε ἕνα δευτερόλεπτο, ζητώντας νά βοῇ ποιά κακὰ λόγια θὰ ἔλεγε ἀκόμη στὴν Ζιλιμπέρτ ἡ ὁποία τὸν ἄκουγε κα-τάπληκτη.

—Καὶ προσέθεσε μ' ἕνα δηκτικὸ μειδίαμα, ἐξωτερικεύοντας τὴν σκέψιν που στριφογύριζε στὸ μυαλό του ἀπὸ τὴν προηγουμέ-νι νύκτα.

—Δὲν εἶμαι κοντά σας παρὰ ἀπλούστατα, ὁ διάδοχος τοῦ κ. Ντὲ Πλασερὲντ.

—Μίλησε ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ θυμοῦ γιὰ ν' ἀνακουφισθῇ, δια-τυπώνοντας ὅλην τὴν σκέψιν, χωρὶς νά ὑπολογίσῃ τὴν ση-μασίαν τῶν λέξεών του. Καὶ ἐλυπηθῇ μόλις τοὺς εἶπε γιὰτὶ μποροῦσαν νά προξενήσουν πόνον.

—Μὲ τὸ πρόσωπο ξαφνικὰ ταραγμένο, ἡ μνηστῆς του ὑπεχώρη-σε ἕνα βήμα καὶ τὸν ἐκύτταξε μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοικτα ἀπὸ κα-τάπληξιν.

—'Ενόμισε ότι ἐκείνη θὰ ἐφώναζε. . . θὰ τὸν ἐρράπιζε. . . θὰ τὸν ἐδιώκονε ἴσως. 'Αλλὰ τὴν εἶδε νά φέρῃ τὰ δύο χεῖρια τῆς στὸ στήθος, εἰπειτα στὸ λαιμὸ τῆς καὶ ξαφνικὰ κυτώντας μὲ τὰ δύο χεῖρια τὸν ἀέρα ἔπεσε ὑπὲρ, λιποθυμισμένη, χωρὶς ἐκείνος νά προλάβῃ καὶ νά τὴν κἀνῃ νά πέσῃ ἐλαφρότερα.

—'Επεκράτησε ἕνα λεπτὸν ταραχῆς στὴν ὁμήγυριν ! Καθένας ἐ-σπευδε πρὸς τὴν ὀρφανὴν, ἐπάνω στὴν ὁποίαν ἔσκυβε μὲ ἀγωνία καὶ ὁ Ροδόλφος.

—Τί ἐπαθε ;

—'Ετραυματίσθη ;

—'Αλλά πῶς συνέβη αὐτό ;

—Θὰ ἐκτύπησε ἀσφαλῶς, πέφτοντας.

—'Ολες οἱ ἀναφωνήσεις αὐτὲς διεσταυροῦντο, σὲ μιὰ ὀχλοβοή, πού δὲν τὴν συγκρατοῦσε τὸ πένθιμο τοῦ μέρους.

—'Ο Ντὲ Φραγκὸν πολὺ ὠχρός, σιωποῦσε ! Μιά τρομερὴ συγ-κίνησις τοῦ ἔσφιγγε δυνατὰ τὸ λαιμὸ καὶ ἔκανε νά φρικτοῖν τὰ μέλη του.

—Βοηθούμενος ἀπὸ ἕναν ἀπὸ τοὺς παρισταμένους ξάπλωσε τὴν Ζιλιμπέρτ ἐπάνω εἰς ἕνα μεγάλο ἀνάκλιτρο !

—'Ενεργοῦσε μηχανικά. Μιὰ δυνατὴ λήθη ἀπὸ τὴν τύψη τῆς συνειδήσεως γεννιόταν στὸ βάθος τοῦ ἑαυτοῦ του, γιὰτὶ ἔφερε τὴν ὀρφανὴν σ' αὐτὴν τὴν κατάστασιν. 'Αλλὰ συγχρόνως μιὰ βα-ρεῖα κακοδιαθέσις τὸν ἔπιανε γιὰτὶ δὲν καταλάβαινε τί ἦταν ἐκεῖ-νο ἀπὸ τὰ λόγια του πού ἔκανε τρελλὴ τὴν Ζιλιμπέρτ.

—'Αν συνήρχετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην θὰ τῆς ἐξέφραζε βεβαίως τὴν μεταμέλειάν του γιὰτὶ τῆς ἐπροξένησε πόνον μὲ τὰ ἀπερί-σκεπτα λόγια του, ἀλλὰ καὶ θὰ τὴν ρωτοῦσε γιὰ τὴν τρομερὴ σημασίαν που εἶχαν γι' αὐτὴν τὰ λόγια του ἐκείνα.

—Καὶ καθὼς κάθε φορὰ πού ἡ τύχη τοῦ ἀπεκάλυπτε στὸ πρό-σωπο τῆς νέας, μιὰ μνηστῆς αἰνιγματώδη, μυστηριώδη, τὴν ὁποί-αν δὲν μποροῦσε νά καταλάβῃ, πηχῆθη νά ἦταν ἐλεύθερος καὶ ἀπηλλαγμένος ἀπὸ κάθε δεσμό, μακρὰ τῆς καὶ πρὸ παντὸς ἀηλ-λαγμένος ἀπὸ τὸν γάμον αὐτόν, τὸν ὁποῖον φοβότανε κάθε ἡμέρα περισσότερο.

—Σὲ μιὰ στιγμιαίαν κατάπτωσιν τῆς θελήσεώς του, ἐνῶ προ-σπαθοῦσε νά τηρήσῃ στάσιν ἀξιοπρεπῆ πρὸς τὰς τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ποῦσαν ἔτοιμοι νά σχολιάσουν κάθε του πρᾶξιν, ἄκουσε τὸν κ. Ντὲ λὰ Σαπονάιρ νά βεβαιώνει ὅλον τὸν κόσμον ότι μόνον ἡ κόπωση ἦταν ἡ αἰτία τῆς καταστάσεως αὐτῆς τῆς ἀνηψιάς του, ἡ ὁποία ἀπὸ χθὲς ἦταν στὸ πόδι. Εἶδε τοὺς ὑπηρέτας νά μεταφέρουν τὴν λιπόθυμην ἀκόμη νέαν.

—'Επειτα ὁ θόρυβος τῆς καμπάνας, προσευχῆς, ψαλίσματα, μιὰ ἀτέλειωτη παρέλασις ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων τὰ πρόσωπα ἐξέφρα-ζαν οἰκτον καὶ τῶν ὁποίων ἐσφιξε τὸ χεῖρ μὲ κινήσεις αὐτομά-κηδεμόνος τῆς Ζιλιμπέρτ, σὰν σὲ ἕνα ἐφιάλητ, τοῦ ὁποίου ὤφει-λε νά διατηρήσῃ μιὰ ἀόριστη μόνον ἀνάμνηση. Το σῶμά του ἦ-ταν ἐκεῖ, ὅπου ἔπρεπε νά εἶναι, ἀλλὰ ἡ ψυχὴ του ἦταν μακρὰ, μακρὰ ἀπ' ὅλα ἐκεῖνα πού τὸν περιεστοίχιζαν καὶ ἡ σκέψις του χανόταν σὲ μιὰ βαθειὰ καὶ μυστηριώδη ἄβυσσον, ἡ ὁποία ἐφαί-νετο νά εὐρύνεται περισσότερο μεταξὺ τῆς μνηστῆς του καὶ αὐτοῦ. ('Ακολουθεῖ)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΤΑΝ ΥΠΑΡΧΗ ΑΓΑΠΗ

—Δὲν μ' ἐνδιαφέρει καθόλου !

—Δὲν θ' μὲ ξαναῖδῃς πιά.

—Εἶσαι ἕνας βλάκας.

—Κι' ἐσύ μιὰ μουσίτσα.

—Τὰ δύο αὐτοκίνητα ξεκίνησαν σὰν δύο βέλη μ' ἀντίθετη κα-τεύθυνση.

—'Η Ντόρις κρατοῦσε σφιχτὰ τὸ βολὰν στὰ χεῖρια τῆς κι' ἔτρεχε σὰν δαιμονισμένη γιὰ νά φτάσῃ ὅσο μποροῦσε πρὸ γρήγορα στὴ βίλλα τῆς.

—Μητέρα !

—Τί ἔχεις ;

—Τσακώθηκα μὲ τὸν Φράνκο.

—Πάλι; Βρίσκεσαι στὶς παραμονές τοῦ γάμου σου, σὲ εἰκοσι μέρες θὰ γίνῃς γυναίκα του καὶ ἐξακολουθεῖς νά τσακώνεσαι μαζί του.

—Ναί, ἀλλ' αὐτὴ ἡ φορὰ εἶναι ἡ τελευταία. 'Αν παντρευόμουν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο θὰ ἤμουν ἡ πιὸ δυστυχισμένη γυναίκα τοῦ κόσμου. Τὸ νοιώθω, εἶμαι βεβαία, τ' ὀρκίζομαι.

—Τὸ εἶπες τόσες φορὲς.

—Δὲν θὰ τὸ ξαναπῶ πιά.

—'Εσο λογικὴ, Ντόρις.

—Μητέρα, μὴν ἐπιμένῃς.

—Μ' ἀφοῦ εἶναι ὁ καλλίτερος νέος τοῦ κόσμου!

—Παντρεύου τὸν ἐσύ. ἐγὼ θὰ βρῶ καλλίτερο.

—'Υστερα ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό τῆς. *

—Δέκα μῆνες ἀρραβωνιασμένος, δέκα μῆνες μαρτυρίου. 'Εκείνη ἀδιάφορη γιὰ τὸ κάθε τί, γεμάτη καπρίτσια καὶ πολὺ παιδί. 'Ε-κείνος, ἕνας νεαρὸς μόλις εἰκοσι χρονῶν, πλούσιος, ὠραίος καὶ λάτρης τῶν σπόρ. Εἶχαν συναντηθῇ κατὰ τὴν σ' ἕνα ποδοσφαι-ρικὸ μάτσο καὶ κατέληξε ν' ἀρραβωνιασθοῦν.

—'Ημουν σχεδὸν ἔτοιμος νά τὴν κυτῆσω ἀπὸ τὴ φούρκα, πού μοῦ δημιουργοῦσαν οἱ ἐχθρικές φωνές τῆς. Προτίμησα ὁμως νά τῆς δώσω ἕνα φίλ γιὰ νά ἰδῶ ἂν ἡσυχάσῃ, εἶχε πῇ στὸν παπ-πού του, ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ὁ Φράνκο Τζιαν Πιέτρι, ὁ τε-λευταῖος ἀπόγονος τῆς οἰκογενείας. «Κι' ἐκείνη;» τὸν ρώτησε ὁ γέρος. «Ξέρεις τί μοῦ ἀπήντησε;» «Δοκίμασε ἀκόμη!» Κι' ἐγὼ τὴν ξαναφίλησα κι' ὕστερα τὴν συνάδενσα σπῆτι. Μοῦ ἀρέσει, παπ-πού. Εἶναι δεκαοκτὼ ἐτῶν, ἀπὸ ἄριστη οἰκογένεια, πλούσια καὶ μοναχοκόρη. » 'Αλλ' ἡ μικρούλα πῶς εἶναι; » «Ὠραία». 'Εχει ξανθὰ μακρὰ μαλλιά, ὀλόχρυσα. Θὰ σοῦ ἀρέσῃ καὶ σένα. «'Εχεις καλὸ γούστο. Οἱ γυναῖκες τῆς ἐποχῆς μου δὲν ἐκοβαν τὰ μαλλιά τους ὅπως οἱ σημερινές».

—Κι' ἀρραβωνιάστηκαν. 'Αλλὰ ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῶν ἀρραβώνων χάθηκε καὶ ἡ ἡσυχία καὶ ἀπὸ τὰ δύο σπῆτια. Τσακώματα, συζητή-σεις, ἀντεγκλήσεις. 'Η αὐθάδεια καὶ ὁ ἀντιλογία εἶχαν φθάσει μέχρι τέτοιου σημείου, πού οἱ συγγενεῖς ἀπεφάσισαν νά παν-τρεύουν τὰ ἑπαδιά τους ὅσο μποροῦσαν συντομώτερα. 'Ισως, ἂν ἔκαναν ἕνα παιδί θὰ περνοῦ-σαν τὰ νεῦρά τους.

—'Τ' ἀπεφασισα, Φράνκο. Θὰ κόψω τὰ μαλλιά μου! » «Κι' ἐγὼ θὰ σὲ δείρω!» «'Εγὼ ὁμως θὰ τὰ κόψω». «Μὰ ἐγὼ δὲν σ' ἀγά-πησα μὲ μακρὰ μαλλιά;» «Δὲν μ' ἐνδιαφέρει!» «Ὅυτε κι' ἐμένα καὶ γι' αὐτὸ θὰ σ' ἀφήσω!»

—'Η Ντόρις κλεισμένη στὸ δω-μάτιό τῆς, μὲ λυμένα τὰ μαλλιά κυτταζόταν στὸν καθρέφτη. «Εἶναι ὠραία τὰ μαλλιά μου —σκεπτόταν—ἀλλὰ θὰ τὰ κόψω καὶ κανεὶς δὲν θὰ μοῦ τὸ ἀπαγο-ρεύσῃ». Τὰ χτένισε καὶ κατέβηκε. Πῆρε τὸ αὐτοκίνητο καὶ πῆγε στὸ κουρείο. 'Εβλεπε νά πέφτουν γύ-

ΥΠΟ ΛΟΥΪΤΖΙ ΝΑΠΠΙΕΡΙ

ρω τῆς οἱ ξανθές τῆς μποῦκλες. 'Υστερα, ὅταν τελείωσε τὸ κου-ρεμμα, εἶπε στὸν κουρέα:

—Μαζέμετέ μου τίς μποῦκλες καὶ βάλτε τῆς σ' ἕνα κουτί. Εὐχαριστῶ.

—Βγῆκε ἀπὸ τὸ κουρείο καὶ μὲ τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεξε στὴν βίλ-λα τοῦ Φράνκο.

—Θωμᾶ, δόσε ἀμέσως αὐτὸ τὸ κουτί στὸν κύριό σου, τὸν μι-κρό, εἶπε στὸν θυρωρὸ. 'Εγὼ θὰ φύγω γιὰτὶ εἶναι ἀργά.

Καὶ γύρισε σπῆτι.

—Ντόρις, τῆς εἶπε ἡ μητέρα τῆς ! Δὲν εἶναι δυνατόν!...

—Τώρα πιά ὅ,τι ἐγινε ἐγινε. Γι' αὐτὸ μάταια διαμαρτύρεσαι.

—'Ανέβηκε στὸ δωμάτιό τῆς καὶ κυτιάχηκε στὸν καθρέφτη ἱκα-νοποιημένη.

—Πέρασαν ἀρχετὲς ἡμέρες. 'Ο Φράνκο δὲν ἐρχότανε νά τὴν ἰδῇ κι' ἐκείνη διεσκέδαζε μὲ διάφορες φιλικές παρῆες. Οἱ γονεῖς τῆς Ντόρις προσεπάθησαν νά συμφιλιώσουν τοὺς δύο ἀρραβωνιασμέ-νους. Μάταια ὁμως. 'Η Ντόρις ἦταν ἀνένδοτη κι' ὁ Φράνκο ἔφυ-γε μὲ τὸν παππού του, χωρὶς ν' ἀφήσῃ καμμιὰ διεύθυνση στὸν θυρωρὸ τῆς βίλλας του.

—Τὸ καλοκαίρι τελείωσε καὶ ξαναγύρισαν στὸ Μιλᾶνο.

—Ντόρις, τῆς εἶπε μιὰ μέρα ἡ μητέρα τῆς, ἔμαθα πῶς ὁ Φράνκο ἐπέστρεψε στὴν βίλλα του καί... δὲν εἶναι μόνος. Φαίνεται πῶς ἔχει κοντά του μιὰ γυναίκα.

—'Η Ντόρις ἔτρεξε στὸ δωμάτιό τῆς, γιὰ νά 'κρύψῃ τὰ δάκρυα καὶ τὸν πόνο που ἄρχιζε νά τὴν βασανίζῃ ἀνέκφραστα. Φόρεσε τὴν βέρα τῆς καὶ βγῆκε. Πῆδησε στ' αὐτοκίνητο καὶ σὲ λίγη ὥρα σταματοῦσε μπροστὰ στὴν βίλλα τοῦ Φράνκο. Μπῆκε σιγὰ—σιγὰ. Στὴ βεράντα εἶδε τὸν Φράνκο νά κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα μα-ζί μὲ μιὰ γυναίκα πολὺ ξανθεῖα καὶ πολὺ μακιγιαρισμένη.

—'Εχω ἀνάγκη νά σοῦ μιλήσω.. εἶπε στὸν Φράνκο ἀποφεύγον-τας νά κυτιάξῃ τὴν ἄλλη. Θὰ προτιμοῦσα νά εἶμαστε μόνου-

—Μπορεῖς νά μιλήσῃς ἐλεύθερα.

—Νὰ τί βέρα σου!.. τοῦ εἶπε, κατακόκκινη. Τώρα εἶσαι ἐλεύθερος.

—Εὐχαριστῶ. 'Αλλ' ἤμουν ἐλεύθερος ἀπὸ δῶ καὶ κάμποσο καιρὸ.

—'Η Ντόρις, δὲν ἄκουσε τὰ τελευταῖα του λόγια. Τὰ δάκρυα τὴν ἔκαιγαν κι' ἀπομακρύνθηκε πρὸς τὴν ἐξοδὸ, κλαίγοντας σὰν παιδί. 'Ενας δούπος ἀκούστηκε. 'Ο Φράνκο ἔτρεξε κοντὰ τῆς καὶ τὴν σήκωσε στὴν ἀγκυλιά του λιποθύμη. Τὴν μετέφερε στὴ σάλλα καὶ τὴν ξάπλωσε σ' ἕα ντιβάνι. Σιγὰ—σιγὰ ἡ Ντόρις συ-νῆλθε, ἀνοῖξε τὰ μάτια κι' ἀναστέναξε.

—Ντόρις, συγχώρησέ με σ' ἀγαπῶ.

—Μὰ... δὲν εἶδες τὰ μαλλιά μου ;

—Τί μ' ἐνδιαφέρει. Θὰ σοῦ τὰκοβα ἐγὼ ὁ ἴδιος σήμερον. Χτύ-πησες στὸ κεφάλι καὶ πρέπει νά γιαιτρευθῇ ἡ πληγὴ του.

—Κι' ἡ ἄλλη ;

—Δὲν ἔχει σημασία. Εἶμαι εἰκοσι χρονῶν, ἀγαπημένη μου, συγχώρησέ με.

—'Αγκαλιάστηκαν. Στὴ σιωπὴ τῆς νύχτας, ἐνῶ ἡ Ντόρις κοιμό-ταν, ὁ Φράνκο ἐξηγοῦσε στὴν «ἄλ-λη» ότι ἔπρεπε νά φύγῃ.

—Καταλαβαίνω. 'Αντίο Φράν-κο. Γιὰ σένα ἤμουν μιὰ γυναίκα περαστική. 'Η Ντόρις εἶναι γυ-ναίκα σου.

—'Αντίο, 'Αδριάντα.

—Προχώρησαν πρὸς τὴν ἐξοδὸ. 'Ενα αὐτοκίνητο τὴν ἐπερίμενε.

—Τὸν φίλησε στὰ χεῖλη σὰν μητέρα. 'Ερπε ἀποκαρδιωμένη καὶ κουρασμένη σὰν μιὰ γυναίκα, πού εἶχε συναντήσει τὸν ἑρῶτα γιὰ νά τὸν παραχωρήσῃ σὲ μιὰν ἄλλη, πού τὸν ἐπερίμενε.

—'Εχω ἀνάγκη νά σοῦ μιλήσω

- Μίστερ ινσπέκτωρ, έγινε ένα έγκλημα στο Μουσείο μας.
— 'Οδευθυντής του Μουσείου· 'Ηστ· δ· κ· Στὸν ἐξαιρετικά παραγμένο, πρόσφερε αὐτὰ τὰ λόγια, ἐνῶ γύριζε νευρικά μιὰ ἀλυσίδα στὰ χέρια του.
— 'Ο ινσπέκτωρ Πάκ τὸν κίτταξε μ' ἐπιμονή κι' ἔδειξε μεγάλη ἀνησυχία.

— 'Εξηγήσατέ μου πῶς ἔχουν τὰ πράγματα.
— 'Ο διευθυντής Στὸκ προσπάθησε νὰ κατανικήσῃ τὸν ἐκνευρισμό του κι' ἀφοῦ ἄφησε νὰ περάσῃ λίγη ὥρα, εἶπε.

— 'Ὅπως ξέρετε, στὸ Μουσεῖό μας φυλάσσονται μερικά ἀγάλματα μεγάλης ἀξίας. Σήμερα τὸ πρωὶ πρὸ μῆδος ὥρας, ὅταν μπήκα νὰ ἐπιθεωρήσω—ὅπως συνηθίζω—τὸν δεῦτερο θάλαμο, εἶδα χάμω σκοτωμένους δύο φύλακες. Ἀμέσως πρόσεξα ὅτι ἔλειπε κι' ἓνα ἀπ' τὰ πιὸ πολυτίμητα ἀγάλματά μας.

— 'Ο ινσπέκτωρ ἀνεπήδησε ἀπ' τὴν θέση του.

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ σοβαρὸ, ἐπιθύ- ρισε.

Σηκώθηκε ἀπ' τὸ κάθισμά του καὶ βγήκε στὸν διάδρομο. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ὠχρὸ κι' οἱ κινήσεις του πολὺ νευρικές. Δυὸ ντέτεκτιβς ἔσπευσαν κοντὰ του.

— Παιδιά, τοὺς εἶπε. Ἐγὶνε ἓνα φοβερὸ ἐγκλημα. Φωνάζετε καὶ τὴν Μαρία Χάμιλτον κι' ἀκολουθήστε με.

Σὲ λίγη ὥρα ἦσαν στὸ Μουσεῖο καὶ κατευθύνθησαν ἀμέσως στὸν δεῦτερο θάλαμο, ὅπου ἔγινε τὸ ἐγκλημα.

Πρὸς τὸ βάθος τοῦ δωματίου βρισκόταν, ἀφημένα χάμω, τὰ δυὸ πτώματα τῶν φυλάκων. Τὸ ἓνα ἔφερε ἓνα τραῦμα ἀκριβῶς στὴν καρδιά καὶ τὸ ἄλλο, τρία στὸ στήθος κι' ἓνα στὴν ὀσφυ.

— 'Ο ινσπέκτωρ Πάκ μαζί με τοὺς δυὸ ντέτεκτιβς, φρόντισε νὰ πάρῃ τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα. Ἡ Μαρία Χάμιλτον ἔκανε μιὰ ἐπισταμένη ἐξέταση στὸν θάλαμο. Δὲν βρῆκε τίποτε τὸ ἀξιόλογο, παρὰ ἓνα ἀποσιγάρο μάρκας «Τίγρις». Τὸ ἐξήτασε μὲ προσοχή. Ἦταν μὲ φελλὸ κι' εἶχε ἐλαφρὰ κόκκινη βάση.

ΕΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Δὲν ἀκουγόταν οὔτε ὁ παραμικρὸς θόρυβος στὸς θαλάμους τοῦ Μουσείου. Τὸ σκοτάδι ἦταν ἀπλωμένο παντοῦ κι' οἱ ντέτεκτιβς ἦσαν κρυμμένοι στὶς γωνιὲς δυὸ διαφορετικῶν θαλάμων. Θὰ ἦταν πιά πέρα σμένη ἢ μία μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὅταν ἄκουσε ὁ ἓνας ἀπ' τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑποπτα σιγαλὰ βήματα.

Ἐβγαλε ἀμέσως τὸ πιστόλι του καὶ περίμενε. Τὰ βήματα πλησίαζαν ὀλοένα κι' ὁ ἀστυνομικὸς κρατοῦσε τώρα καὶ τὴν ἀναπνοή του.

Ἐξαφνὰ ὕψωσε τὸ ἀριστερὸ του χέρι, ἔστριψε ἀποτόμως τὸν διακόπτη τοῦ ἡλεκτρικοῦ κι' ὅταν ἔγινε φῶς, διηύθυνε τὴν κἀννη τοῦ περιστρόφου του πρὸς τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀντίκρουσε. Ἦταν ἓνας φύλακας, ποὺ ἔμενε ἐμβρόντητος, μπροστὰ στὸ προτεινόμενο ρεβόλβερ.

— Ἐπὶ τέλους σὲ συνέλαβα, φώναξε ὁ ντέτεκτιβ. Μὴν κάνῃς βήμα, γιατί θὰ σὲ σκοτώσω! Εἶμαι πόλισμαν.

— 'Ο φύλακας χαμογέλασε βιασμένα.

— Δὲν ἤξερα ὅτι εἰσθε πόλισμαν, ψιθύρισε. Ἀκουσα ἓναν ὕποπτο θόρυβο κι' ἤρθα σιγὰ νὰ δῶ τί συμβαίνει.

— Ἀστὰ αὐτὰ, φώναξε ὁ ἀστυνομικὸς. Ἐσὺ ἐσκότωσες τοὺς φύλακες κι' ἔκλεψες καὶ τὸ ἄγαλμα. Σκόπευσε νὰ κάνῃς κι' ἀπὸψε τὸ ἴδιο!

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ὁ ντέτεκτιβ, πέρασε τὶς χειροπέδες στὰ χέρια τοῦ ἐμβρόντητου φύλακος Σάμουελ.

— 'Ο Σάμουελ ἀρνιόταν ὅτι εἶχε κάνει αὐτὸς τὸ ἐγκλημα. Δυστυχῶς ὅμως γι' αὐτὸν τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα, ποὺ βρέθη- καν στὸ βάθος, ἐπάνω στὸ ὅποιον στεκόταν τὸ ἄγαλμα ποὺ ἔκλε- πη, ἦταν τὰ ἴδια μὲ τὰ δικὰ του.

Αὐτὸ ἦταν ἓνα καταθλιπτικὸ πειστήριο. Κι' ὁ Σάμουελ ἐ- θεωρήθη ὡς βέβαιος ἐνοχος.

Σὲ δυὸ ἐβδομάδες ἔγινε ἡ δίκη του. 'Ο εἰσαγγελεὺς κατέ- κρινε τὸ ἐγκλήμα του καὶ ζήτησε τὴν καταδίκη του. Καὶ πράγ- ματι τὴν ἐπέτυχε. 'Ο Σάμουελ κατεδικάσθηκε σὲ θάνατο!

— 'Η Ἀγνή, ἡ κόρη τοῦ Σάμουελ, ἦταν ἀπαρηγόρητη. Βεβαί- α ὅτι ὁ πατέρας της ἦταν ἀθῶος, δὲν μπορούσε ν' ἀνεχθῇ τὴν δι- καστικὴ πλάνη, ποὺ ἔγινε εἰς βάρος του καὶ, κατὰ σύστασιν μιᾶς φίλης της πηγῆς καὶ βρῆκε τὴν ντέτεκτιβ Χάμιλτον στὴν ὁποία εἶπε ὅτι ὁ πατέρας της ἦταν ἀθῶος καὶ τὴν παρεκάλεσε ν' ἀναλά- βῃ τὴν ὑπόθεσή του.

— 'Η Χάμιλτον τῆς ἔκανε διάφορες ἐρωτήσεις καὶ προσπάθησε νὰ βγάλῃ ἓνα συμπέρασμα. Ἀπὸ τὸ μυσλὸ της περνοῦσαν χίλιες

— Καλὰ, εἶπε, ἀναλαμβάνω τὴν ὑπόθεσή σου. Ἄν εἶναι πραγ- ματικά ἀθῶος ὁ πατέρας σου, θ' ἀποδειχθῇ.

Κι' ἡ ντέτεκτιβ σηκώθηκε καὶ βγήκε μαζί με τὴν Ἀγνή ἔξω. Τράβηξαν γιὰ τὸ σπῆτι τοῦ φύλακος καὶ ζήτησε διάφορες πληροφο- ρίες γι' αὐτὸν ἀπ' τοὺς συνοίκους τοῦ διαμερίσματος ποὺ ἔμε- νε κι' ἀπὸ ὅσους ἄλλους τὸν ἐγνώριζαν. Ὅλοι τῆς εἶπαν τὰ πιὸ καλὰ λόγια γι' αὐτόν. Ἦταν ἓνας πολὺ φιλήσυχος ἄνθρωπος, ποὺ δὲν πείραζε ποτὲ κανένα.

— 'Η Χάμιλτον κατευθύνθηκε ἀμέσως, ὕστερα ἀπ' ἐκεῖ, στὸ κελλί τοῦ καταδίκου.

— 'Ο Σάμουελ τῆς μίλησε μὲ μεγάλη πικρία κι' ἐπανελάβε τὶς διαβεβαιώσεις του γιὰ τὴν ἀθωότητά του.

— 'Η ἀστυνομικὸς ἔδειξε ὅτι τὸν πίστεψε κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη της ἓνα κουτὶ τσιγάρα.

— Πάρε αὐτὸ τὸ δῶρο, τοῦ εἶπε. Δὲν ἤξερα τί ἄλλο νὰ σοῦ φέρω.

— 'Ο καταδίκος τὴν εὐχαρίστησε καὶ χαμογέλασε πικρά.

— Δυστυχῶς, ψιθύρισε δὲν καπνίζω ποτέ!

Αὐτὸ ἔκανε τὴν Χάμιλτον ν' ἀναπηδήσῃ ἀπ' τὴν θέση της. Ὅστε ὁ Σάμουελ δὲν ἐκάπνιζε. Μὰ τότε τὸ ἀποσιγάρο τοῦ κα- κούργου; Πῶς βρέθηκε ἐκεῖ;

— Οἱ ὑπόνοιες τῆς Χάμιλτον γιὰ τὴν ἀθωότητα τοῦ Σάμουελ ἐ- μεγάλωσαν.

— Ἀφοῦ εἶσαι ἀθῶος, εἶπε στὸν φύλακα, μὴ στενοχωριέ- σαι θ' ἀνακαλυφθῇ ὁ ἐνοχος, πρὶν νὰ ἐκτελεσθῇ.

— 'Αφοῦ εἶσαι ἀθῶος, εἶπε στὸν φύλακα, μὴ στενοχωριέ- σαι θ' ἀνακαλυφθῇ ὁ ἐνοχος, πρὶν νὰ ἐκτελεσθῇ.

— 'Αφοῦ εἶσαι ἀθῶος, εἶπε στὸν φύλακα, μὴ στενοχωριέ- σαι θ' ἀνακαλυφθῇ ὁ ἐνοχος, πρὶν νὰ ἐκτελεσθῇ.

— 'Αφοῦ εἶσαι ἀθῶος, εἶπε στὸν φύλακα, μὴ στενοχωριέ- σαι θ' ἀνακαλυφθῇ ὁ ἐνοχος, πρὶν νὰ ἐκτελεσθῇ.

— 'Αφοῦ εἶσαι ἀθῶος, εἶπε στὸν φύλακα, μὴ στενοχωριέ- σαι θ' ἀνακαλυφθῇ ὁ ἐνοχος, πρὶν νὰ ἐκτελεσθῇ.

— 'Αφοῦ εἶσαι ἀθῶος, εἶπε στὸν φύλακα, μὴ στενοχωριέ- σαι θ' ἀνακαλυφθῇ ὁ ἐνοχος, πρὶν νὰ ἐκτελεσθῇ.

— 'Αφοῦ εἶσαι ἀθῶος, εἶπε στὸν φύλακα, μὴ στενοχωριέ- σαι θ' ἀνακαλυφθῇ ὁ ἐνοχος, πρὶν νὰ ἐκτελεσθῇ.

— 'Αφοῦ εἶσαι ἀθῶος, εἶπε στὸν φύλακα, μὴ στενοχωριέ- σαι θ' ἀνακαλυφθῇ ὁ ἐνοχος, πρὶν νὰ ἐκτελεσθῇ.

ΣΤΟ ΜΟΛΥΒΕΙΟ ΥΠΟ ΚΡΙΣΤΙΝ ΤΖΟΠ ΣΛΑΪΤ

Ἐφυγε ἀπ' τὸ κε- λὶ καὶ περνοῦσαν χί- λια σχέδια ἀπ' τὸ νοῦ της.

Ἐπρεπε νὰ δράσῃ ἀμέσως. Δὲν ὑπῆρχε καιρὸς, γιατί διε- κινδύνευε τὸ κεφάλι ἐνὸς ἀθῶου.

Καὶ τὸ ἴδιο βράδυ ἐπῆγε στὶς πιὸ κακόφημες συνοικίες τοῦ Λον- δίνου καὶ προσπάθησε νὰ συναντήσῃ κα- μιὰ γυναίκα τοῦ ὑποκόσμου, ποὺ τὶς ἡ ἔξερε ὅλες, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἴσως νὰ ἀποσπάρῃ κάτι τὸ ἐνδιαφέρον.

Οἱ ἐλαφρὲς αὐτὲς γυναῖκες εἶχαν αἰσθημα- τικὲς σχέσεις μὲ τοὺς διαφόρους κακοποιούς κι' ἤξεραν ὅλα τὰ μυστικά τους.

Συνήντησε πολλὲς ἡ Χάμιλτον, προσπάθησε νὰ τὶς ψαρέψῃ, ἀλλὰ καμμιά δὲν ἤξερε νὰ τῆς πῇ τίποτε.

Τέλος βρῆκε μιὰ παλιά της γνωριμία, τὴν Καικιλία. Ἐπὶ- σε καὶ μαζί της κουβέντα καὶ τὴν ρώτησε ἂν γινώριζε τίποτε τὸ σχετικὸ μὲ τὸ ἄγαλμα.

Ἡ Καικιλία ἔρριξε γύρω ἐρευνητικὲς ματιές καὶ σκύβοντας αὐτὴ τῆς, ψιθύρισε.

— Τὸ ἄγαλμα αὐτὸ ξέρω ποῦ βρίσκεται. Ἀκουσο, μάλιστα, πῶς ἔχει μεγάλη ἀξία.

Τὰ μάτια τῆς ἀστυνομικοῦ πέταξαν σπίθες εὐχαριστήσεως. Ἐπὶ τέλους θὰ κατάρθωνε νὰ λύσῃ τὸν γρίφο!

Μὲ σιγαλὴ φωνὴ καὶ προσπαθώντας νὰ κρύψῃ τὴν ἱκανοποί- ησή της, εἶπε στὴν Καικιλία.

— Δὲν φαντάζεσαι πόσο θὰ μ' ἐξυπηρετήσῃς, ἂν μὲ πάρῃς στὸ σπῆτι ποὺ εἶναι κρυμμένο τὸ ἄγαλμα.

Ἡ Καικιλία δὲν δίστασε ἑκατόβλου. Συμπαθοῦσε πολὺ τὴν Χάμιλτον, γιατί τῆς φερόταν πάντα μ' εὐγένεια κι' ἀπάντησε.

— Σὲ παίρνω εὐχρηστώως. Μόνο... μόνο... δὲν μπορῶ νὰ ἐγ- γυθῶ γιὰ τὴ ζωὴ σου.

— Ἀ! ὅσο γι' αὐτὸ μὴ σὲ μέλλει, παρετήρησε ἡ ντέτεκτιβ. Θὰ λάβω ὅλα τὰ μέτρα.

Ἡ Καικιλία ρίχτηκε σὲ σκέψεις κι' ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα εἶπε.

— Τότε προτιμῶ νὰ ντυθῇς ἀνδρικά. Ἐτσι δὲν θὰ κινήσῃς καμμιά ὑποψία.

— Σύμφωνοι! ἀπάντησε ἡ Χάμιλτον. Καὶ μὴ φοβάσαι καθό- λου γιὰ τὴν ζωὴ μου.

Ἐμειναν ἀκόμη λίγη ὥρα μαζί κι' ὤρισαν ραντεβού γιὰ τὴν νύχτα τῆς ἐπομένης.

Ἡ Χάμιλτον ἦταν ἐνθουσιασμένη. Ἀσφαλῶς θὰ κατάρθωνε νὰ συλλάβῃ τὸν πραγματικὸ ἐνοχὸ καὶ θὰ ἔσωζε ἀπ' τὴν ἀγχό- νη ἓναν ἀθῶο...

Τὴν ὠρισμένη ὥρα ἡ μεταμφιεσμένη Χάμιλτον συνήντησε τὴν Καικιλία, μπήκαν σ' ἓνα ταξί καὶ τράβηξαν πρὸς τὴν διευ- θυνση ποὺ ἔδωσε στὸν σωφφὲρ ἡ φίλη τοῦ κακοποιοῦ.

Τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεξε γρήγορα κι' εἶχαν φθάσει ἤδη στὴν συνοικία ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸν Τάμεσι, στὸ Γιογκσάιρ, ποὺ θεωρεῖται ὡς ἐστία τῶν κακοποιῶν.

Τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε μπροστὰ ἀπὸ ἓνα παλὸ, μισορεν- τωμένο σπῆτι. Πρῶτη κατέβηκε ἡ Καικιλία κι' ἡ Χάμιλτον τὴν ἀκολουθοῦσε. Κτύπησαν συνθηματικά τὴν πόρτα καὶ χόθησαν γρήγορα μέσα.

Διέσχισαν τὸ ἀντρε, ἔπειτα ἓνα διάδρομο καὶ τέλος ἔφθασαν σ' ἓνα δωμάτιο. Ἐκεῖ ἦσαν συγκεντρωμένοι δέκα περίπου ἄνδρες.

Ὅταν ἀντίκρουσαν τοὺς νεοφερμένους, ἀντήλλαξαν βλέμμα συνεννοήσεως. Ἡ Χάμιλτον ἐντελῶς ψύχραιμα εἶπε.

— Εἶμαι ἀρχαιοκάπηλος καὶ θὰ ἤθελα...

Κάποιος ἀπὸ τὴν παρέα τὴν πλησίασε καὶ τὴν κτύπησε στὸν ὦμο.

— Μὲ μένα θὰ συνεννοηθῇς, εἶπε. Εἶμαι ὁ Μπίλ ὁ τρο- μερὸς.

Ἡ ντέτεκτιβ τοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ καὶ κατάλαβε ὅτι εἶχε μπροστὰ της ἓναν ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνο κακοῦργο.

— Πολὺ καλὰ, ἀπάντησε. Λοιπόν, θέλω νὰ ἐξηγηθοῦμε γιὰ τὸ κλεμμένο ἄγαλμα τοῦ «Ἦστ».

Ἡ Μπίλ κύτταξε ἀπ' τὴν κεφαλὴ ὡς πρὸς τὴν νύχια τὴν Χάμιλτον

κι' ἔκανε ἓνα μορφασμὸ δυσπιστίας. Ὅσο δὲν ἔδειξε τίς ὑ- ποψίες του.

— Μπορῶ νὰ ἰδῶ τὸ ἄγαλμα; ρώτησε ἡ ντέτεκτιβ.

— Ὁ Μπίλ συνωφρυνόθη. Χαμογέλασε ἔπειτα καὶ τῆς ἔγνεψε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Διέσχισαν πολλοὺς διαδρόμους, ἀνεβοκατέβηκαν σκάλες καὶ τέλος ἔφθασαν στὸ δωμάτιο, ποὺ ἦταν τὸ ἄγαλμα.

Ἡ Χάμιλτον τὸ ἀντίκρουσε μὲ μιὰ ἔκφραση θριάμβου. Χωρὶς νὰ φανερωθῇ, εἶπε στὸν Μπίλ ὅτι εὐχαρίστως θὰ τὸ ἀγόραζε, ἀλλὰ δὲν εἶχε χρήματα μαζί της. Αὐτὸ κίνησε ἀκόμα περισσότερο τὶς υποψίες τοῦ κακοποιοῦ. Ἀλλὰ πάλι συγκρατήθηκε. Καὶ κα- τέβηκε στὴν ἑξῆς συμφωνία. Τὰ χρήματα νὰ τὰ ἔβαζε ἡ Χά- μιλτον σ' ἓνα ὠρισμένο μέρος, ποὺ τὸ ὑπέδειξε ὁ Μπίλ κι' ὕστερα θὰ φρόντιζε αὐτὸς νὰ βάλῃ ἐκεῖ τὸ ἄγαλμα.

— Ἀπὸ τὸ σπῆτι αὐτὸ θὰ φύγωμε, εἶπε, γιατί τὸ ἔχεις ἐπι- σημάνει καὶ σὲ ὑποπεύομαι!..

Πράγματι ἔτσι ἔγινε. Ἡ Χάμιλτον πῆγε μὲ τὸν βοηθὸ της ντέτεκτιβ κι' ἔβαλε στὸ ὠρισμένο μέρος τὰ χρήματα καὶ περίμε- ναν νὰ ἔρθουν δυὸ συμμοριτεῖς. Πῆραν τὰ χρήματα κι' ὅταν ἀπεμακρύνθηκαν γιὰ λίγο, διελπηκτίστησαν κι' ἤρχισαν μιὰ φρβερή πάλη μεταξύ τους. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔσπευσαν τότε καὶ τοὺς συνέλαβαν. Τοὺς πῆραν στὸ

τμήμα κι' ὅταν τοὺς ρώτησαν τὴν νέαν διευθύνση τοῦ Μπίλ, τὴν εἶπαν ἀμέσως. Ἡ Χάμιλτον ἔσπευσε πάλι, χωρὶς ἀναβολή, με- ταμφιεσμένη καὶ συνήντησε ξανά τὸν κακοῦργο. Αὐτὴ τὴν φορὰ πρόσεξε ὅτι κάπνιζε τσιγάρα ἑμφελλα «Τίγρις», μὲ κόκκινη βά- ση, πράγμα ποὺ τὴν ἔκανε νὰ πετάξῃ ἀπ' τὴν χαρὰ της. Ἀλλὰ ὁ Μπίλ τὴν εἶχε πιά ὑποπτευθῇ γιὰ καλὰ καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ και- ρὸ τὴν ἔδεσε καὶ τὴν ἔρριξε μέσα μέσα σ' ἓνα σκοτεινὸ κελλί.

— Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, τῆς εἶπε, κατάλαβα ὅτι ἤσουν σπιούνος. Τώρα δὲν θὰ μοῦ ξεφύγῃς. Θὰ πεθάνῃς ἐδῶ μέσα σὺν σκυλί.

Κι' ἐξακολουθώντας τὸ γέλιο του, κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ

ΗΣΤ

Κι' ἐξακολουθώντας τὸ γέλιο του, κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ

Κι' ἐξακολουθώντας τὸ γέλιο του, κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ

Κι' ἐξακολουθώντας τὸ γέλιο του, κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ

Κι' ἐξακολουθώντας τὸ γέλιο του, κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ

Κι' ἐξακολουθώντας τὸ γέλιο του, κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ

Κι' ἐξακολουθώντας τὸ γέλιο του, κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ

Κι' ἐξακολουθώντας τὸ γέλιο του, κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ

Κι' ἐξακολουθώντας τὸ γέλιο του, κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ

Κι' ἐξακολουθώντας τὸ γέλιο του, κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ

Κι' ἐξακολουθώντας τὸ γέλιο του, κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ

Κι' ἐξακολουθώντας τὸ γέλιο του, κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ

Κι' ἐξακολουθώντας τὸ γέλιο του, κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ

Κι' ἐξακολουθώντας τὸ γέλιο του, κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ

Κι' ἐξακολουθώντας τὸ γέλιο του, κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ

Κι' ἐξακολουθώντας τὸ γέλιο του, κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ

Κι' ἐξακολουθώντας τὸ γέλιο του, κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ

Κι' ἐξακολουθώντας τὸ γέλιο του, κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ

Κι' ἐξακολουθώντας τὸ γέλιο του, κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ

Κι' ἐξακολουθώντας τὸ γέλιο του, κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ

Κι' ἐξακολουθώντας τὸ γέλιο του, κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ

Κι' ἐξακολουθώντας τὸ γέλιο του, κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ

Κι' ἐξακολουθώντας τὸ γέλιο του, κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ

Κι' ἐξακολουθώντας τὸ γέλιο του, κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ

Κι' ἐξακολουθώντας τὸ γέλιο του, κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ

Κι' ἐξακολουθώντας τὸ γέλιο του, κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ

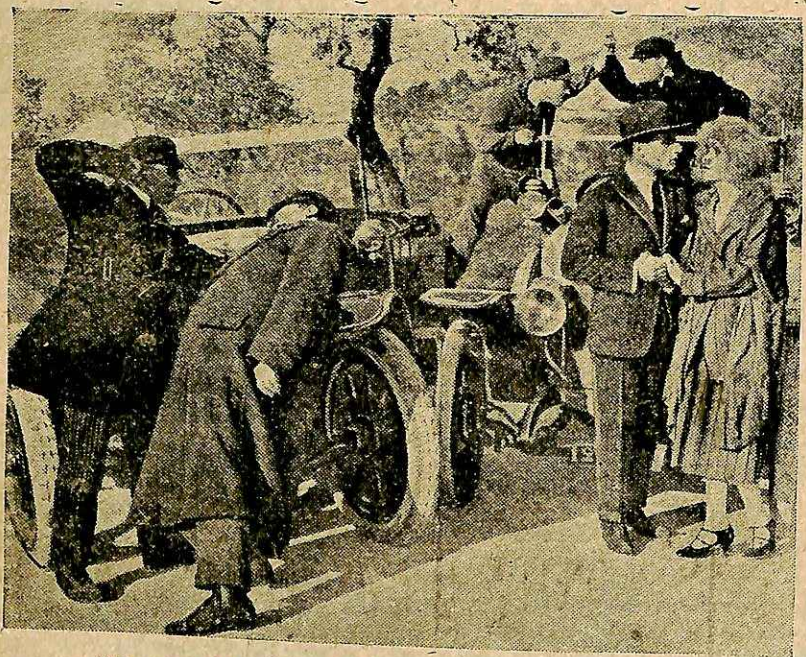
Κι' ἐξακολουθώντας τὸ γέλιο του, κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ

Κι' ἐξακολουθώντας τὸ γέλιο του, κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ

Κι' ἐξακολουθώντας τὸ γέλιο του, κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ

Κι' ἐξακολουθώντας τὸ γέλιο του, κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ

Κι' ἐξακολουθώντας τὸ γέλιο του, κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ

Ἐκάναν αἰφνιδιασμὸ στὶς κατακόμβες τοῦ σπιτιοῦ ὑπὸ τὴν δὴγίαν τῆς Καικιλίας.

Πῆγε κοντὰ στὰ πτώματα τῶν δύο φυλάκων κι' ἔψαξε στὶς τσέπες τους. Εἶχαν κι' οἱ δυὸ κουτιά μὲ τσιγάρα. Πρόσεξε ὅμως ὅτι δὲν ἦταν τῆς μάρκας «Τίγρις». Κατὰ συνέπειαν τὸ τσιγάρο τὸ κάπνιζε ὁ ἐγκληματίας, ἀφοῦ κανεῖς ἄλλος δὲν μπῆκε ἐκεῖ.

Οἱ ἀστυνομικοὶ συμπλήρωσαν τὶς ἐρευνές τους, χωρὶς ν' ἀπο- κομίσουν τίποτε τὸ σοβαρὸ.

— 'Ο ινσπέκτωρ Πάκ ἔφυγε ἐκνευρισμένος κι' εἶπε, βγαίνοντας, στοὺς ντέτεκτιβς.

— Ἀπὸ ἀπόψε, οἱ δυὸ σας, θὰ μένετε κρυμμένοι στὸ Μουσεῖο.

Πρόσέξετε μόνο νὰ μὴ σᾶς δῇ κανεῖς. Δὲν εἶναι ἀπίθανον νὰ ξανα- κἀνῃ τὴν ἐμφάνισή του ὁ κακοποιός, ποὺ δὲν θὰ εἶναι παρὰ κά- ποιος ἄλλος φύλακας.

τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀντίκρουσε. Ἦταν ἓνας φύλακας, ποὺ ἔμενε ἐμβρόντητος, μπροστὰ στὸ προτεινόμενο ρεβόλβερ.

— Ἐπὶ τέλους σὲ συνέλαβα, φώναξε ὁ ντέτεκτιβ. Μὴν κάνῃς βήμα, γιατί θὰ σὲ σκοτώσω! Εἶμαι πόλισμαν.

Πίσω ύψωνόταν το κτίριο του Κολλεγίου και μπροστά άπλωνε τους πράσινους πλακάμους του το δάσος. Μέσα στο δάσος βρισκόταν ένα πέτρινο συντριβάνι και γύρω-γύρω ανα πεδάκια.

Εδώ πέραγαν τις πιο πολλές ώρες τους οι φοιτητάι του Κολλεγίου. Πότε διάβαζαν, πότε άκουγαν τον μονότονο ψιθύρο του αναβρυτηρίου και πότε άφηναν να πλανηθή το ρεμβώδες βλέμμα τους στα δρομάκια και στα δένδρα του δάσους.

Στο ίδιο παγκάκι συνήθιζαν να κάθονται κι' ο Λέουις με τον Έντγκαρ, δυο πολύ παράξενοι άνθρωποι. Ήσαν παλαιοί φίλοι και τελειώναν σ' ένα μύνα τις σπουδές τους στο Κολλέγιο. Άλλά παρ' όλην καθημερινή συνάφειά τους έτρεφαν άπέραντο μίσος ο ένας γιά τον άλλον.

Όπως πάντα, έτσι και σήμερα, καθόνταν στο πάρκο. Άπό μακριά έφθανε το μουρμούρισμα του συντριβανιού και το κελάιδημα των πουλιών. Φαινόταν κι' οι δυο πώς δεν ήσαν καθόλου ήρεμοι.

—Το φανταζόμουν αυτό, τραύλιζε έννευρισμένος ο Έντγκαρ. Όλα πρέπει να τα περιμένη κανείς από σένα!

—Δεν το άρνούμαι, άπάντησε με άγανάκτηση ο Λέουις, όλα αυτά τα είπα στην Ντόροθι. Ναί! Θα κάνω τον πάν γιά να την κερδίσω!

Τα μάτια του άλλου πετούσαν σπίθες μίσους και όργης.

—Πολύ καλά, φίλε μου, φώναξε, κίτταξε να κερδίσης την Ντόροθι, χωρίς όμως να με συκοφαντής. Γιατί όσο την αγαπάς εσύ, τόσο και περισσότερο άκόμη την άγοπά εγώ!

Ο Λέουις άπέφυγε να πη τίποτε, έψέλλισε μόνον μέσα στα δόντια του, χωρίς ν' άκουσθή. «Πρέπει να βγής από την μέση. Ή Ντόροθι θα γίνη γιά πάντα δική μου!»

Και καθόταν εκεί, χωρίς να λένε τίποτε πιά οι δυο άνδρες. Ήταν φανερό ότι ένα μεγάλο χάος τους έχώριζε. Ή σιγή της Ντόροθι, της γυναίκας που έλάτρευαν κι' οι δυο, βάραινε επάνω στους φιλικούς δεσμούς τους και τους έκανε έχθρους. Έχθρους, που δεν θα έδισταζε ο ένας να βυθίση το μαχαίρι του στην καρδιά του άλλου, ενώ θ' άνθιζε στα χείλη του το χαμόγελο της ικανοποίησεως και της χαιρεκακίας.

Ο Λέουις κι' ο Έντγκαρ, όταν ήλπέκησαν τα διπλώματά τους, διεάχθησαν από το «Στρατιωτικό Ίνστιτούτο», να μετασχην μιās άποστολής γιά την ινδική ζούγκλα, που θα την άποτελούσαν στρατιωτικοί έπιστήμονες έξερευνηταί. Τόσο ο ένας, όσο κι' ο άλλος δεν κατώρθωσαν ν' άρνηθούν. Άποχαίρετησαν την Ντόροθι κι' έφυγαν γιά τις Ίνδιες.

Όταν έφθασαν στην Καλκούτα, έγκατεστάθησαν σ' ένα κεντρικό ξενοδοχείο. Άπό τα παράθυρά τους έβλεπαν κάτω την κίνηση του δρόμου, που είχε ένα ιδιόρρυθμο χαρακτήρα.

Στην Καλκούτα δεν έμειναν πολλήν καιρό. Ύστερα από μιá εβδομάδα ο Στρίγκ, ο διευθυντής της άποστολής, έδωσε την διαταγή της έκκινήσεως. Μπήκαν σ' ένα πρωτόγυνο σιδηρόδρομο, έκατον πενήντα περίπου άνδρες και τράβηξαν γιά την νοτιοδυτική περιοχή.

Έπειτα από ταξείδι πέντε ήμερών, ο σιδηρόδρομος έφθασε στο χωριό Άφι Ξι' οι άνδρες της άποστολής κατέβηκαν. Άφου διήνυσαν άρκετή άπόσταση πεζοί, (άμαξητός δρόμος δεν υπήρ-

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΤΟΥ ΧΑΙΒΥ ΣΑΜ

τρομό, προ πάντος την νύκτα, με τα παράδοξα σχεδιάσματα των σκιών τους. Άλλ' όμως ο τρόμος αυτός, δεν έσβυνε το μίσος που έννοιωθαν ο ένας γιά τον άλλον, οι δυο φίλοι.

Οι έπιστήμονες της άποστολής έκαναν διάφορες παρατηρήσεις κι' ο άρχηγός Στρίγκ ήταν πολύ ικανοποιημένος.

Μιά άγέλη από έλέφαντες έσκότωσε δυο στρατιώτες. Κατόρθωσαν να τεράστια ζώα να τους άρπάξουν με την προβοσκίδα στο χώμα. Αυτό το γεγονός έκανε άνάστατη όλη την άποστολή κι' ο Στρίγκ έδωσε σύστηρες οδηγίες να προφυλάσσονται, γιά να θηρία, ιδίως πάνθηρες, λεοπαράδαις και βόες, που είναι όλα έπιθετικά κι' όρμητικά.

Ο Λέουις κι' ο Έντγκαρ έθαύμαζαν, το άγριο και έπιβλητικό μεγαλείο της ζούγκλας. Οι μυκηθμοί των θηρίων τους προκαλούσαν μιá εύχαριστη άνατριχίλα κι' ή θέα των τρομακτικών συσφιγμένων τους καθήλωνε έκστατικούς στην θέση τους.

Ο Λέουις, ώπλισμένος με το τουφέκι του, άπεφάσισε να κινή μόνος του ένα γύρο, μακριά απ' τον καταυλισμό των συντρόσθανθ' ή πιδ βαθεία τους άπειρους κινδύνους της.

Παραμέρισε κάτι πυκνούς θάμνους, που σκέπαζαν μιá ρεμπκνά άγριόδενδρα κι' επάνω στους κλάδους τους άνεβοκατέβαιναν με άφάνταστη ταχύτητα, μικροί κίδηκοι.

Άνέπνευσε βαθειά και μ' εύχαρίστηση κι' έξακολούθησε με γοργό βήμα τον δρόμο του. Δεν διέκρινε πούθενά κανένα έπι κίνδυνο θηρίο κι' αυτό τον έκανε περισσότερο τολμηρό.

Άφου περπάτησε άρκετά, κουράσθηκε και κάθισε σε μιá πέτρα ν' άναταυθή, χωρίς ν' άφήση από τα χέρια του το τουφέκι.

Φυσούσε ένα τόσο έλαφρό άεράκι κι' αισθανόταν την άνάγκη του ύπνου. Άλλά δεν έκλεινε τα μάτια του. Άν κοιμόταν θα έξετίθετο σε χίλιους δυο κινδύνους.

Μά έξαφνα άκουσε ένα μούγκρισμα, που τον έκανε νά πεταχθή όρθιος. Ή καρδιά του άρχισε να κτυπά δυνατά και σήκωσε γιά κάθε ένδεχόμενο, το τουφέκι του.

Άπέναντί του άκριβώς, μέσα από τους θάμνους, είδε να προβάλλη το κεφάλι ενός πάνθηρος. Το θηρίο τον είχε άντεληφθή και τον παρατηρούσε έπίμονα. Ο Λέουις, δεν έχασε το θάρρος του. Σημάδεψε τον πάνθηρα στην κεφαλή και πίεσε την σκανδάλη. Όμως το όπλο δεν έ πυροσκόρησε. Έπαθε άφλογιστία και μάτια προσπάθησε ο Λέουις να διορθώση την βλάβη του.

Έκατάλαβε πώς ήταν χαμένος και στεκόταν άκίνητος τρέμοντας σύγκορμος και παρατηρώνας σαν ύπνωτισμένος τον πάνθηρα, που έξακολουθούσε να μένη άκίνητος.

Το θηρίο έπο χώρησε δυο τρία βήματα και τον πλησίασε περισσότερο. Έπειτα έκανε έξαφνα ένα άτότομο πήδημα και ρίχτηκε έναντιον του έξουθενωμένου Λέουις.

Άλλά την ίδιαν στιγμή άκούσθηκε ένας πυροβολισμός και το θηρίο εξαπλώθηκε χάμα νεκρό. Ή σωτηρία ήταν άνέλπιστη. Ο Λέουις έτρεβε τα μάτια του και

χε), έφθασαν στα πρόθυρα της πιο μεγάλης ινδικής ζούγκλας, της «ζούγκλας της φωτιάς και του θανάτου», όπως την λένε οι Ιθαγενείς.

Έπροχώρησαν και μπήκαν μέσα στην ζούγκλα, μ' ένα άλλόκοτο συναίσθημα στην ψυχή. Τα δένδρα, οι θάμνοι κι' οι ρεμματιές της άγρίας εκείνης περιοχής, προκαλούσαν τον

δεν έννοούσε την πιστέψη. Γύρισε το κεφάλι προς το μέρος από όπου άντήχησε ο πυροβολισμός κι' άντίκρουσε τον Έντγκαρ, που παραμέριζε τους θάμνους κι' έρχόταν κοντά του. Ή έκπληξίς του ήταν μεγάλη κι' ή χαρά του άκόμη μεγαλύτερη.

—Έντγκαρ, φώναξε στον φίλο του, εσύ ;... Μ' έσωσες εσύ ;... Και έπεσε κλαίγοντας στην άγκαλιά του.

Οι δυο φίλοι έμειναν άγκαλιασμένοι γιά πολλή ώρα, ενώ ο Λέουις έκλαιγε και ο Έντγκαρ γελοούσε.

—Μ' έσωσες από βέβαιο θάνατο, Έντγκαρ, θά σου χρεωστώ εύγνωμοσύνη σ' όλη μου τη ζωή!

—Μην είσαι άνόητος! του άπάντησε ο άλλος. Δεν μπορούσα ν' άφήσω έναν άνθρωπο νά πεθάνη μπροστά στα μάτια μου.

—Όχι! είσαι μεγάλος, Έντγκαρ, μπορούσες να μ' άφήσης νά πεθάνω, γιά να πάρης εσύ την Ντόροθι. Κι' όμως δεν το έκανες. Άλλοίμονο! πόσο σε είχα παρξηγήσει!

—Ο Έντγκαρ έκτύπησε έλαφρά τον ώμο του φίλου του, ενώ εκείνος έξακολουθούσε να του λέη.

—Τώρα πιά ή Ντόροθι δεν άνήκει σε μένα! Έντγκαρ, έχεις μιá εύγενική ψυχή και δεν θα θελήσω να χαλάσω την εύτυχία σου.

Ο Έντγκαρ δεν άπήντησε τίποτε. Έκρέμασε στον ώμο του το τουφέκι κι' είπε.

—Έμπρός, πάμε τώρα.

Και ξεκίνησαν. Άλλά δεν ήξεραν τον δρόμο και μάταια προσπαθούσαν να προσανατολισθούν. Άπελισμένοι άκολούθησαν ένα μονοπάτι χωρίς να ξέρουν πού τους πήγαινε.

Όταν έπροχώρησαν άρκετά, άντίκρυσαν ένα γιγαντιαίο χαμαιλέοντα, του είδους «ζουάρ», που βρίσκεται μόνο στις ινδικές ζούγκλες. Ή θέα του άπαισιού θηρίου τους έκανε ν' άνατριχιάσουν. Χωρίς να χάση καιρό ο Έντγκαρ τον σημάδεψε με το τουφέκι του και τον ξάπλωσε νεκρό.

Συνέχισαν τον δρόμο τους, χωρίς να μπορέσουν να κατατοπισθούν. Κι' είχαν άκόμη μιá δυσάρεστη περιπέτεια. Μιά λεοπαράδαις τους έπετέθη και μόλις πρόλαβε ο Έντγκαρ να την σκοτώση. Λίγο άκόμη και το πεινασμένο θηρίο θα τους κατασπάρασσε και τους δυο.

Έν τούτοις δεν άπογοητεύθησαν. Έξακολούθησαν το γοργό περπάτημά τους και σε μιá στιγμή, παραμερίζοντας μερικά πυκνά κλαδιά που τους έκοβαν την διάβαση, άντίκρυσαν χαρούμενοι τον καταυλισμό των.

Όταν έφθασαν, οι άνδρες της άποστολής βρισκόταν όλοι στο πόδι.

Ένας Ίνδος άνήγγειλε εκείνο το βράδυ, ότι οι άγριοι μιās φυλής είχαν σκοτώσει δυο Εύρωπαίους. Ήφυλη έλενε ότι και πολύ μακριά τους και πήραν διαταγή νά σπεύσουν να την τιμωρήσουν. Ο Στρίγκ έδωσε τις οδηγίες του και σε λίγη ώρα ξεκίνησαν με γορήγο βήμα, τραγουδώντας διάφορα πολεμικά τραγούδια.

Την νύκτα στρατοπέδευαν πλάι σε μιá ρεμματιά κι' άναψαν φωτιές και την ήμερα συνέχισαν πάλι τον δρόμο τους.

Μετά δυο μέρες έφθασαν στο χωριό των άγρίων. Έπειδή ο μος ήταν πολύ όλιγώτερος από τους άγρίους, ο Στρίγκ άπεφάσισε να στρατοπεδεύσουν, όσο μπορούσαν πιο κοντά στο χωριό και ν' άρχίσουν από εκεί το τουφεκίδι.

Πράγματι έτσι έγινε. Οι Άγγλοι, καλοί σκοπευταί, πυροβόλησαν από τις σκοπιές τους τους άγρίους και τους σκότωσαν σαν σκυλιά.

Φυσικά δεν έκάθισαν κι' εκείνοι με σταυρωμένα τα χέρια. Πετούσαν τα βέλη τους, τ' άκόντια τους και πέτρες άκόμη έναντιον των έχθρών τους και κατόρθωσαν να σκοτώσουν πέντε στρατιώτες.

Οι Άγγλοι πολεμούσαν με πείσμα και λύσσα. Στην πρώτη γραμμή ήταν κι' ο Έντγκαρ με τον Λέουις. Ξαπλωμένοι χάμα έρχονταν όσο μπορούσαν πιο πολλές τουφεκιές, ξεφωνίζοντας χαρούμενοι όταν ή σφαιρά τους έπετύγγανε του σκοπού της.

Έξαφνα όμως κάποιον βέλος, σφηνώθηκε στο λαιμό του Έντγκαρ. Τα χέρια του παρέλυσαν κι' άφησε το τουφέκι του να πέση, ενώ μούγκριζε άπελπισμένα, απ' τους πόνους.

Ο Λέουις, όταν άντελήφθη πληγωμένο τον φίλο του, άφησε

μιá φωνή άπελπισίας. Άρπαξε το βέλος και το τράβηξε απ' την πληγή, ενώ φώναζε και ζητούσε βοήθεια.

Έσπευσε ένας γιατρός και μετέφεραν μαζί με τον Λέουις, μακριά από την μάχη, τον πληγωμένο. Άλλά όταν εξέητασε την πληγή, άντελήφθη ότι το αίμα είχε δηλητηριασθή από τον ιδίου βέλους και ότι δεν έμεινε πιά καμμιá έλπίδα. Έδωσε πρόχειρα το τραύμα και φεύγοντας είπε στον Λέουις.

—Ο φίλος σου σε λίγη ώρα θα είναι νεκρός!

Τα γόνατα του Λέουις λύθησαν. Τρεκλίζοντας πήγε κοντά στον Έντγκαρ, που άρχισε πλέον ν' αγωνιά. Είχε καταλάβει τον θάνατο του και πιάνοντας το χέρι του συντρόφου του έτραύλιζε.

—Λέουις, θά πεθάνω σε λίγο! το αισθάνομαι.

Ο Λέουις έπεχείρησε να του δόση έλπίδες, μα ο Έντγκαρ τον διέκοψε.

—Άφησε τις παρηγίες θά πεθάνω!

Τα μάτια του βούρκωσαν κι' άρχισε πιά κι' ο Λέουις να κλαίη, χωρίς να μπορεί να συγκρατηθή.

—Άκουσε, Λέουις, είπε άργά ο Έντγκαρ, εσύ θα γυρίσης, βέβαια, πίσω στην Άγγλία. Παντρεύσου την Ντόροθι και φρόντισε γιά την κήνη εύτυχισμένη.

Ύστερα έβγαλε άργά το ρολόι του και το έδωσε στο φίλο του.

—Αυτό να της το δόσης, είτε, ως το τελευταίο μου δώρο καινά της πής ότι πέθανα, με τ' αγαπημένο όνομά της στα χείλη μου.

Έκμηδενισμένος απ' την ταραχή και την συγκίνηση ο Λέουις έψέλλισε.

—Έντγκαρ, το ρολόι σου θα το δώσω στην Ντόροθι, γιά ένθύμιο. Όμως εγώ, δεν θα την παντρευθώ ποτέ! Έχεις τον λόγον σου.

Δεν έπρόλαβε να πη τίποτε άλλο, γιάτι ο Έντγκαρ ξεψύχησε, σαν πουλί...

Όταν άντίκρουσε την Ντόροθι ο Λέουις, μόλις μπόρεσε να συγκρατήση την συγκίνησή του. Κάθισε άπέναντί της και της έδωσε το ρολόι του Έντγκαρ.

—Αυτό είναι το τελευταίο δώρο του φίλου μου, της είπε. Σε αγαπούσε μ' όλη του την καρδιά κι' είναι κοίμα που δεν είχες την εύτυχία να ζήση και να σε κήνη δική του.

Ύστερα της μίλησε γιά τον θάνατο του Έντγκαρ με ός τις λεπτομέρειες και σηκώθηκε.

—Θά φύγω, ψιθύρισε.

Ή Ντόροθι έαφνιάσθηκε.

—Πού θα πάς, Λέουις; φώναξε. Δεν με αγαπάς; Δεν θα με κήνης δική σου;

Ο Λέουις της έρριξε μιá ματιά γεμάτη λατρεία, τα χείλη του άνοιγαν γιά να άφήσουν να ξεχυθούν όλα έ κείνα τα έρωτικά λόγια, που από τόσα χρόνια λαχταρούσε να πη στη γυναίκα που λάτρευε.

Άλλά ή άνάμνησις του νεκρού πέρασε γιά μιá στιγμή απ' τη σκέψη του. Το πρόσωπό του σκοτεινίασε, τα μάτια του χαμήλωσαν λυπημένα και το μόλο που μπόρεσε να άρθρώση ήταν.

—Θά φύγω!... θά φύγω, Ντόροθι.

—Μά γιατί;

—Έτσι πρέπει να γίνη, Ντόροθι.

Ή νέα τον κύτταξε άτελπισμένη.

—Όπως είν' αλήθεια πώς δεν μ' αγαπάς πιά, τραύλιζε.

—Όχι! Ντόροθι. Άπό σήμερα δεν θα με ξαναϊδής πιά. Το μόνο που σε παρακαλώ είναι να φυλάξης την μνήμη του αγαπημένου μου νεκρού. Το ίδιο θα κάνω κι' εγώ! Έχε γεια γιά πάντα, Ντόροθι!

Κι' ο Λέουις έφυγε απ' το Λονδίον. Κανείς δεν έμαθε ποτέ πού έπηγαι και τί άπέγινε.

ΧΑΙΒΥ ΣΑΜ

Ένας Ίνδος άνήγγειλε εκείνο το βράδυ, ότι οι άγριοι μιās φυλής έσκότωσαν δυο Εύρωπαίους

—Δεν μ' αγαπάς Λέουις ;

Ο ΠΑΡΑΓΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

—“Ένα μόνον κτύπημα. Ίσια στην καρδιά.

—Χαρντί! Χαρντί! Πασσαβάν! Χαρντί, οὐλοῖται ὁ ἱππότης, σάν γιά νά πληροφορήσῃ τήν Ὀδέττην γιά τήν βοήθειαν πού τῆς ἔφθανε.

Ἐσπρωξε μιὰ πόρτα μισοανοικτή, μέ ἓνα βίαιο κτύπημα τοῦ ποδιοῦ καί μέ προτεταμένο τὸ ξίφος καί κόκκινο ἀπὸ τὸ αἷμα, ἐβάδισε κατὰ τοῦ Γιάννη τοῦ Ἀ. τρομήτου.

Ἀκούσθησαν ὅπως εἶπαμε κατὰ σύντομος φωνές, καί ἀναρθροῦς ἐκφωνήσεις καί ἀμέσως ἡ μάχη ἄρχισε μετοξὺ Γιάννη τῆς Βουγιώνης καί τοῦ Πασσαβάν.

Ὁ δούξ ἦταν ἓνας σκληρὸς ξιφομάχος, σταθερὸς σάν ἓνας βράχος. Ὑπέστη χωρὶς νά κινήσῃ τήν μακρινὴ ἐπίθεσιν τοῦ ἱππότη. Τὸ αἷμα τῆς μάχης τοῦ ζήτουσε τὸ ἐλευθερὸ πέρασμα γιά νά τὸν κτυπήσῃ σὲ στήθος. Ἡ θέλησις νά σκοτώσῃ ἦταν σταθερὴ στή ματιά αὐτῆς. Ἐπὶ ἓνα λεπτό ἐλαβε χώραν ἓνα θάμνωμα λάμψεων, ἓνα ἐπανειλημμένον κρατάλισμα τοῦ χάλυβος. Ὁ Πασσαβάν ἦταν ζωντανὸς ἀνεμοστρόβιλος.

Μέ ἓνα γρήγορο βλέμμα εἶδε τήν Ὀδέττην ἑσπλωμένη. Ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἐπιδόξασεν αὐτὴν τὸν τρομερὸ τὸ θάνατον τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ὑποχρυσόσε γιά νά πάρῃ φόρον, ἐρχόμενος σάν ταῦρος δεξιὰ καί ἀριστερά, ζητοῦσε νά σκοτώσῃ καί ὅλα αὐτά, ἀφήνοντας μανιάνεις γουλιανοῦς.

Μπρὸς τὸν τρομερὸ αὐτὸν ἀνεμοστρόβιλον, μπρὸς στήν θύελλα αὐτὴν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ξεπηδοῦσαν ἀστραπές, Γιάννης ὁ Ἀ. τρομήτος ὑπεχώρησε. Σὲ λίγο ἐστῆριξε τὰ νώτα του σὲ τὸ τοῖχο...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Ἰσαμπὴ ἐκινήθη μέ τὸ ἐγχειρίδιον σὲ χερί. Ἦλθε πίσω ἀπὸ τὸν ἱππότη καί τὸ ἐγχειρίδιον, μέ τὸ ὁποῖον εἶχε σκοτώσει τήν Ὀδέττην, τὸ ὕψωσε κατὰ τοῦ Πασσαβάν βρυζωμένη.

—Πέθανε! Πέθανε μαζί μέ ἐκείνην πού ἀγαπᾷς! Καί τὸ χερί της στάθηκε ὑψωμένο χωρὶς νά κυπήσῃ. Ἐνα σιδερένιο σφίξιμο τῆς παρέλκε τὴν γροθιά. Κάποιος εἶχε ἀρπάξει τὴν βασίλισσα καί τὴν τραβοῦσαν ἀστραπές, Γιάννης ὁ Ἀ. τρομήτος ἀφαιρὼντας ἐγγύρσει καί εἶδε τὸν δεσμοφύλακα, ἀπαθὴ καί, πρᾶγμα καταπληκτικόν, νά φέρεται μέ ἀπειρο σεβασμὸ. Ὁ δεσμοφύλαξ ἐσπρωξε τὴν βασίλισσα στήν ἀντίθετον γωνίαν καί εἶπε.

—Μεγαλειότης, ἀφήστε τους νά τελειώσουν ἡ σὰς σκοτώνω. Στὸ δευτερόλεπτον αὐτὸ ὁ Γιάννης ὁ Ἀ. τρομήτος ἀσθμαίνοντας, τρελλὸς ἀπὸ λύσσα εἶδε ὅτι θά πέθανε. Τὸ ξίφος του πετάχθηκε. Εἶδε τὸ σπαθὶ τοῦ Πασσαβάν νά ἀνυψώνεται γιά τὸ κτύπημα τοῦ θανάτου καί τότε... Ὁ Πασσαβάν ἔμεινε παγωμένος μέ τὰ μάτια μεγαλωμένα, μέ τὸ πνεῦμα σὲ τρομερὸ ἐρεθισμὸ...

Τὰ δύο χέρια τῆς Ὀδέττης τοῦ ἐσφιγγαν τὸν λαιμό...

Ἡ Ὀδέττη φώναζε. Σὲ μιὰ ἐκρηξή ὅλων τῶν δυνάμεων τοῦ

Ἡ βασίλισσα τῆς Γαλλίας Ἰσαμπὴ, σύζυγος τοῦ τρελλοῦ βασιλέως Καρόλου τοῦ βοῦ ἀνάγκασε τὸν ἐραστὴν της Γιάννην Ἀ. τρομήτον νά μακαρώσῃ τὴν ἐρωμένην του Λωρὰν ντ' Ἀμπρέμ ἀφ' οὗ τοῦ δηλητηρίου πού εἶχε δώσει τῇ βασίλισσᾳ ὁ μάγος Σαϊτάνο δὲν τὴν ἐσκότωσε. Ὁ μικρὸς ἐκπότης Χαρντί Πασσαβάν πού ἐπενέβη, συνελήφθη καί ὠδηγήθη στὸν μάγο Σαϊτάνο. Ἐλευθερώθη ἀφ' οὗ ἐλευθέρωσε καὶ ἄλλους τρεῖς, ἀλλὰ ἐκασυνελήφθη καὶ ἐκτελέσθη στὴ φυλακή. Τὴν Λωρὰν τὴν πῆρε ὁ Σαϊτάνο, τὴν κόρη της Ροζέλλης τὴν ἐστεῖλαν εἰς ἓνα μακρὺν χωριὸν ὅπου τὴν συνήντησε ἡ δούκισσα τῆς Ὀρλεάνης, ἡ ὁποία τὴν παρέδωσε στὸν Σιαμπέρ καί τὴν ἀνάθεσε ὡς κόρη τοῦ ὑποὶ τὸ ὄνομα Ὀδέττη. Μία μέρα πού πῆγε στὸν πύργον τοῦ τρελλοῦ βασιλέως καί τὴν εἶδε, συνήλθε. Τὴν ἔπρεπε στήν αὐλή καί ἡ Ἰσαμπὴ ζήλευσε. Ὁ Γιάννης Ἀ. τρομήτος ὁ πατέρας της ἀπεφάσισε νά τὴν κἀν ἐρωμένην του. Ἡ Ὀδέττη—Ροζέλλης πού δὲν θυμόταν τίποτε ἀπὸ τὴν παλὰ τῆς ζωῆς ἐβγαλε ἀπὸ τὴν φυλακὴν τὸν νέον ὁ ὁποῖος καίτοι μέρα πού γυρίζε ἀπὸ περιοδείαν ἐσωσε τὴν βασίλισσα ἀπὸ τὴν ἐπιθεσίαν Ἀλφόνσων καί ἐκείνην τὸν ἐκάλεσε στὰ ἀνάκτορα, καί τοῦ ζήτησε νά τῆς δοκιμῇ ὅτι θά σκότωνε τὸν Σιαμπέρ. Αὐτὸς ἠρνήθη. Ὁ Ἀ. τρομήτος ἐστεῖλε καί ἐδολοφόνησαν τὸν ἀδελφὸ τοῦ βασιλέως. Ἐπειτα οἱ ἴδιοι ἀνδρῶποι τοῦ ὑποὶ τὴν ὀδηγίαν τῆς Ἰσαμπῆς ἐδολοφόνησαν τὸν Σιαμπέρ καί τὴν παραμάννα τῆς Ὀδέττης καὶ ἐπῆγαν στὸ δαμάτιο τῆς νέας νά τὴν ἀπαγάγουν. Ἀλλὰ τὴν ἔσωσε ὁ Πασσαβάν, τὸν ὁποῖον θά ἐξάνταναν ἂν δὲν παρουσιάσεται ὁ βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος τὸν ἔκανε ἀρχηγὸν τοῦ ἀποσπασμάτος πού θά τὸν συνόδευε κατὰ τὴν ἀναχώρησιν του. Ὁ Πασσαβάν δὲν ἐγγύρισε σπῆτι τοῦ ἐδεχθῆ τὴν ἐπίθεσιν τῶν ἀνδρῶπων τοῦ Ἀ. τρομήτου, οἱ ὁποῖοι τὸν κατηγόρησαν ὡς δολοφόνον τοῦ δούκως τῆς Ὀρλεάνης. Ἐξέφυγε καὶ ἔπῃγε στὸν πύργον ὅπου ἔμενε ἡ χήρα τοῦ δολοφονηθέντος, ὅπου θά ἐσκότωνετο ἂν δὲν τὸν ἔσωζε ἡ δούκισσα, ἡ ὁποία τὸν ἀπεκάλυψε ὅτι ἡ Ροζέλλης ἐξῆλθε. Γυρίζοντας σὲ Παρίσι ἐφιλοξενήθη στὸ σπῆτι τῆς νέας Βαλανσιέν καὶ ἐκεῖ συνήντησε τὴν Λωρὰν, ἡ ὁποία δῆλας τοῦ εἶπε ὅτι τὴν ἔλεγε Ἰωάννα. Ἀπ' ἐκεῖ ἐπῆγε στὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπειλοῖτο γιά νά τὸν σκοτώσῃ καί νά πειραματισθῇ ἐπάνω του, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νά ζητήσῃ τὴν βοήθειαν τοῦ μάγου γιά νά σκοτώσῃ τὴν Ὀδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεσπάρει ἡ τίγρις της χάρις στὸν σκύλλο της. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὅτι τοῦσε ἡ Ροζέλλης καί συνενοεῖται μέ τὸν φίλον του Ταντεγκὺ νά μούσῃ στὰ ἀνάκτορα, ἀλλὰ τὸν συλλαμβάνουν μέ δόλον οἱ ἀνδρῶποι τοῦ Ἀ. τρομήτου καί τὸν ὀρίζουν σὲ Χουντελόν. Ἡ Ἰσαμπὴ ζήτη ἀπὸ τὸν Γιάννη Ἀ. τρομήτον νά σκοτώσῃ τὴν Ὀδέττην, καὶ ἐκείνος ἀπ' αὐτὴν τὸν Πασσαβάν. Ὁ Ἀ. τρομήτος πού εἶχε στείλει τρεῖς ἀνθρώπους τοῦ ντυμένους ὡς καλογέροντες, νά ἐξορκίσουν τὸν βασιλέα τὸ ὑπόσχειται ἀλλὰ σὲ λί' οὖ πηγαίνει στὴν νῆα καὶ τῆς δείχνει ὅτι τὴν ἀγαπᾷ. Ἐκείνη πού ἔχει ὅτι εἶναι πατέρας της τὸν διώχνει μέ φρίκη καὶ ἐκείνος ἀποφασίζει τὴν ἐξόντωσίν της. Ἡ Ἰσαμπὴ ἐπεσκέφθη τὸν Πασσαβάν στὴν φυλακὴν του, ἀλλ' ἐκείνος ἀρνείται τὸν ἐρωτὰ της καί περιμένει τὸν μαρτυρικὸν θάνατον εἰς τὸν ὁποῖον κατεδικάσθη. Ὁ δεσμοφύλαξ του τὸν βοηθεῖ νά δρασκετίσῃ. Οἱ τρεῖς ψευδοεργεῖται διαφωνοῦν γιά τὸ δολοφόνιον τοῦ βασιλέως καί μαλῶνουν ἐνθ' ἡμεῖς ἴδια ὅρα ἡ Ἰσαμπὴ πηγαίνει καὶ μακαίρων τὴν Ὀδέττην. Ὁ Πασσαβάν σκοτώνει τὸν Σκᾶς καί ἐτοιμάζεται νά σκοτώσῃ καί τὸν Ἀ. τρομήτον, ἀλλὰ τὸν ἐμποδίζει ἡ Ὀδέττη, δηλώνοντας ὅτι εἶναι πατέρας της.

καγιόν!

—Τί θέλετε ἀπὸ μένα; ῥώτησε ὁ βασιλεὺς. Βοήθεια! Βοήθεια! Χαρντί! Χαρντί! Πασσαβάν, ὁ Χαρντί! ἐπαναλάμβανε ὁ θόρυβος, ὁ ὁποῖος τοὺς εἶχε καρφώσει ἀκίνητους στὴ θέσιν τους.

—Αὐτὸς εἶναι! ἐμυκάτο ὁ Μπραγκαγιόν. Αὐτὸς εἶναι! μᾶς καλεῖ!

—Διάβολε! ἐψέλλισε ὁ Μπραγκαγιόν, ὅταν αὐτὸς μᾶς καλεῖ δὲν γνωρίζομε ἄλλον κύριον.

—Ἐμπρός! οὐρλιασε ὁ Λαβάν.

Ἐκῆφθησαν καὶ ἐπῆλθαν ἀπὸ τὸ κτύπημα τῆς φρίκης, τοῦ ἐφιάλτου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ἐξῆλθε ἀπὸ τὸν Πασσαβάν.

Μέ γρήγορα πηδήματα καί οἱ τρεῖς ἔτρεξαν πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἤρχετο ὁ θόρυβος, δηλαδὴ βῆγαν ἀπὸ τὴν πόρταν καί οἱ ἐνοπλοὶ του. Ἐφθασαν στὴν σάλλα τῆς ὑποδοχῆς τῶν διαβαρείων σπαθῶν σὲ δεξιὸν χερί καί τὸ ἐγχειρίδιον σὲ ἀριστερό, ἐκείνην ν' ἀντιστάθῃ σὲ ἓνα ὀλόκληρο στρατό.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΤΡΕΛΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ὁ Ὀκεντοβίλ, ἐν τούτοις, ἀκούει. Εἶχε ἐπιστρέψει ἐκεῖ, χωρὶς

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ἔρωτος καί τῆς θλίψεως ἡ Ὀ. δέττη φώναζε αὐτὸ ἐδῶ.

—Πασσαβάν! Πασσαβάν! ἄφησέ με νά πεθάνω, ἀλλὰ μὴν σκοτώσῃς τὸν πατέρα μου!

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΕΡΗΜΙΤΕΣ

Ὅπως εἶδαμε πῆγαν σὲ διαμέρισμα τοῦ βασιλέως, ἀποφασισμένοι νά τὸν σκοτώσουν. Ὁ Ὀ. Ὀκεντοβίλ βρισκόταν ἐκεῖ πίσω ἀπὸ τὴν πόρταν. Τοὺς ἐπιτηροῦσε. Καί εἶχε 12 ἐνόπλους μαζί του. Οἱ τρεῖς ἐρημίτες λοιπόν, ἦσαν ὑποχρεωμένοι νά κῆνουν τὸν μεγάλον ἐξορκισμόν, ὁ ὁποῖος θά ἀπήλλαξε τὸν βασιλέα τῆς τρέλλας καί τῆς ζωῆς μαζί. Ὁ Μπραγκαγιόν ἦταν τρομερός. Ὁ Λαβάν ἦταν σταθερός. Ὁ Μπραγκαγιόν ἔκλεινε.

Καί οἱ τρεῖς ἐπροχώρησαν. Ὁ βασιλεὺς δὲν τοὺς ἀνεγνώρισε στὴν ἀρχὴ γιὰ τὰ πρόσωπά του ἦταν ἀλλαγμένα! Ἐπειτα εἶπε.

—Ὡ! γιὰ τὴν χάρις σου, ὁ ὁποῖος σὰς πηγαίνουν τὸ σὸν ὄρα!

Ἐπληκολούθησε μιὰ φωνὴ τρὸ μου.

—Γιὰ τὴν ἐγχειρίδια αὐτά; Δὲν ἀπῆντησαν. Ὁ Μπραγκαγιόν, πρῶτος, ἐσήκωσε τὸ χερί.

—Χαρντί! Χαρντί! Πασσαβάν, ὁ Χαρντί.

Ὁ μακρὺν θόρυβος τοὺς ἀπελθόντες. Ἐσταμάτησαν ἀσθμαίνοντας μέ τεντωμένο τὸ αὐτί.

—Αὐτὸς εἶναι, εἶπε ὁ Μπρα-

ἄλλο κατόπιν τῶν διαταγῶν πού ἔλαβε. Μὲ τὸ αὐτὸ στήν πόρταν τοῦ βασιλέως ἀκούει τὴν μάχην πού ἔδινε ὁ τρελλὸς βασιλεὺς κατὰ τῶν τριῶν δολοφόνων. Καί ἀνσφιζόμενος ἐκεῖνον πού ἀκούει ὁ Ὀκεντοβίλ θά ἦταν τρομερὸς, γιὰ τὸ σκληρὸς αὐτὸς ὁ ξιφομάχος, ὁ συνηθισμένος εἰς τὸν θόρυβον τῆς λύσης, φρικτοῦσε καί ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐσκούπιζε ἓνα ἐλαφρὸν ψυχρὸν ἰδρώτα, ὁ ὁποῖος ἐπάγωνε τὸ μέτωπόν του. Ἀλλοτε ἐμουρμούριζε.

—Διάβολε! πῶς ἀμύνεται. Δὲν θέλει νά πεθάνῃ ὁ πονηρός. Καί ξανάρχισε νά ἀκούῃ τὴν φρικτὴν μάχην. Ὁ τρελλὸς ἀμύνητο ἐναντίον τῶν τριῶν ἐρημιτῶν.

Τοὺς εἶχε ἀναγνωρίσει τὴν στιγμὴν πού ἄρχισαν νά φεύγουν πρὸς τὴν φωνὴν τοῦ Πασσαβάν, ἡ ὁποία τοὺς καλοῦσε. Ἀρχισεν ἡ μάχην τὴν στιγμὴν πού ἐξηφανίσθησαν. Ὅταν αὐτοὶ ὤρμησαν, τότε μόνον ἐκείνους ἐκατάλαβε ὅτι ἦθελαν νά τὸν σκοτώσουν.

Δὲν ἦσαν πλέον ἐκεῖ καί τότε μόνον εἶδε στὰ μάτια τους ὅτι ἦθελαν νά τὸν σκοτώσουν, εἶδε τὰ χέρια των ὠλισμένα μέ ἐγχειρίδια, ἀτελήφθη γιὰ τὴν δὲν φοροῦσαν πλέον τοὺς μαδύες των. Τοὺς κύτταξε μιὰ στιγμὴ, ἔπειτα τὰ χέρια του πρὸς τὸν Μπραγκαγιόν καί ἐμουρμούρισε. «Αὐτὸ συμβαίνει γιὰ τὴν θέλετε νά με κἀνετε νά γελᾶσω, δὲν εἶναι ἀλήθεια!»

Ἐνα δευτερόλεπτον κατόπιν, ὁ τρὸμος τὸν ἐπῆξε, τὸν ἐπῆξε ἡ κρίσις καί ἡ σκέψις ἀτόνισε.

Τὰ μάτια τοῦ τρελλοῦ ἐγούρλωσαν, τὰ ἀλλοιωμένα χαρακτηριστικά του ἐσχίσαντο μιὰ μάσκα φρίκης, τὸ στόμα του ἀφρίζε.

Μέ ἓνα πηδήμα τρομερὸ βρέθηκε ἐκτὸς προσβολῆς τῶν τριῶν ἐρημιτῶν, συνεσπείρωθη σὲ μιὰ γωνίαν καί ἐκτοτε ἄρχισε νά πιστεύει, ὅτι βρισκόταν στὴν κατάστασιν πού ἐδημιούργησε μέ τὴν φαντασίαν του.

Εἶδε τοὺς δολοφόνους σὲ μέσον τῆς αἰθούρας, νά δείχνουν μέ τὸ δάκτυλο τὸ θῦμα των, μέ μιὰ τρομερὴν ἡρεμία. Ὁ Μπραγκαγιόν ἔλεγε.

—Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας δὲν ἀναγνωρίζει σὲ μένα τὸ φάντασμα τοῦ δάσους τῆς Μάνς;

—Ἄς τὸν σφάζομε! ἔλεγε ὁ Λαβάν, καί ἔπειτα θά τὸν παραδώσω στὸν κύριον τῶν χιμερῶν.

—Πιστεύω, ἔλεγε ὁ Μπραγκαγιόν, ὅτι ἀξίζει καλλίτερα νά τὸν σκοτώσωμε, ἐνῶ θά τὸν κἀνωμε νά γελᾷ.

—Βοήθεια! οὐρλιασε τότε ὁ βασιλεὺς. Βοήθεια! ἔλεγε ὁ βασιλεὺς! Σφάζουν τὸν βασιλέα! Βοήθεια, λοχαγέ, φύλακες! Βοήθεια, φιλικὰ φαντάσματα! Βοήθεια, Χίμαιρες τῶν νυκτῶν μου. Ἄ! Κακοῦργοι. Προδότες! Ποιὸς σὰς πληρώνει; Χά! φοβᾶστε νά κτυπήσετε τὸν βασιλέα. Εἶμαι ὁ βασιλεὺς! Ὁ βασιλεὺς τῶν μαχῶν! θά ἰδῇτε.

Ἐσκέφθη μιὰ στιγμὴ ὅτι ἐπρεπε νά ἐπωφεληθῇ τοῦ δισταγμοῦ των. Ἐφῆλθε ὁ Μπραγκαγιόν, ὅτι ἐπῆλθε ὁ Μπραγκαγιόν, ὅτι ἐπῆλθε ὁ Μπραγκαγιόν. Καί αὐτὸ ὑπῆρξε τρομερὸ. Τὰ κτυπήματα πού ἔδινε στὸ κενόν, ἔκαναν νά τρέχῃ τὸ αἷμα. Μέ φρενητικὴν πηδήματα, διέτρεξε τὴν αἰθούσαν, ἀναποδογυρίζοντας τὰ τραπέζια, τὰ

φωτεῖα, κτυπώντας, φωνάζοντας. Ὁ Μπραγκαγιόν τὸν ἐσφιγγε ἀπὸ πίσω.

Ἀλλὰ μέ ἓνα κυκλῶδες νίκης ἀπῆλλαγῃ ἀπὸ τὸ σφίξιμον, ἐσκυψε, ὀρπαξε τὸν κολοσσὸν ἀπὸ τὰ πόδια καί τὸν στριφογύριξε καί ὁ Μπραγκαγιόν γέλοῦσε μέ ἓνα γέλιο κεραυνοῦ. Αὐτὸ τὸ γέλιο, τὸ σιγὰ—σιγὰ πῶς βίαιο, κτυποῦσε στὰ νεῦρα τοῦ βασιλέως ὁ ὁποῖος ἔλεγε.

—Στρίψε στὸ θάνατον. Ἄ, ἄ, νά πού δὲν ἔχεις πιά κεφάλι. Αἷμα; πολὺ αἷμα; ἄ! ὄχι ἀρκετό!

Ἐφῆλθε ὁ Μπραγκαγιόν ἐπιποθύμηση, διελύθη σάν καπνὸς καί ὁ βασιλεὺς ἐβγαλε σπαρακτικὰ φωνὰς γιὰ τὸ ἄλλοι ἐρημίτες ἄρχισαν νά τοῦ καταεσχίζουν ἡσυχὰ τὸ στήθος! Ἐπειτα ξαναπαρουσιάσθη ὁ Μπραγκαγιόν, ὁ ὁποῖος ἀπὸ ἓνα πλατὺ καί ὀρθογωνικὸ τραῦμα στὸ λαιμὸ τοῦ ἔχυσε φλόγες.

—Βοήθεια! Μὲ καίει. Ὡ! εἶναι ὁ Ἀδὴς Βοήθεια, φαντάσματα. Σὰς λέγω ὅτι ἐπλήγωσαν τὸν βασιλέα. Ὁ βασιλεὺς θά πεθάνῃ. Σκοτώνουν τὸν βασιλέα.

Ἐπεκράτησε μιὰ ὀλιγόστιγμὴ σιγὴ καί ὁ βασιλεὺς, ἔπειτα, ἐβγαλε μιὰ τελευταία φωνή.

—Εἶμαι νεκρός.

Ἐπειτα ὁ Ὀκεντοβίλ δὲν ἀκούει πλέον τίποτα. Ἀκροάσθη μερικά λεπτά ἀκόμα καί τότε, ἐνῶ σηκώνονταν πολὺ ὠχρὸς, εἶπε στοὺς ἀνδρες του.

—Τελείωσε! Ὁ βασιλεὺς εἶναι νεκρός!

—Ὁ Θεός, ἄς πάρῃ τὴν ψυχὴν του! εἶπε εἰλικρινὸς ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐνόλους.

Καί ὅλοι ἐσταυροκλήθησαν. Ἀογὰ ὁ Ὀκεντοβίλ μισοάνοιξε τὴν πόρταν καί ἐξορκοκινδύνευσε νά πεῖσῃ τὸ κεφάλι του. Εἶδε τὴν σάλλα γεμάτη ἀπὸ σωριασμένα ἐπιπλά, πανοπλίες, τραπέζια ἀναποδογυρισμένα, φωτεῖα καί εἰκόνες πεταγμένες κάτω. Ἡ μάχη ὑπῆρξε σκληρά.

Τέλος ἀνεκάλυψε τὸν βασιλέα σὲ μιὰ σκοτεινὴν γωνίαν. Ἦτο περμένος σὲ ἀριστερὸν πλευρὸν, ἀδρανὴς καί μέ τὸ ἓνα χερί διπλωμένο καί τὸ ἄλλο ὀπλωμένο, ἐνῶ ἐσφιγγε ἀκόμῃ τὸ ἐγχειρίδιόν του. Ἀνήσυχος ἐμουρμούρισε.

—Ποῦ νά εἶναι;

Ποῦ ἦσαν οἱ δολοφόνες; Στὸ βάθος, ἀπέναντί του, εἶδε τὴν πόρταν ἀνοικτὴ καί ἐφρικτοῦσε.

—Ἄ! ἔκανε. Ἐμάντευσαν ἐκεῖνον πού τοὺς ἐπερίμενε. Ἐφυγαν ἀπὸ δῶ. Μπᾶ! Ὡ! τοὺς ἐξορκοκινδύνευσε. Ὡ! αἱ ἐξοδοὶ τοῦ λαοῦ Πῶλ φυλάγονται.

Ὁ Ὀκεντοβίλ ἔκανε μιὰ κίνησιν γιά νά πῇ στὴν σάλλα. Ἐπειτα ὑπεχώρησε. Δὲν τολμοῦσε... Φοκιοῦσε στὴν σκέψιν νά πλησιάσῃ τὸν νεκρὸν αὐτόν. Γιὰ τὸν νεκρὸν αὐτόν, ἦταν ἀκόμῃ ἡ αὐτοῦ Μεγαλειότης, ἡ δύναμις, σχεδὸν ἡ θεότης. Ἦταν ὁ βασιλεὺς.

Ἦουκα, ὅπως εἶχε ἀνοίξει ἐκείνη τὴν πόρταν, τὴν ἐκλείδωσε καί εἶπε.

—Ἄς πάμε νά ἀναγείλωμε στὸν ἐξοχότατο, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐπέθανε.

Ἄν ὁ Ὀκεντοβίλ ἔμ-

Στὸ μέρος ἐκεῖνο ἐπερίμεναν λίγες στιγμές.

ΣΕΛΙΣ ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑΣ

Θέλετε νὰ μάθετε τὸν χαρακτῆρά σας, τὰ προτερήματά σας, τὴν ψυχικὴν ἰδιότητά σας;

Γράψετε λίγες λέξεις μὲν ψευδώνυμον στὴν ΚΥΡΙΑΝ ΜΙΝΑ ΜΠΕΝΧΟΥΡ, γραφολόγον περιοδικῶν «Πάνθεον», «Ἀθήνας» ἐσωκλείοντας 5 δραμὰς εἰς γραμματόσημα καὶ τὸ κατοπινὸν δελτίον.

Αἱ ἐπιστολαὶ σας πρέπει νὰ εἶναι γραμμέναι μὲ τὸν πραγματικὸν γραφικὸν χαρακτῆρά σας, χωρὶς καλλιγραφίας καὶ ἐπιτηδεύσεις.

Σημ.—Ὅσοι καὶ δεῖσαι ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθετε τὸν χαρακτῆρα φιλικῶν σας προσώπων, ἐσωκλείετε χειρόγραφόν τους καὶ ἀνάλογα γραμματόσημα καὶ δελτία.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΠΑΝΘΕΟΝ»,
ΔΕΛΤΙΟΝ ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΥ

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Ἐπειδὴ ὁ χώρος δὲν ἐπαρκεῖ διὰ τὴν καταχώρησιν ὅλων τῶν ἀπαντήσεων τῆς Γραφολογίας διὰ τοῦτο ἀκολουθεῖται εἰς τὴν δημοσίευσιν αὐτῶν ἡ χρονολογικὴ σειρά τῆς ἀφίξεως τῶν σχετικῶν ἐπιστολῶν.

Ἐπιστήμη ν. Μοντέρνα ἰδιοσυγκρασία, μελετηρὰ καὶ ἀποφασισμένη γιὰ ὅλα. Τίποτε δὲν σὰς συγκρατεῖ ὅταν ἀποφασίζετε κάτι. Ἀνάγκη ὅμως νὰ τὸ μελετᾶτε πολὺ πρῶτα καὶ νὰ ζητᾶτε τὴ γνώμη ἑνὸς σοβαροῦ φίλου. Δὲν ὑποφέρετε ἀπὸ αἰσθηματολογικὰ ζητήματα.

Κάποιον Κουρίαν. Κρύβετε βαθειὰ τοὺς πόθους σας καὶ σὰς καταλαβαίνουν ὅλοι. Τὰ μάτια σας μιλοῦν. Ἀγαπᾶσθε τρελλὰ γιατί εἰσθε πραγματικὰ ἄνθρωπος μὲ πολλὰ προσόντα. Δὲν ἐκδηλώνεσθε ὅμως, γιατί φοβᾶσθε τὴν κακογλωσσία.

Μεμπέκα. Χρυσὸ κορίτσι σὲ ξύλινο κλουβάκι. Σὰς καμαρώνουν ὅλοι γιατί τὸ ἀξίζετε. Ἔχετε μιὰ χαριτωμένη ἀφέλεια καὶ μιὰ ἄδολη ψυχούλα. Μὰ τὰ χαλάει ὅλα τὸ γινᾶτι σας πολλὰς φορές. Ἕνα πείσμα ἀράπικο. Διορθώστέ το.

Κλάρκ Γκέϊμπλ. Δύσκολος σὲ ὅλα. Ἀγαπᾶτε τὸ ὥραιο καὶ δὲν εὐχαριστεῖτε μὲ τίποτα. Περιέργος καὶ λίγο δειλός. Περιμένετε ὅλα ἀπὸ τὴν τύχη. Μὴ πρὸς Θεοῦ! Κινηθῆτε λίγο καὶ σείεσθε.

Διμανάκι. Εὐδιάθετη καὶ καλὸ καρδίη, εἰσθε προωρισμένη νὰ σὰς ἀγαποῦν πολὺ καὶ νὰ σὰς ζηλεύουν ἐπίσης. Ἔχετε εὐγενεῖς σκέψεις καὶ πολλὴν νοικοκυρῶσύνην. Θὰ εὐτυχίσετε ἂν δὲν παρασυρθῆτε ἀπὸ τὴν καλὴ σας καρδίαν.

Ι. Μ. Μαρίαν. Σεμνότης καὶ εὐγένεια κοριτσιού. Ἀνατροφή καὶ κρίσις πρῶτης τάξεως. Ἔχετε τὸ θάρρος τῆς τῆς γνώμης σας πάντα, γι' αὐτὸ σὰς κακολογοῦν κάποτε. Μὴ φοβῆσθε, θὰ γίνετε κάτι μὲ μέρα.

ΗΦίλη σας. Ἀφέλεια καὶ ἀτλοϊκότης πολλή. Τίποτα τὸ ἰδιαιτέρου στὴν ψυχροσύνησά σας. Καλὴ καρδιά. Ἔχει τὸ ἐλάττωμα τῆς φλυαρίας καὶ τὸ προτέρημα τῆς ἀνεξικακίας.

Σκανδαλίαν. Ζωηρὴ, ἀνυπόμονη, πεταχτή. Τὸ γέλιο δὲν λείπει ἀπὸ τὰ χεῖλιά σας. Εἰσθε τὸ ἀνφάν γκατὲ κάθε συντροφιάς. Θυμῶνετε μὲ τὸν ἑαυτὸν σας σὰς καμνιά φορὰ κι' ἔχετε ἄδικο. Θὰ παντρευθῆτε ἔσφινά.

Flour d'amour. Πολλὴ ζωὴ, νεοτὰ καὶ ἀμεριμνησία γιὰ τὴν αὐριό. Πρέπει νὰ φροντίζωμε ὅμως καὶ γιὰ τὸ μέλλον. Μὴ βασίζεσθε στὴ θεὰ Τύχη γιατί εἶναι τυφλή. Ἀνασκομπτώθητε καὶ ἀρχίσατε νὰ σκέπτεσθε σοβαρότερα.

Ἐλένη. Ὀνειρεύεσθε παλάτια, ποθεῖτε ἑκατομμύρια καὶ ζητᾶτε μεγαλεῖα. Δύσκολα πράγματα ὅλα σήμερα. Συμβιβασθῆτε μὲ μικρότερα καὶ θὰ βοῆτε τὴν ἀληθινὴν εὐτυχία.

Παριζιάννα. Τί σπάταλη προ-

κειμένου νὰ φανῆτε κομψή. Ἀληθινὴ Παριζιάννα στὸ γούστο ἀλλὰ ἐκείνες εἶνε οἰκονόμες καὶ ὄχι τόσο κοκέτες ὡς εἶσθε. Ἡ φιλαρέσκεια εἶναι ἐλάττωμα. Καρδιά χρυσάφι.

Ἀλκιβιάδης. Τρελλοῦτσικος καὶ γλεντζές. Ἀνησυχεῖτε σὰς ἀγαποῦν καὶ φαίνεσθε ἀδιάφορος σὲ ὅσους φροντίζουν γιὰ σὰς. Ἔχετε ἀπαίτησεις, ἐξοδεύετε πολλὰ καὶ κατοπινὸν σκέπτεσθε ὡς ἡμεροκοπημένος. Λίγη προνοήθῃ σὰς κἀν καλὸ.

Mis Bagret. Ἔχετε μιὰ ψυχραιμία ἐκπληκτικὴ γιὰ ὅλα τὰ ζητήματα καὶ μιὰν ἡρεμίαν ψυχῆς ἀξιοθαύμαστη. Ἀγαπᾶτε τοὺς τύπους καὶ τὴν κανονικὴν ζωὴν, δὲν σὰς ἐνδιαφέρει ἡ κοσμικὴ κίνησις οὔτε οἱ ἐξέσεις ὑποθέσεις. Εἰσθε πολὺ ἐκλεκτικὴ.

Ρένα. Βιαστικὴ, ἐνθουσιώδης, ἐλαφρὰ καὶ λίγο ἀπερίσκεπτη. Ἔχετε ὅμως πολλὴν χάριν καὶ ἀξιοπρέπεια, σὰς ἀρέσουν τὰ κομψὰ καὶ ἀγαπᾶτε τὴν μουσικὴν. Θὰ γινώσασθε καλὴ ἀρτίστα ἂν τὸ ἀποφασίζετε.

Ιβέτις Δικτάτωρ. Ἀγαπᾶς τὰ λόγια, τὸν θόρυβο, τὴν κίνησιν καὶ διὰ πολλὴν χάριν καὶ ἀφορμὰς γιὰ νὰ φαίνεσαι θορυβοποιός. Ἐπαναλαμβάνεις φράσεις καὶ λόγια πού καλὰ καλὰ δὲν ἐννοεῖς τὴν σημασίαν τους. Ἀνάγκη νὰ μελετᾶς καὶ νὰ προσέχης.

Θόδωρ Κουταμάρας. Ἀστεινέστε μὲ ὅλα, δὲν δίνετε δεκάρα γιὰ τίποτα. Τὰ ὥραιότερα αἰσθήματα τὰ γελάτε. Προσέχετε γιατί ἔχουν ἀγκαθάρκεια ὅλα τὰ ἀνάγκη νὰ εἰμεθα ἐπικεικὲς καὶ συμπονετικοί. Μὲ καταλαβαίνετε!

Κόρη τοῦ Νεῖλου. Πολὺ τάξις στὴ ζωὴ σας, εὐπρέπεια καὶ καλὴ πίστις. Εἰσθε ὑπόδειγμα εὐγενικοῦ ἀνθρώπου. Ἀγαπᾶτε, συμπονεῖτε καὶ βοηθεῖτε τοὺς φίλους σας. Δὲν ἔχετε μυστικά οὔτε συμπαιθητικοί.

Κορίτσι ἀπὸ τὸ Κάϊρο. Ὀνειροπόλος καὶ ρωμαντικὴ. Ὅλη μέρα σὰς ἀπασχολοῦν ὑποθέσεις τῆς καρδιάς. Τὰ τριαντάφυλλα τῆς ἀγάπης σας τὰ βλέπετε πάντοτε ματωμένα. Γιατί; Εἰσθε νέα, ἔχετε ὄρεγες καὶ προσόντα καὶ δροσιὰ ἀρετῆς.

Ρανόρ. Προτιμᾶτε τὸ γλέντι ἀπὸ τὸ αἰσθημα, τὸ φίλημα ἀπὸ τὰ λόγια, τὰ γλυκίσματα ἀπὸ τὰ τραγούδια. Εἰσθε πρακτικὴ καὶ ζητᾶτε πάντα νὰ ξεχάσετε τὰ σημερινὰ μὲ διασκεδάσεις τῆς αὐριό.

Ζεηνί. Μελαγχολικὴ ἀναποφασιστὴ καὶ δειλή. Ἀγαπᾶτε ὑποφέρετε καὶ δὲν τὸ λέτε παρὰ σὲ λίγα πρόσωπα. Καὶ ὅμως δὲν κατορθώνετε νὰ κρυφθῆτε. Εἰσθε ὡς τὸ διαγνέσ ποταμῶν, πού φαίνεται ἡ ὑπάρχει μέσα στὴν βαθειὰ κοίτη του.

Οἱ Εὐχέες. Εὐγενικὴ καρδιά, εὐλακρύνει πολλὴ καὶ χάρις ἀνεπιτήδευτη. Καλλίγνωμη καὶ συμπονετικὴ. Ἀλτροῦσιος σὲ ὅλα καὶ στὸ βάθος κάποιον παρὰ πονο γιὰ τὴ ζωὴ πού δὲν τὸ λείει ὅμως.

Ἐλμα. Τρελλοῦτσικη, ἀνυπότακτη, πονηρὴ καὶ σκανδαλίαν. Σὰς ἀγαποῦν καὶ ἀγαπᾶτε, ἀλλὰ πάντα μὲ γέλιο στὰ χεῖλιά. Δὲν στενοχωρεῖστε γιὰ τίποτα. Μιὰ αἰσιοδοξία ἀξιοζήλευτη. Μπράβο.

Ἐρχ. Πολὺ πῖθ προχωρημένος ἀπ' ὅτι ἐπρεπε στὴν ἡλικίαν σας. Καὶ ὅμως ἂν καὶ κατὰ βάθος εἰσθε διαβολάκος σωστός. Μελετᾶτε σοβαρὰ βιβλία καὶ κανονίζετε τὴ ζωὴ σας σὲ διαφορετικὴ γραμμὴ.

Μεγαλόψυχ. Τὰ περιμένετε ὅλα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Σὰς ἔχει ἀποκαυνώσει ἡ μοιρολατρεία. Χάσκετε. Κουνηθῆτε, λοιπόν. Πρέπει νὰ εἰμαστε ἀγρυπνοὶ γιὰ νὰ μπορέσωμε νὰ βροῦμε τὴν ἡσυχία μας καὶ νὰ τὴν σταματήσωμε.

Β. Π. Πολλὰ προσόντα, ἐξαιρετικὴ εὐφυΐα καὶ χάρις εἰς τὴν διατύπωση κάθε σκέψεώς σας. Σὰς ἀγαποῦν πολὺ καὶ τὸ ἀσκέψωτός σας. Εἰσθε προσεκτικὸς καὶ λεπτός στοὺς φίλους σας καὶ ἀξιοπρεπέστατος στοὺς ἐχθρούς σας. Σὰς ζηλεύουν πολλοί.

Ζωὴ Κ. Σὰς λείπει ἡ πρωτοβουλία. Μιμεῖσθε, ὑπακούετε. Εἰσθε γεννημένη γιὰ νὰ ἀκολουθῆτε. Πανδρευνθῆτε ἀνθρωπὸν νὰ σοβαρὸ γιὰ νὰ ἔχετε ἕνα καλὸ δὴγνὸ στὴ ζωὴ γιατί εἰσθε ὥραιο καραβάκι χωρὶς τιμόνι κρίσεως ἀτομικῆς.

Ἐγγονισσὴ. Δίνετε μεγάλη σημασίαν ἐν ζητήματι ἀσκήματος. Θέτε νὰ διαψέσετε τὰ πράγματα πού ὑπερφανεύεσθε γι' αὐτά. Δὲν τολμᾶτε. Ζητᾶτε βοήθεια καὶ τὴν ἀρνείεσθε μόνη σας. Ἡ τύχη ὅμως καὶ τὴν ἀρνείεσθε μόνη σας. Ἡ τύχη ὅμως θὰ σὰς βοηθήσῃ γιατί εἰσθε ἀγρυπνῶσα.

Τὸ ψευδώνυμό σας σὰς χαρακτηρίζει. Ἔχετε ὅλη τὴν ἀφέλεια καὶ τὴν χάρι ἑνὸς ἀνθρώπου τοῦ ἀγροῦ. Αὐτὸ αἰχμαλωτίζει τοὺς φίλους σας καὶ σὰς ἀγαποῦν. Εἰνε ἀνάγκη ὅμως νὰ κάλλιεργήθητε μὲ γνώσεις ὡφέλεις.

Μικρὴ Μελαχροινὸ Ὑλ. Προσοθυμωσιὰ καὶ γλωσσὸν λιγάκι. Προσοχή. Δὲν πρέπει ν' ἀποπαύετε τὸν κόσμον πού σὰς θαυμάζει γιὰ τὸς ἄλλες ἀρετὲς σας. Εἰσθε γεννημένη γιὰ φιλοφρονεῖσθε ἕνα ἕνα.

Α. Π. Γ. Σ. 50. Στριφνότης, ἀνεπιτηδευμένη καὶ στόμφορ. Καὶ ὅμως θὰ μπορούσε νὰ εἶνε ἀνθρώπος συμπονετικός γιατί δὲν τοῦ λείπει ἡ καλὴ θέλησις. Τὸν γιγνέται ὅμως τὸ κακὸς ἐννοούμενον καθῆκον καὶ ἡ τυπικότης.

Τ. V. L. M. 20. Καλοκάγαθος καὶ συμπαθητικός, δὲν βοῆκατε ἀκόμη ἐκεῖνον πού ζητᾶτε στοὺς ἄλλους. Μιὰ θερμὴ καρδιά εἶνε τόσο δύσκολο, ἰδίως μεταξὺ συναδέλφων. Ἀγαπᾶτε καὶ σὰς ἀγαποῦν ἀλλὰ δὲν σὰς τὸ δείχνουν τόσο. Αὐτὸ τόχετε παρῶνα.

ΜΙΝΑ ΜΠΕΝΧΟΥΡ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Ἡ Μάλτα τὸ φιλησυχότερον μέρος τῆς Εὐρώπης.

Μέχρι σήμερον ἐσυνειθίζετο νὰ θεωρῆται ὡς ὑπόδειγμα φιλησυχίας καὶ εἰρηνικῆς χάρας ἡ Ἑλβετία καὶ ἀνεφύετο πάντοτε ὡς σχετικὸν παράδειγμα.

Φαίνεται ὅμως ὅτι, τὸ εἰρηνικότερον μέρος, ἂν ὀχι ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου, τῆς Εὐρώπης ὅμως τουλάχιστον, δὲν εἶναι ἡ Ἑλβετία, ἀλλὰ ἡ Μάλτα, ἡ ὑπὸ ἀγγλικὴν κατοχὴν Ἰταλικὴ νήσος τῆς Μεσογείου.

Κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ ἀγγλικοῦ τύπου τὰ κακουργιοδία καὶ τὰ πλημμελεῖα τοῦ νήσου παραμένουν κλειστὰ ἐλλείψει ὑποθέσεων πρὸς ἐκδίκασιν ἀπὸ διμήνου.

Τὸ περίεργον ἐν προκειμένῳ εἶναι ὅτι οἱ Μάλτεζοι ἐνομιζοντο ἕως τώρα ὡς ἄνθρωποι ἐπιρρεπεῖς πρὸς τὴν ἐγκληματικότητα καὶ ἡ ἀντιλήψις αὐτὴ δὲν ἦτο καὶ τὸσον ἐσφαλμένη διότι ὅλοι σχεδὸν οἱ ἔξω τῆς νήσου εὐρισκόμενοι κάτοικοι τῆς—ναυτικοὶ κυρίως—εἶδαν διαρκῶς ἀφορμὰς ἀπασχολήσεων εἰς τὰς ἀστυνομίας τῶν χωρῶν ἐκ τῶν ὁποίων θὰ διήρχοντο.

Αἱ ἀκροβατικαὶ ἐπιδείξεις ἐνὸς βασιλικοῦ ἀκροβάτου

Ὅπως γράφουν αἱ ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες ὁ νέος βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας εἶναι ἕνας ἀριστὸς ἀκροβάτης καὶ ἔχει δώσει μέχρι σήμερον ἐπανεπιλημμένα δείγματα τῆς τέχνης τοῦ αὐτοῦ.

Πρὸ δλίγου καιροῦ—δλίγους μῆνας πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ βασιλέως Γεωργίου—εἰς μίαν φιλοφρονετικὴν ἐσπερίδα, πού ἐδόθη ὑπὲρ ἐνὸς ἀσύλου ἀνιάτων, ἐνεφανίσθη ὡς ἀκροβάτης καὶ ἐξετέλεσε μερικὰς ἐξαιρετικὰς δυσκόλους ἐπιδείξεις, αἱ ὁποῖαι κατεχειροκροτήθησαν.

Ἐννοεῖται ὅτι τὸ κοινὸν πού παρηκολούθησε τὰς βασιλικὰς ἀκροβατικὰς ἐπιδείξεις ἀποτελεῖτο ἀπὸ πλείονος τῆς ἀνωτάτης ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας τὰ ὁποῖα ἐξετέλεσαν καὶ αὐτὰ διάφορα ἄλλα νοῦμερα ἀναλόγως τῆς ἱκανότητός του ἑκάστος.

Ἡ χώρα τῶν λιλιπουτέων τῆς πολιτείας ᾽Οχάιο τῆς Ἀμερικῆς

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν—πού ἄλλοι;—πρόκειται νὰ ἰδρῶν ἡ ἐξωφρενικότερα πόλις τοῦ κόσμου.

Κατὰ τὰς πληροφορίας τῶν ἀμερικανικῶν ἐφημερίδων ἡ τοπικὴ Βουλὴ τῆς πολιτείας ᾽Οχάιο ἐψηφισε ἕνα σημαντικὸν ποσὸν διὰ τὴν ἰδρυσιν μιᾶς πόλεως ἡ ὁποία θὰ ὀνομασθῇ ἡ «Πόλις τῶν Λιλιπουτέων».

Εἰς τὴν πόλιν αὐτήν,—τῆς ὁποίας ὅλοι αἱ οἰκοδομαί, κατοικίαι κλπ. θὰ κτισθῶν ὑπὸ τῆς πολιτείας ᾽Οχάιο—θὰ εἶναι δεκτοὶ ὡς κάτοικοι μόνον ἄνθρωποι λιλιπουτέων ἀναστάματος, δηλαδὴ, νάνοι.

Ἐπειδὴ οἱ νάνοι τοῦ ᾽Οχάιο καὶ ὁλοκλήρου τῆς Ἀμερικῆς ἀκόμη δὲν εἶναι ἀρκετοὶ διὰ ν' ἀποτελέσουν τὸν πληθυσμὸν μιᾶς, ἔστω καὶ μικρᾶς, πόλεως, διὰ τοῦτο ἀπεφασίσθη παρὰ τὴν ἀντιθέτον ἀρχικὴν σκέψιν, νὰ γίνων δεκτοὶ καὶ νάνοι ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου.

Δραματικὴ πάλιν λύκος καὶ ἀετοῦ δι' ἕνα πτῶμα σκύλου.

Οἱ κάτοικοι ἐνὸς χωρίου τῆς βορείου Σκωτίας—τοῦ Μπην—ἔλαβαν τὴν ἐγκαιρίαν τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα νὰ παρακολουθῶν καὶ διὰ τὴν μεγαλοπρέτειάν του.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ὀλίγον ἔξω ἀπ' τὸ χωρίον εἶχε ριφθῇ μίαν νύκτα τὸ πτῶμα ἐνὸς σκύλου. Κατὰ τὸ ξημερώματα τῆς ἐπομένης, ἕνας λύκος προσελκύσθη ἐκεῖ ἀπὸ τὴν ὁσμὴν τοῦ πτώματος καὶ ἐπεδόθη εἰς τὴν κατασπάρξιν του.

Ταυτοχρόνως, ὅμως καὶ ἕνας ἀετός, ὁ ὁποῖος διήρχετο ἄνωθεν τοῦ μέρους ἐκεῖνου, ἀντελήφθη τὴν λεῖαν καὶ ἔσπευσεν νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ τὴν ἀμφισβητήσῃ ἀπὸ τὸν λύκον.

Ὅπως ἦτο φυσικόν, ὁ τελευταῖος κατὰ ἄλλο, παρὰ διστευθεῖς, ἔμεινε ἥτο, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ γεῦμά του καὶ τὰ δύο θηρία συνεπλάκησαν.

Ἡ πάλιν διήρχεσεν ἐπ' ἀρκετὸν καὶ ὁ θόρυβός τῆς συνεχῆς τρωσε ἐκεῖ τοὺς χωρικοὺς οἱ ὁποῖοι παρηκολούθησαν τὸ ἐνδιαφέρον θέαμα.

Ἐν τέλει, ὕστερα ἀπὸ τριῶν δραματικῶν ἀγῶνα, νικητὴς ἀνεδείχθη ὁ λύκος, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν ἔχασε τὴν νίκην του, διότι ἐξηντημένος, ὅπως ἦτο, ἀπὸ τὰ τραύματα, πού τοῦ ἐπροξένησε τὸ ράμφος τοῦ ἀντιπάλου του δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ πεδίου τῆς μάχης ἀλλὰ κατέπεσε καὶ αὐτὸς ἐκεῖ νεκρὸς μετὰ δύο ὥρας.

Τὸ ἀπρόοπτον καὶ δραματικὸν τέλος ἐνὸς ἀγῶνος ξιφασκίας.

Ἕνας ἀγὼν ξιφασκίας, τοῦ ὁποῦ τοῦ ἀπρόοπτον καὶ δραματικὸ τέλος, συνεκίνησε βαθύτατα ὁλόκληρον τὴν κοινωνίαν τῆς πόλεως, ἔλαβε χώραν τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα εἰς τὸ Νιουκάστελ.

Κατὰ τὰς ἐτησίαις ἐπιδείξεις ἐνὸς συλλόγου ξιφασκίας καὶ ἐνὼ οἱ ἀγῶνες εὐρίσκοντο εἰς τὸ τέλος των, ἐφθάσε ἡ σειρά τῆς ἐμφάνιστος τῶν πρωτοπείρων μελῶν τοῦ συλλόγου, τὰ ὁποῖα διὰ πρῶτην φοράν, ἐπαρουσίαζαν τὰς ἐπιδόσεις των ἐνώπιον τοῦ κοινού.

Δύο νεαροὶ ξιφομάχοι, συγκινημένοι, ἀσφαλῶς, ἀπὸ τὸ ὅτι, παρηκολούθουν τὴν ἐπιδείξιν τῶν χιλιᾶδες ὀφθαλμῶν, περιέπτον διαρκῶς εἰς λάθη, τὰ ὁποῖα ὁ παριστάμενος προπονητὴς των καὶ διαιτητὴς τοῦ ἀγῶνος συγχρόνως ἔσπευδε νὰ ἐπανορθώσῃ.

Εἰς μίαν φάσιν τῆς ἐπιδείξεως, ὁ τελευταῖος, ἀντιληφθεὶς ὅτι ὁ ἕνας ἐκ τῶν νεαρῶν ξιφομάχων ἤτοιμαζε τὸ νὰ καταφέρῃ κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του ἀντικανονικὸν χτύπημα, ἠθέλησε νὰ παρεμβῇ καὶ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Ὁ νεαρὸς ὅμως παρασυρόμενος ἀπὸ τὴν ὁρμὴν τῆς ἐπιθέσεως, δὲν ἀντελήφθη τὴν ἐπέμβασιν τοῦ διαιτητοῦ καὶ εὐρεθεὶς ἔσφαν ἀντιμέτωπός του, ἐβύθισε τὸ ξίφος του εἰς τὸ στήθος τοῦ διδασκάλου του.

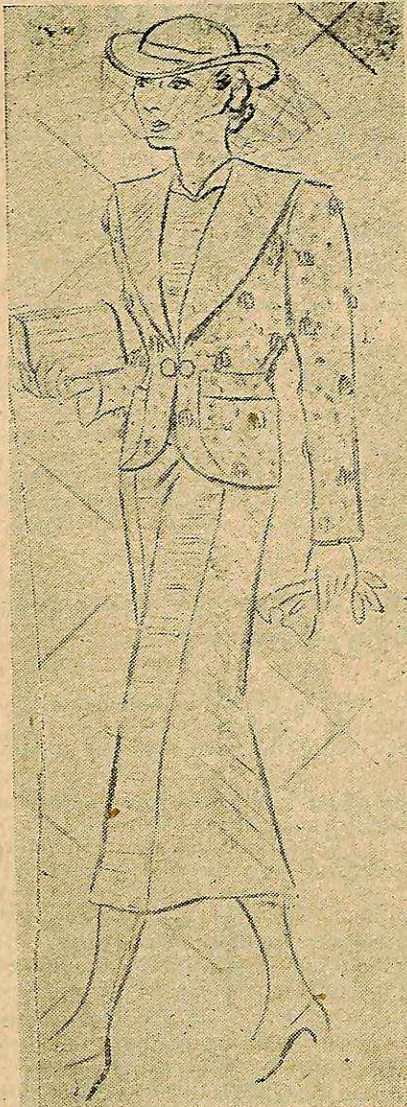
Τόσον ὁ ἴδιος ὅσον καὶ οἱ παριστάμενοι ἔσπευσαν νὰ ἐνεγείρουν τὸν τραυματισθέντα ἀλλὰ μέχρις ὅτου κληθῇ ὁ ἰατρός καὶ τοῦ παρᾶσχῃ τὰς πρώτας βοηθείας ὁ πληγὴς εἶχε ἐκπνεύσει.

Μιὰ ἀπαγορευτικὴ διαταγὴ τῆς Γερμανικῆς κυβερνήσεως.

Διὰ διαταγῆς τῆς Γερμανικῆς κυβερνήσεως ἀπαγορεύθη ἡ προβολὴ ταινιῶν τοῦ Ἰσπανικοῦ ἐμφυλίου πολέμου.

Ὡς δικαιολογίαν τῆς ἀπαγορεύσεως ἡ Γερμανικὴ κυβέρνησις ἀναφέρει τὸ ὅτι εἰς τὰς λόγους ταινίας παρουσιάζονται πλείστα δαῖα παρανομίαι τῆς Ἰσπανικῆς κυβερνήσεως καὶ δὲν πρέπει νὰ δίδεται εἰς τὰς λαϊκὰς μάζας ἡ εὐκαιρία νὰ περιφρονῶν τὴς κυβερνήσεις τῶν διαφόρων κρατῶν οἰαδήποτε κι' ἂν εἶναι.

Σημειωτέον, ὅτι αἱ ταινίαι τῶν ὁποίων ἀπαγορεύθη ἡ προβολὴ δὲν ἔχουν ληφθῇ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως τῆς Μαδρίτης, ὥστε νὰ ἔχουν σκηνὰς, ἀντιτιθεμένας πρὸς τὰς ἐπιδιώξεις τοῦ Χιτλερικού. Ὅλοι ἔχουν γνωστῇ εἰς τὰ κατεχόμενα ὑπὸ τῶν ἐπαναστατῶν μέρη ὑπὸ ἀπεσταλμένων διαφόρων κινηματογραφικῶν εταιριῶν μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ γερμανικὴ «Οὐφα».

Ανοάμπλ φουστανιού και ζακέτας. Το φόρεμα γίνεται από λαινάς μουνσετέ, ή δε ζακέτα από λαινάς, όμοιο όχρωμο και γαρνίρεται με ρεβέρ από λαινάς κόκκινο άσορτί με το χρώμα του φορέματος.

Στα φθινοπωρινά μοντέλλα σημειώνεται μεγάλη επικράτηση του πλισσέ. Πλισσέ στα μανίκια στις φούστες στα γιακαδάκια και πλισσαρισμένες γαρυτσοειδείς κάθε σημείο του φορέματος. Δειλά δειλά ξανασεφανίζεται πάλι το κέντημα. Σε πολλά φθινοπωρινά μοντέλλα βλέπει κανείς γαρνιτούρα με κέντημα από φλός ή πέρες. Το κατά πόσον ή εμφάνισή του θα προχωρήσει και δια χειμερινά είναι άγνωστο ακόμη.

Το λουλούδι όσγαρνιτούρα εμφανίζεται πολύ σπάνια αυτό το φθινόπωρο. Μόλις σε ελάχιστα βραδυνά μοντέλλα για χορό ή θέατρο. Φαίνεται ότι ή βασιλεία του εύρίσκεται στη δύση της.

ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ

Η Ίρεν Ντύν δεν αγαπά τις φακίδες του προσώπου. Και υπέφερε πολύ από αυτές. Γι' αυτό χρησιμοποίησε μια αλοιφή, που αποτελείται από ελάχιστη ποσότητα υδρογύρου. Η αλοιφή αυτή, μέσα σε δέκα το πολύ μέρες, εξαλείφει κάθε φακίδα.

Η Ίρεν Ντύν έχει μια πολύ κομψή σιλουέτα. Οι γραμμές του κορμιού της είναι πολύ κανονικές, πράγμα που το επέτυχε με τον χορό και την γυμναστική. Κάθε πρωί κάνει για 20 λεπτά σουηδικές ασκήσεις.

Η Ίρεν Ντύν φροντίζει να φορή τουαλέττες, που να πηγαίνουν πάντα στην όμορφη της. Έχει την γνώμη ότι στο άσπρο πρόσωπο αρμόζει περισσότερο το μαύρο χρώμα και στις μικρόσωμες το μακρύ φόρεμα.

Δεν ντύνεται ποτέ εξεζητημένα και προτιμά τις μονόχρωμες ρόμπες, που φέρουν ένα φιόγκο στον λαιμό. Κι' αυτή την απλότητα στο ντύσιμό της την ακολουθεί ή Ίρεν Ντύν και στις εμφανίσεις της στον κινηματογράφο, χωρίς να ζημιώνεται καθόλου. Άπεναντίας στο «Σόου μπόουτ» προκάλεσαν εντύπωση οι απεριττες αμφιέσεις της.

Η Ίρεν Ντύν δίνει μεγάλη προσοχή στα χέρια της. Κάθε πρωί τα αλείφει με μια ειδική κρέμα, που τα κυριότερα συστατικά της είναι μαλακτικές ουσίες. Κι' έτσι διατηρείται το δέρμα των χεριών απαλό. Επίσης είναι προτιμότερο να φορούνται μανίκια, για να μην επηρεάζει ή ατμόσφαιρα την λευκότητα των χεριών. Κι' ή Ίρεν Ντύν ως επί το πλείστον φορεί μακρυά μανίκια.

Πώς να μακιγιάρσεθε.

Την πούδρα είναι καλλίτερα να μην ήν αλείφετε στο πρόσωπό σας με πομπόν, παρό με ειδική βούρτσα. Έτσι διατηρείται περισσότερο. Αφού βάλετε την πούδρα και την απλώσετε παντού, τότε παίρνετε το κοκκινάδι. Αυτό το αλείφετε στα μάγουλά σας με πομπόν κι' όχι με την βούρτσα, γιατί είναι βλαβερό για τους πόρους του δέρματος. Κοκκινάδι τοποθετείται εκτός από τα μάγουλα και στον λαιμό. Κτυπά πολύ ώραία στο μάτι.

Όταν βάφετε τα χείλη να είστε πολύ προσεκτικές. Στο άνω χείλος πρέπει να επιτύχετε την καμάρα και να μην απλώσετε ως το βάθος των ούλων το κοκκινάδι, γιατί είναι βλαβερό. Τα βαθειά κόκκινα χείλη και τα πολύ άσπρα δόντια, κάνουν γοητευτικό κι' ένα πρόσωπο μετρίως όμορφο.

Για να κάνετε τα μάτια ζωηρά πρέπει να βάφετε πολύ μαύρες τις βλεφαρίδες. Το μαύρο κραγιόνι σας πρέπει νάχη μια πολύ λεπτή μύτη και μόλις να ψυή τις βλεφαρίδες για να μην τις καταστρέψουν. Με πιο χονδρό μαύρο κραγιόνι, να κάνετε τις καμάρες των φρυδιών. Και πρὸς Θεού! Να μην τις κάνετε πολύ μικρές, γιατί αλλιώς είναι αντίαισθητικό. Τα φρύδια πρέπει να αρχίζουν από την μύτη και να ξεπερνούν κατά πολύ την άλλη άκρη του ματιού. Όσες αρτίστες κάνουν μικρά φρύ-

δια, τα μάτια τους χάνουν όλη την ώραϊότητά τους.

Τα μαλλιά πρέπει να βάφονται, επίσης, αναλόγως με το χρώμα του προσώπου.

Η Ίρεν Ντύν έχει την γνώμη ότι τα ξανθά μαλλιά δεν είναι το ιδεώδες πλαίσιο στο λευκό πρόσωπο. Το ξανθό κεφάλι αρμόζει περισσότερο στις ελαφρά μελαχρινές, ενώ στις λευκές είναι προτιμότερα τα καστανά, αρκεί να γίνονται σγουρά. Τα πλατινέ της Τζίν Χάρλου, είναι έξωφρενισμός, ο οποίος είναι κατάλληλος για ελάχιστα πρόσωπα, με παράξενα χαρακτηριστικά.

Τα παπούτσια.

Τα παπούτσια, λέγει ή Ίρεν Ντύν πρέπει να είναι όσο μπορεί πιο μικρά και να έχουν μεγάλο τακούνι, όταν έχουν μπουκλες στα κορδόνια των. Τα πλεχτά παπούτσια είναι άκαλιύσθητα, καθώς και τα άλλα της «άγγλικής φόρμας». Το χρώμα του παπουτσιού πρέπει να είναι άνοιχτό απόχρωσις του χρώματος του φορέματος.

Οι κρέμες.

Για το πρόσωπο πρέπει να χρησιμοποιούνται κρέμες, αρκεί να μην περιέχουν βλαβερά συστατικά.

Η κρέμα μαλακώνει το δέρμα και δίνει μια φυσική γυαλάδα στο πρόσωπο.

Κομμώσεις.

Η κόμμωσις είναι κάτι, στο όποιον πρέπει να δίνει ή γυναίκα μεγάλη σημασία. Ασφαλώς ένα καλό κτένισμα, συντελεί πολύ στην δημιουργία ενός ώραϊου κεφαλιού. Οι μπουκλες, τις οποίες συνθηίζει πολύ ή Γκρέτα Γκάρμπο, είναι πολύ αισθητικές, προπαντός όταν ο λαιμός είναι άσπρος και κυτός.

Σ' άλλα κεφάλια είναι απαραίτητη ή ύπαρξις των μακρών μαλλιών, αρκεί να μην γίνονται κοτσίδες, παρό να ελίσσονται γύρω από το κεφάλι, όπως συνηθίζει ή Λιλ Ντάγκοβερ.

Για να επιτύχω μια ώραία κόμμωση, λέγει ή Ίρεν Ντύν, δεν καταφεύγει σε ανένα ειδικό. Με βοηθεί μόνο ή κνυμα ριέρα μου κι' εγώ κτερίζω ελαφρά τις μπουκλές μου και προσπαθώ να τις κάνω όσο μπουκλές περισσότερο φουντατές. Οι μπουκλές μου είναι φυσικές και δεν καταφεύγω σε κανένα μηχανικό μέσον για να τις ενώσω.

Όσες έχουν μπουκλες, πρὸς Θεού! δς μην καταφύγουν σε κομμωτάς, αλλά δς περιποιούνται μόνες τους τα μαλλιά τους.

Τα νύχια

Το βάψιμο των νυχιών δεν πρέπει να είναι πάρα πολύ κόκκινο, προπαντός όταν πρόκειται για πεντικιούρ. Το ρόζ χρώμα είναι το περισσότερο ένδεδειγμένο, ιδίως όταν το δέρμα είναι πολύ λευκό.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Όσες αναγνώστριες ζητούν συμβουλές από τον Δερματολόγον, πρέπει ν' αναφέρουν την ηλικίαν των, εάν είναι έγγαμοι ή άγαμοι, το είδος της ζωής των και να περιγράψουν σαφώς και λεπτομερώς την πάθησίν των. Επίσης να καθορίζουν εάν το δέρμα των είναι ξηρόν ή λιπαρόν. Όταν αϊ έρωτήσεις υπερβαίνουν τας 2 πρέπει να έσωκλείεται πεντάδραχμον γραμματόσημον, όταν δέ ζητηται ιδιαιτέρα απάντησις να έσωκλείωνται γραμματόσημα πενήντα δραχμών.

«ΚΟΥΛΑΝ Α.» Θεσσαλονίκην. Οι λεκέδες του προσώπου σας ασφαλώς έγιναν από την κρέμαν που μεταχειρισθήκατε. Αυτό δυστυχώς το παθαίνουν πολλές που αγοράζουν σπασιαλιτέ κρέμες πολυτελείας με την ιδέαν πως είναι άγνές, ενώ στην πραγματικότητα περιέχουν υδρογύρο και άλλες παρόμοιες, καταστρεπτικές για το δέρμα, ουσίες. Γράψτε μου λοιπόν εάν το δέρμα σας είναι λιπαρόν ή ξηρόν και θα σας απαντήσω τί πρέπει να κάνετε.

«ΝΤΟΡΟΘΥ ΝΙΚΟΛΕΩΝ» Λεμεσσόν. Εάν είναι πάρα πολύ σκληρά πρέπει να τα κενώσετε πιέζουσα αυτά με δύναμιν εκ των δύο πλευρών, αφού προηγουμένως τα κεντήσετε με την άκραν μιας καλής άπουλμασμένης βελόνης. Εάν όμως δεν είναι, τότε τάαφήνετε όπως είναι. Κσι εις τας δύο πάντως περιπτώσεις θα πλένεσθε πάντοτε με κρύο νερό και σαπούνι λευκό Μασσαλίας. Το βράδυ δέ μετά το πλύσιμο και το σκούπισμα θα αλείφετε το πρόσωπό σας με την εξής κρέμα:

Resorcine	0.20 gr.
Acide Salicylique	0.30 »
Oxyde de zinc	2 »
Lanoline	8 »
Cold - Cream	8 »

«ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗΝ» Λάρισσαν. Στο πρόσωπό σας δεν θα βάσετε σαπούνι όταν πλένεσθε και το νερό θα είναι μάλλον χλιαρό. Το βράδυ πριν κοιμηθήτε θα αλείψετε με την κρέμαν:

Campbre	0.20 gr.
Acide Salicylique	0.20 »
Oxyde de zinc	2 »
Lanoline	8 »
Cold - Cream	8 »

Στα μάτια θα κάνετε μασσάς με το εξής:

Lanoline	10 gr.
Glycerine pure	10 »
Eau de roses	5 »

«ΤΑΚΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ» Μελιγαλά. Η πάθησις θεραπεύεται δύσκολα, ή δέ θεραπεία διαφέρει αναλόγως του όργανου και της μορφής της παθήσεως. Πάντως δεν έπρεπε να επιχειρήσετε να ξεκολλήσετε προύρωσ το σχηματισθέν στερεόν επίκαλυμμα. Θα κάνετε εντριβές με Alcohol 90° καλόν δέ θα ήτο να αφαιρέσετε τελείως τα μαλλιά σας και να εφαρμόζετε υπεριώδεις ακτίνας.

«ΧΡΥΣΗΓΙΔΑ ΝΤΕ ΒΡΙΣ» Ένταυθα. Έδιάβασα μετά προσοχής το εκ] πέντε σελίδων γραμματάκι σας αλλά δυστυχώς δεν μπόρεσα να βγάλω κανένα θετικόν συμπέρασμα. Θα ήθελα και θα έπρεπε να σας έβλεπα προσωπικώς δια να ιδώ, εκτός από την μύτην, και ποιάς βλάβας σάς έπροξενησεν ο υδρογύρος εις το πρόσωπον, ακόμη δέ και να μου δόσετε μερικές συμπληρωματικές πληροφορίες.

«ΙΟΥΛΙΕΤΤΑΝ» Θεσσαλονίκην. Θα τις περνάτε, πρὸ πάντων στην ρίζαν, πρωί και

βράδυ με:

Huile de ricin	15 gr.
Rhum	15 »
Extrait quinquina	2 »

Η χρήση του μπορεί να παραταθή όσον χρόνον θέλετε χωρίς κανέναν φόβον.

«Φ.Π.Ν.» Νάξον. Θα πλένεσθε πρωί και βράδυ με νερό κρύο και σαπούνι λευκό Μασσαλίας. Τα χείλη σας μπορείτε να τα αλείφετε με Beute de Cacao ή με ένα μίγμα γλυκερίνης και Eau de roses. Όταν άφορά κρέμα δια το μασσάζ των βλεφάρων σάς συνιστώ την Sol - Verex No 3, δια το πρόσωπον δέ την Sol - Verex No 5. Μπορείτε να στείλετε εάν θέλετε σε γραμματόσημα 135 δραχμάς δια να φροντίσω να σας άποσταλουν.

«ΜΑΡΙΑΝ ΑΝΤΟΥΑΝΕΤΤΑΝ» Μυτιλήνην. Κάμετε επαλείψεις στα χέρια σας και στα πόδια σας με το κάτωθι:

Resorcine	0.30 gr.
Acide Salicylique	0.30 »
Oxyde de zinc	2 »
Lanoline	8 »
Cold Cream	8 »

Μπορεί όμως να πρόκειται περί σταφυλοκοκκιάσεως όποτε πρέπει να κάμετε ή αύτεμβόλιον ή μερικώς ειδικώς ενέσεις. Πρὸς διάγνωσιν πρέπει να έξετάσετε το πόνον που περιέχουν. Δια το σιγήθος δέν μρω δυστυχώς, να σας απαντήσω από της παρούσης στήλης, αλλά μόνον δι' ιδιαιτέρας έπιστολής.

«ΚΑΡΟΛΟΝ ΧΑΜΠΕΡ» Ένταυθα. Πρέπει να πλένεσθε με χλιαρό νερό. Μπρω να πίνετε λιγώτερον εως ότου γίνετε εντελώς καλά. Πρέπει να πάρετε πλην της κρέμας που είχατε πάρε, και τας Sol - Verex No 6 και Sol Verex No 9 αϊ όποια περιέχουν έσωκλείστως οδηγίας χρήσεως. Η μὲν πρώτη είναι δια τους λεκέδες και ή άλλη δια το σίγισμα. Θα φροντίσω να σας σταλουν εάν στείλλετε 150 δραχμάς και την διεύθυνσιν σας.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Βραβευθείσα συλλογή του λαογράφου και δημοσιογράφου κ. Αώλη Σμυρλή, διευθυντού της έφημερίδος «Μακεδονική Ήχ» υπό του Λαογραφικού Αρχείου του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Εντός όλίγου κυκλοφορεί εις ώραϊότατον τόμον φιλοτεχνημένον με πολύ προσοχήν και καλλιτεχνικόν γούστο ή όντως όραιοτάτη Συλλογή Δημοτικῶν Τραγουδιῶν της Μακεδονίας.

Πολυτελής έκδοσις δραχμάς 50. Τεύχη ήρωδημένα. Διεύθυνσις «Μακεδονική Ήχ» Β' ροια.

«ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΧΩΡΙΣ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ»

Υπό τον άνωτέρω τίτλον κυκλοφορεί εις δευτέραν έκδοσιν συλλογή διηγημάτων του νέου συγγραφέως κ. Σπύρου Γιαννάτου. Η πρωτοτυπία των διηγημάτων αυτών τόσον εις την σύλληψιν όσον κι την έκτέλεσιν προεκάλεσε κατά την πρώτην έκδοσιν του βιβλίου τα ευμενέστερα σχόλια, αλλά και τας σβαροτέρας αντίρρήσεις της κριτικής.

«ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΑ» Χανιά. Το σαπούνι που μου γράφετε μπορείτε εν άνάγκη να το χρησιμοποιήσετε. Πάντως σάς συνιστώ το γνήσιον Μασσαλίας. Η φίλη σας δεν πρέπει να μεταχειρίζεται σαπούνι όταν πλένεται, το δέ νερό να είναι χλιαρό. Δια τας ρυτίδας την κρέμαν Sol - Verex No 3. Η τιμή της είναι 65 δραχ.

«ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΜΙΚΡΟΥΛΑΝ» Μεσσήνην. Δυστυχώς φαρμακευτικώς δέν γίνεται τίποτα. Μόνον δια καταλλήλου και επιμόνου γυμναστικής θα επιτύχετε εν μέρει το ποθούμενον. Πάντως τρώγετε ελευθερα, ότι θέλετε διότι το ζήτημα της ποιοτικής διαλογής των φαγητών δεν παίζει κανένα ρόλον.

«ΡΟΥΛΑΝ Χ.» Δράμαν. Κάμετε αναρροφήσεις με την μύτη παγωμένου νερού. Άποφεύγετε όμως τα άλμυρά, γιαχνιστά, παστά εν γενεί, οι οπνευματώδη ποτά και την μαγειρευμένην ντομάταν. Θα έπρεπε τέλος να εκάμνατε μίαν ανάλυσιν των όρων μήπως πρόκειται περί αρθριτισμού.

«ΑΓΝΩΣΤΟΝ» Θεσσαλονίκην. Δεν έπρεπε να κάμετε αποτριχώσιν. Πρέπει πάντως να έξερετε ότι τα τριχώματα των ποδών είναι διαφορετικά από τα του προσώπου και ή έπομένως ή θεραπεία τους ή μάλλον ή έξόντωσις των διαρκεί πολύ περισσότερον χρόνον. Τώρα εάν έχετε υπομονήν να έξακολουθήσετε την κρέμαν άποστείλατε τα χρήματα δια να φροντίσω να σας σταλή καθόσον το κατάστημα Κάνιγγος 12 μετεφέρθη εις άλλο μέρος. Δια το πρόσωπόν σας την κρέμαν Tarke No 1. Τιμάται 75 δραχ. και σας έγγυώμαι την άγνότητά της. Όταν πλένεσθε θα μεταχειρίζεσθε χλιαρό χαμομηλόνερο ή νερό δίχως σαπούνι.

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΛΙΑ ΦΑΡΜΑΚΙΔΟΥ

Τέως βοηθός των καθηγητών Grashy, εν Μονάχῳ, Βελοτ, εν Παρισίοις. Ειδικότιτες: Υπερτριχώσις, τριχόπτωσης, παθήσεις του δέρματος, του προσώπου, παχυσαρκία. (Σύστημα Bergron - Darricant) κ. λ.π. Δέχεται καθ' έκαστην εν τη οικία της. Μαυρομυχάλη 22. 10 - 12 και 4 - 6. Τηλέφωνον 29485.

ΚΥΡΙΑ!

Σας σντισ όμην να βάφετε μόνη σας τα φορέματά σας, τα μαλλιά, τα νήματά σας ως και τις ψάφες σας μόνον με ας γνησίας και παγκοσμίου φήμης Γερμανικάς Βαφάς «ARTI», διότι ούτω μόνον θα είσθε βεβαία ότι θα επιτύχετε άπολύτως εις την βαφήν και χωρίς να ύποστή την παραμικράν φθοράν το φορέμά σας. Μία βαφή δια να εινε καλή δεν αρκεί μόνον το να βάφη το ύφασμα, αλλά πρέπει πρὸ παντός και να μη το καταστρέψη. Παλαιόν φόρεμα βαφέν με «ARTI», ούδέποτε αναγνωρίζεται ως βαμμένον. Αϊ βαφαί «ARTI» ούδέποτε ξεβάφουν. Εμπρομή φορέματο βάφονται επιτυχώς με βαφάς «ARTI», άφου προηγουμένως αποχωματισθούν με τόν ειδικόν αποχωματιστήν «ARTI».

Αϊ βαφαί «ARTI» παλδύνονται στα φαρμακεία και έμπορικά της συνοικίας σας, εις 61 μοντέρους χρωματισμούς. Έκαστον πακείδιον βάφει 150 δράμα ύφασμα.

ΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΗΣΤ

(Συνέχεια εκ της σελ. 2261)

πολλή ώρα για να τον περάσει. Μετά τον πρώτο διάδρομο υπάχει δεύτερος, τρίτος και τέλος το χώλλ.

Όταν κατόρθωσε να βγεί έξω συνήνησε την Καικιλία. Έκείνη έκανε σαν τρελή που την είδε ζωντανή και σώα. Της εξήγησε ότι θα συνέλαμβανε τον Μπίλ και προθυμοποιήθηκε κι αυτή να τον βοηθήσει.

Πήγαν στον πιό κοντινό τηλεφωνικό θάλαμο και τηλεφώνησαν στην Σκώτλαντ Γουάρδ.

— Έλατε άμέσως. Έχουμε στο χέρι τον δολοφόνο των δυο φυλάκων του «Νοτ».

Οι δυο γυναίκες περίμεναν εκεί, ρίχνοντας ματιές μακριά προς το σπίτι του Μπίλ, ως ότου έφθασαν τ' αυτοκίνητα της Σκώτ-

λαντ Γουάρδ. Έπείβαινε σ' ένα απ' αυτά κι ο Πάκ.

Οι αστυνομικοί έκαναν αϊφνιδιασμό στί ύπογειες κατακόμβες του σπιτιού, υπό την οδηγία της Καικιλίας και κατόρθωσαν να συλλάβουν τον ίδιο και τους συνεόχους του. Τους πέρασαν τις χειροπέδες και τους έβαλαν με τηβία μέσα στα ταξί.

Ο άρχηγός των κακοποιών θέλησε να έπιτεθεί κατά της έρωμένης του, αλλά με μια γροθιά ο ισπéκτωρ τον άνέτρεψε. Μπήκαν έπειτα στο αυτοκίνητο, μαζί με την Καικιλία. Άλλά καθώς έτρεχε το αυτοκίνητο, μανιώδης ο Μπίλ γιατί εόν πρόδοσε ή έρωμένη του, χωρίς να προλάβουν καθόλου να τον συγκρατήσουν, ώρμησε επάνω της και κτυπώντας την δυνατά στο κεφάλι με τις βαρείες χειροπέδες, την σκότωσε.

— Σκότωσα δύο! φώναξε άπαίσια. Άς σκοτώσω κι ένα τρίτο. Τούλάχιστο να πουλήσω άκριβά το τομάρι μου!

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Ριζική, άνώδυνος και άνευ ούδεμιάς βλάβης του δέρματος άφαιρέσεις των τριχών έπιτυγχάνεται μόνον δια της διαθερμοκογκυλασιών υπενδύνως υπό ειδικού λατρού: **όδός Κυδαθηναίων 19 (πάροδος Φιλελλήνων) 4—7½ μ. μ.**
τηλέφ. 27.420

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

Η μεγάλη Έπαγγελματική Σχολή ΚΟΠΤΙΚΗΣ των Παρισίων, μόνον αντιπρόσωπόν της έν Έλλάδι έχει τον ΟΙΚΟΝ ΜΟΔΑΣ ΜΠΡΕΝΤ, όπου γίνονται δεκτά κυρίαί και Δεσποινίδες δια την πλήρη επαγγελματικήν κατάρτισιν ΜΟΔΙΣΤΡΩΝ—ΚΟΠΤΡΙΩΝ με το ταχύτερον και ευκολώτερον νέον σύστημα Γεωμετρικής Κοπτικής. ΔΙΔΑΚΤΡΑ δρχ. 2.000 δι' όλην την σειράν. Haute Couture, Φλου, Ζαπωνέ, Μαντώ, Ρεγκλάν, Ταγιέρ, Κάπ, Παιδικά, Πιά-μαί κλπ.

Μετά certificat και του βιβλίου μας (Μέθοδος Γεωμετρικής κοπής) δρχ. 2.400

Τελειοποιούμε τās Πρακτικές Μοδίστρας μόνον εις 20—30 ήμέρας:

ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
Ζητήσατε ΔΩΡΕΑΝ τόν ΟΔΗΓΟΝ μας ΚΟΠΤΙΚΗΣ μετά του Κανονισμού και λεπτομερούς προγράμματος μαθημάτων.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΡΑΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ—ΡΑΠΤΙΚΗΣ
όδός ΠΕΤΡΑΚΗ 3.

Γωνία εδών ΕΡΜΟΥ και ΣΚΟΠΑ
ΑΤΕΛΙΕ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ—ΚΡΟ-ΚΙ—ΠΑΤΡΟΝ «ΜΠΡΕΝΤ».

Haute Coutur, Μαντώ, Ταγιέρ κλπ.
Λεγόμεθα ύφασματα τρός ραφήν).

Όδός ΠΕΤΡΑΚΗ 3. Γωνία ΕΡΜΟΥ και ΣΚΟΠΑ
ΑΘΗΝΑΙ

Τά φορέματά σας μόνον άν τά βάψετε με **ARTI**
δέν θά ξεβάψουν ποτέ

ΨΗΛΑ ΤΑ ΧΕΡΙΑ

(Συνέχεια εκ της σελ. 2267)

στον άγνωστο που μου μιλούσε κατ' αυτόν τον τρόπο. Άσφαλώς θά ήταν κάποιος που είχε άκούσει, στο καφενείο Λαφαγιέτ, την έξαφνική εύνοια της τύχης πρός έμέ. Καί τώρα θά μου έπαινε το πολύτιμο λαχείό μου.

—Τώρα, εξακολούθησε ή έπιτακτική φωνή, σηκώστε τά χέρια πάνω άπ' το κεφάλι!

Τρομαγμένος, και άπελπ σμένος συνάμα, φρόντισα να συμμορφωθώ.

—Πάρτε μια δυνατή άναπνοή! διέταξε πάλι ο άγνωστος.
«Την τελευταία μου», σκέφθηκα. Άλλά δέν ήταν ανάγκη να μου δοθούν οδηγίες επί του προκειμένου. Όχι μία δυνατή—άλλά πενήντα δυνατές άναπνοές έπαιρνα στο δευτερόλεπτο. Είχα λαχάνισει από τον φόβο μου.

—Όραία! Καί τώρα, κάνετε τις ρυθμικές κινήσεις σας. Έν—δύο! έν—δύο!

«Σακραμέντ!» ούρλιασα καταλαβαίνοντας έξαφνικά. Το ραδιόφωνό μου, που είχα ξεχάσει άνοιχτό μου έδινε διάφορες προσταγές, δηλαδή το πρώινό μάθημα της γυμναστικής!

Η έκπληκτική ανακάλυψις ένος Ιατρού Έπαναδίδει τὴν νεότητα σέ μιὰ ἐπιδερμίδα μαραμένη καὶ ρυτιδωμένη

Μιά Ιατρική έφημερίς της Βιέννης άναγγέλει τόν τελευταίον θρίαμβον της έπιστήμης που θά έκπληξη τόν κόσμον. Όχι μόνον εύρε την άπορμήν των ρυτίδων, αλλά έπίσης τός μέσον να τις άφαιρούν. Μητέρες άκόμη και γιαγιάδες δύνανται τώρα να ξαναύρουν τόν φρέσκο και καθαρό χρώμα της νεότητός των. Γυναίκες 50 χρονών και πλέον μπορούν να ξαναύρουν την βελουτέ έπιδερμίδα και χωρίς ρυτίδες της νεότητός των.

Αί ρυτίδες προέρχονται διότι ένώ γηρασκομεν ή έπιδερμής χάνει μερικά ζωτικά και θρεπτικά συστατικά. Αυτά τά συστατικά τώρα προέρχονται από νέα ζώα. Όταν τά έπαναδίδη τις εις την άνθρωπίνην έπιδερμίδα την καθιστούν εκ νέου φρέσκη και νέαν. Αυτά τά έκπληκτικά αποτελέσματα των δοκιμών των γενομένων εις τόν Πανεπιστήμιον της Βιέννης υπό την διεύθυνσιν τοι καθηγητοῦ Dr. Stéjkal. Τά αποκλειστικά δικαιώματα εκμεταλλεύσεως της άποκαλύψεως του έν λόγω καθηγητοῦ ήγοράσθησαν παρά της Toka-

lon αντί μυθώδους ποσού. Το έκχείλισμα των ζωντανών δερματικών κυττάρων, όνομαζομένων «Biocel» δέν εύρίσκειται παρά έντός της χρέμας Tokalon (χρώματος ρός). Κατά τās γενομένας δοκιμάς εις Νοσοκομεία επί γυναικών 60 ετών, αί ρυτίδες άφηρεθήσαν έντός 6 εβδομάδων (βλέπε την σχετικήν έκθεσιν εις την Ιατρικήν Έφημερίδα της Βιέννης). Μεταχειρίζεσθε την χρέμαν Tokalon, τρφήν δια την έπιδερμίδα, χρώματος ρός, κάθε βράδυ προτού πλυνάσσετε. Τρέφει και ξαναγεννάει την έπιδερμίδα σας κατά τόν ύπνον σας. Αί ρυτίδες εξαφανίζονται ταχέως. Έντός μερικών εβδομάδων θά φανείσθε αρκετά χρονία νεώτερα. Την ήμέραν μεταχειρίζεσθε την χρέμα Tokalon (χρώματος λευκού μη λιπαρά). Διαλύει τά ξυμάρα στίγματα, ξανασφίγγει τούς διεσταλμένους πόρους, καθιστά λευκήν, γλυνήν έπιδερμίδα, έγγυώμεθα έπιτυχή αποτελέσματα άλλως τά χρέματα έπιστρέφονται.

ELBEO
Strümpfe

Λεπτότητα, άντοχήν, ελαστικότητα και έφαρμογήν, ως μίαν δευτέραν έπιδερμίδα, συνδυάζουν μόνον αί κάλτσαι ELBEO.

Πωλούνται εις όλα τά καλά καταστήματα εις τιμάς άπολύτως ΩΡΙΣΜΕΝΑΣ.

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ-ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 46

ΓΙΑΝΝΟΥΤΣΙΚΟΣ & ΠΕΤΣΙΑΒΑΣ

Τά φορέματά σας άν τά βάψετε με **ARTI** ούδέποτε θά διακρίνονται ότι είναι βαμένα.

ΚΑΤΑΣΤΗΣΑΤΕ
ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΩΡΑΙΑ
ΚΑΙ ΣΤΙΑΠΝΑ

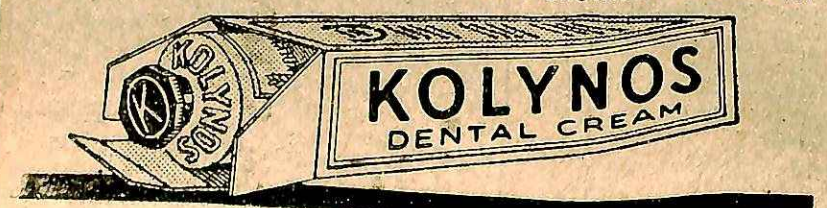
Μία άντισηπτική Όδοντοκρέμα ή όποία άφαιρεί τās κηλίδας και άποδίδει στα δόντια την φυσικήν των λευκότητα είναι ή

ΚΟΛΥΝΟΣ

εις την όποίαν άπενεμήθη υπό της Χ Διεθνούς Έκθέσεως Θεσσαλονίκης μέγα βραβείον «έκτός συναγωνισμού».

Εις την κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ άπενεμήθη έπίσης υπό της αύτης Έκθέσεως τόν χρυσούν μετάλλιον.

ΓΕΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣ ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3. ΑΘΗΝΑΙ

ΜΙΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΓΝΩΣΤΟΥ ΚΟΜΜΩΤΟΥ ΚΟΥ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

Οι κομμωταί οι οποίοι μεταχειρίζον-
ται το φάρμακο Comprimé της Mme
Asplé αποκοτύν μεγάλην πελατείαν,
διότι τα μαλλιά παραμένουν ondule
μαλακά και γυαλιστερά.

Οι αποστέλλοντες 50 δραχμάς λα-
βάνουν 10 κυτία δια 10 περιμανάντ προς
δοκιμήν και χάριν ρεκλάμας Comprimé.
'Η καλλιτέρα περιμανάντ εκτελείται
εις το Κομμωτήριον

ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

Με φάρμακον της Mme Asplé.

COMPRIMÉ

Γεν. 'Αντιπρόσωποι :

ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

Χαλκοκονδύλη, 11 Τηλ. 27.975

ΑΝΤΙΠΡ. ΕΠΑΡΧΙΩΝ :

Θήκη: Ν. Ψωμογερίδης, Παύλου Μελά 22.

ΒΟΛΟΣ: Δ. Τακόπουλος, 'Ιωλκού 39

ΚΟΜΟΤΙΝΗ : Σ. Σαραντίδης, 'Απολλωνιάδος 2.

ΛΑΜΙΑ : Κ. Πλατής.

ΛΑΡΙΣΣΑ : Παντελής 'Αγγελίδης.

ΠΑΤΡΑΙ : Κ. Κωστίδης, Κορίνθου 270

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικών και δερματικών
Νοσημάτων

'Οδός Μάγερ 23α—Τηλ. 25 532

'Ιδιαίτερον διαμέρισμα δι' έκαστον
ασθενή.

ΣΙΝΔΟΝΙΑ άζουρ ήμίλινα δραχ. 122
διπλά 195. Μαξιλαροθήκες 25. Σε-
βίς φαγητού λινά 245 και 280.
ΚΟΥΒΕΡΤΕΣ καλοκαιρινές 125,
μύλλινες 340. ΦΑΝΕΛΛΕΣ μύλλινες
και μακρό εις τιμάς εύ καιρίας. ΚΥ-
ΛΟΤΕΣ μεταξωτές δραχ. 65.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ 'Αντιπροσωπειών
20 ΘΗΣΕΩΣ 20 (ον πάτωμα)

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ

'Εταιρεία Ψυχικών 'Ερευνών,
έπιστημονικώς κατηρητισμένη.
Δέχεται δόδος Κρήτης 6, πά-
ροδος δόδος Διοσίων, στάσις
Σουρμερλή. Τηλέφ. 29 045.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛΕΝΗ ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΥ

'Εταιρίας Ψυχικών 'Ερευ-
νών.

Δέχεται καθ' έκαστην 'Ο-
μήρου 46. Τηλέφ. 28.129

ΛΟΥΤΡΑ ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΚΑΙ ΙΑΜΑΤΙΚΑ

Κ. Κ. ΠΕΠΠΑ ΚΑΙ ΛΕΚΑΤΣΑ

ΣΤΟΥΡΝΑΡΑ 49

Κάτωθι 'Υπουργείου 'Υγιεινής και Προνοίας

'Αγοράζετε και τροχίζετε έν γένει όλα
τά κοπτικά σας είδη εις τό
'Ηλεκτροροχείον

ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΑΛΛΑΡΔΙΝΗ

όδος Δώρου 10 (πλατ. 'Ομονοίας) διότι
είναι τό μόνον κατάστημα έν 'Ελλάδι
πού θά εύρητε ξυράφια, ψαλίδια, ψαλι-
δάκια μανικιούρ κ λ π. εις άρίστην
ποιότητα ότταλιού όλων τών καλλιτέρων
έργοστάσιών τοῦ

SOLINGEN

Διαρκής παρακαταθήκη όλων
τών ειδών Κουρείου

Πωλούνται μέ έβ' νομαδιαίας δόσεις.

ΚΑΡΤ ΠΟΣΤΑΛ ΔΡΑΧ.

6

ΣΤΟ ΦΩΤΟ ΡΑΔΙΟ

40

ΓΕΩΡΓΑΛΑ

ΜΕΤΑΦΕΡΘΕΝ ΔΙΟΔΟΥ 63

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΚΟΜΨΟ ΦΟΡΕΜΑ

ΜΟΝΟΝ ΤΟ ΑΤΕΛΙΕ

ΤΟΥΛΑΣ ΚΟΝΤΟΦΡΥΔΟΥ

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 11

Με τάς βαφάς ΑRΤΙ ούδέποτε θά ά-
παιτύχετε εις την βαφήν τών φορεμά-
των σας.

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ & ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

Τέως Βοηθός Ιατρός έν τῷ Νοσο-
κομείῳ «Εὐαγγελισμός»

'Επίσκεψις έν τῷ 'Ιατρείῳ
καθ' έκάστην 4-6 μ.μ.

'Οδός Σωζοπολέως άριθ. 27

Τηλέφωνον 81 014

Αί βαφαί ΑRΤΙ δέν φθείρουν τά
φορέματα.

Ζόμεμα μυθικό

ο Χαμαράκης έκαμε ζήν
Περμανάντ 100 δρακ.

θαύμα απόγευτο.... και όμως γεγονός

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ 37 ΣΤΟΑ ΔΗΜ.ΥΠΑΛΛΟΝ ΤΗΛ. 23.20

ΥΠΟΚ/ΣΤΗΜΑ: ΚΗΦΙΣΙΑ ΚΕΦΑΛΑΡΙ ΚΑΤΩΙ ΞΕΝ. ΠΑΛΛΑΣ